

Микола Кривий

**ДІРКА
ВІД КОХАННЯ**

Микола Кривий

ДІРКА
ВІД КОХАННЯ

Гумор та сатира

Рівне

ГОЛОВАЦЬКА
СЕРВІС

2015

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
К 82

Редактори
Ольга Дем'янчук, Мирослава Кирильчук
Художник
Ольга Карнова

Кривий Микола.

К 82 Дірка від кохання. Гумор та сатира / Микола Кривий. – Рівне : Волин. обереги, 2015. – 336 с.
ISBN 978-966-416-392-4

До нової книги рівненського письменника Миколи Кривого увійшли гуморески, сатиричні мініатюри, епіграми, епітафії, жартівливі тости, новітні частівки, байки та напівказки, іронізми, чимало з яких були надруковані в місцевих та загальнонаціональних виданнях. Крізь призму сміху, гумору, а часом і їдкої сатири автор дивиться довкола себе: на стосунки між чоловіком і дружиною, між батьками і дітьми, родичами і сусідами.

В поле зору автора також потрапляють комічні ситуації на відпочинку, у подорожах, в колективі, навіть у Верховній Раді. Персонажі його – невигадані, вони реальні, з ними читач зустрічається в повсякденному житті.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-392-4

© Кривий Микола, 2015
© Карнова Ольга, 2015
© «Волинські обереги», 2015

 ГУМОРЕСКИ

НЕСПРИЯТЛИВА НІЧ

- Щось не спиться.
 - Мені також.
 - А тобі чого?
 - Того, чого й тобі. Вибилась зі сну.
 - І я розсварився з ним.
 - Що будемо робити?
 - Давай подумаємо.
- Пауза.
- Знаєш, я переляжу в іншу кімнату.
 - Добре, а я піду до сусідки.
 - Невже вона в цю пору не спить?
 - Бачиш, вікна світяться.
 - Зачекай, і я з тобою.
 - А ти куди?
 - Подивлюсь, чи сусід дрімає.
 - Я перекажу – він сам прийде.
 - Ти тільки нічого не подумай.
 - Що тут думати, коли не можеш заснути?
 - Неприятлива ніч! Щось у природі діється.
 - І не кажи...

ЗНАЙОМА СПРАВА

- Ви пам'ятаєте, що сказали тещі, коли одружувалися на її дочці?
- Звичайно, а навіщо це вам?
- Для цікавості.
- Можу повторити: «Мамо, не підглядайте в замкову шпарину. Там для вас нічого немає цікавого».

НАДІЙНИЙ КОНТРОЛЬ

Чмурик допив вино. Подлубався виделкою в тарілці й, недовго думаючи, запитав:

- Як тобі моя жінка?
- Гм... – не втяпав Климочка. – Жінка як жінка.
- Щось тобі в ній не подобається?
- Я цього не сказав.

Чмурик знову налив вина.

– О, тоді я можу сміливо їхати на заробітки, коли ти ще не визначився.

– Не второпаю, що до чого, – перелякано гукнув до нього Климочка.

– От і добре, що не визначився. Я довіряю тобі стежити за дружиною у мою відсутність.

Климочка розгубився.

– Ні, ні! Краще хай це буде Халамейчик – він досвідченіший. Я хіба що контролюватиму.

– Кого?

– Дружину й Халамейчика, щоб чогось не натворили.

– Мені що, на одну жінку двох контролерів наймати? – забідкався Чмурик.

ЗАЛЕЖИТЬ ВІД СУМИ

Повія прибула за викликом.

– Чого це ви надумали зайнятись сексом о третій годині ночі? – верескнула до клієнта.

– Та щось не спиться, – відповів він.

– Думаєте, зі мною заснете?

– Залежить, яку суму ви мені виставите, – за-сміявся чоловік.

ПОЗА КОНКУРСОМ

Довгонога секретарка не могла второпати, чого від директора одна за одною виходять молоді дівчата. Нарешті набралася сміливості й запитала:

– Що це все значить?

Шеф шепнув на вухо:

– Скоро на базі нашої установи відбудеться конкурс секретарок регіону.

– А як же я? – ледь не сплакнула вона.

– Ти поза конкурсом, – підбадьорив її директор.

ЗАБУДЬКУВАТИЙ ЖЕНИХ

Йому жилося, як у Бога за пазухою. Гуляв, скільки ноги носили, ходив туди, де не чекали. І ось усе це Віля одного чудового дня проміняв, щоб щохвилини чути:

– Коханий, ти ще не передумав одружуватись? – бубоніла, наче д्रोкове радіо, без п'яти хвилин майбутня дружина Інна.

– Що ти, дорогенька! – співав ніжним голоском Віля. – Якраз обдумую сценарій нашого весілля.

– Довго обдумуєш, – сердилась вона.

– Весілля – відповідальна місія, – констатував він, у якого силоміць намагалися відібрати свободу. – Мушу обмізкувати кожну деталь.

– Тоді твори, – відходила Інна.

– Дякую за довіру, – прокашлювався новоспечений жених.

З годину до нього ніхто не чіплявся і Віля почав позіхати.

– Коханий, – знову лепетала наречена. – Які тобі жінки подобаються – розумні чи красиві?

– Багаті, – вистрілив, як з кулемета, парубчак.

– Чому?

– Вони зі знанням справи дивляться на життя.

– Справедливі слова, – підтримала майбутнього чоловіка Інна.

І тут же додала:

– Багатим легше робити перші кроки.

– До чого?

– Щоб вийти заміж чи розлучитися, – розмірковувала реальний претендент на посаду дружини.

Словесні перегони між ними тривали, як у Верховній Раді.

Віля не встигав приймати удари.

– Коханий, – щebetала зморена важкими клопotaми наречена. – Ти вже попросив у батька моєї руки?

– Навіть більше, – вніс ясність Віля.

– Що може бути більше? – дивувалася Інна.

– Е-е, дрібниці, моя любa, – тільки й випалив він. – Не варто навіть загострювати твою увагу.

– Ні, кажи! – grimнула майбутня благовірна.

– Розумієш... – зам'явся Віля. – У твого татуся був такий піднесений настрій, що я, аби зайвий раз його не турбувати, попросив усе відразу.

– Що саме? – діловито поцікавилася вона.

– Машину, дачу, гроші для поїздки у медовий місяць за кордон, – оголосив задоволений наречений.

– Ну, а про мене не забув? – роздратовано запитала Інна.

– Тьфу на свою голову, – вилаявся Віля. – Про тебе забув.

ПОРЯДНА СВИНЯ

П'яний чоловік боязко переступає поріг свого дому. Його зі сваркою зустрічає дружина:

– Знову напився, як свиня?

– Люба, – пробує віджартуватися він. – Хіба свиня п'є?

– Порядна п'є, але знає міру, – бере ініціативу в руки жінка і додає. – А така, як ти, сьорбає все, що наливають.

Чоловік робить глибокий видих, цікавиться:

– І скільки ж келишків потрібно цій свині?

– Порядна зайвого не візьме, – вчитує дружина. – Дозу знає.

– Стривай! – не здається чоловік. – Значить, я належу до таких свиней?

На нього недовіжливо зиркнула половина.

– До чого це порівняння? – вибухнула над вухом.

– Ха, – заплющує він очі. – Ми з приятелями купили дві пляшки на трьох.

Я випив один раз і більше не став пити. Виходить, я знаю міру.

– А що ж ті двоє? – вилупилася на нього дружина. – Дивились, як ти плескаєш горілку?

– У них би серце розірвалося, – посмілішав чоловік. – Коли розлили перші чарки, за ними припленталися жінки та забрали додому.

КУЛЬТУРНІ ЛЮДИ

–Тату!

– Не заважай.

– Я маю тобі щось сказати.

– Кажі мамі.

– Вона відправила до тебе.

– Розумну маєш маму!

– Відірвися від свого телевізора.

– Відстань.

– Завжди ти так.

– Чого причепився, як банний листок?

– Я, – промимрив синок. – Хотів тебе порадувати.

– Чим? – нарешті батько неохоче на хвильку відірвав погляд від телевізора.

– Ти справді зацікавився?

– Не тягни – бачиш я зупинився.

– Надовго?

– Зараз я тобі покажу наскільки.

– Ох-хо-хо, який ти серйозний! – знущався над ним хлопець. – Дивися на своїх депутатів.

– Гаразд, – дещо заспокоївся той. – Слухаю тебе.

– Мені присудили перше місце і дали грошову премію за написання твору на вільну тему.

– Премія значна?

– Тисяча гривень.

– Тисяча гривень?! – зірвався з місця тато. – Давай їх сюди, щоб мама не перехопила.

Хлопець почухав потилицю:

– Гроші вручать у присутності батьків у школі.

– Дуже оригінально, – сумно шморгнув носом чоловік. – І про що ти, шибенику, написав у тому творі?

– Що ви з мамою культурні люди, – ехидно усміхнувся синок.

ХРОПУНЧИК

– Кицю! Ти можеш сказати правду?

– Про що саме?

– Уві сні я хроплю?

– Не помічала.

– А ти подумай.

– Звідки мені знати, що ти робиш уночі?

– Ніби не здогадуєшся.

– Після тієї роботи спиш, як убитий.

– Я серйозно. Хроплю чи ні?

– Це так важливо для тебе?

– Умгу.

– Не хрпеш.

– А одна жіночка наді мною сміється. Називає хрпунчиком.

– Хто?!

– Ти її не знаєш. Це колега з іншого відділу.

КЛЯТВА

Дружина зустрічає свого судженого, який повернувся з роботи пізно й обурюється:

- Ти ж обіцяв, що зав'яжеш з випивкою.
- Обіцяв, – закліпав очима чоловік.
- Клявся, що вперше і востаннє будеш розслаблятися з шефом, – не вгавала вона.
- Було таке, – випалив господар.
- Чого ж тоді клятву порушуєш? – спалахнула гнівом благовірна. – Хто це, зізнайся мені, прийшов додому п'яний?
- Жіночко, – відповів чоловік, – я з ним незнайомий.

НЕМАЄ ШАНСІВ

- Квартира Голопупенка Оникія Афіногеновича?
- Вона самісінька.
- Телефонують з «Позичгрошбанку».
- Чим зобов'язаний такою увагою до себе?
- Ви не знаєте, де Теличкін Карпо Зотович?
- Ні.
- Не чули про нього?
- Трохи чув.
- Як це трохи? Хіба Теличкін вам не родич?
- Вовк йому родич.
- Де нам цього вовка шукати?
- У лісі.
- Ми серйозно. Ким приходитьесь вам Теличкін?
- Далекий родич по жінчиній лінії. А в чому справа?
- Він взяв у нашому банку кредит і записав ваш телефон.

– І що з того?

– Розуміємо, ви тут ні до чого. Але Теличкін не повертає гроші, не реагує на наші попередження. Доводиться шукати.

– Карпо пішов у рід Теличкіних. Вони також набирали боргів, як собака бліх, потім переховувалися бозна-де.

– Весела сімейка.

– Це ви згодом зрозумієте.

– М-да... Скажіть, коли ви востаннє бачили Карпа Зотовича?

– Коли йому стукнуло сім років.

– Давненько.

– І знаєте, не горю великим бажанням з ним зустрічатися.

– Мабуть, добрий фрукт.

– Уже пересвідчилися?

Запала довга пауза.

– Того й дзвонимо.

– Дзвоніть-дзвоніть...

– Надія є, що його знайдемо?

– Надія є. Шансів на повернення грошей немає.

ФОРМУЛА КОХАННЯ

Сиджу я в ресторані, сьорбаю пиво. А самого розбирає лютя, як Гнатову собаку, яку вигнали на мороз.

«Ну, це ж треба! – міркую, схопивши голову обома руками. – Скільки живу з Мариною, а виходить, майже її не знаю».

Аж раптом до столу підходить мій колишній одноклассник Саливон Дришляк. І, вибравши місце поблизу мене, почав швидкими темпами заливати в горлянку пиво.

Потім, перепочивши, ні з того ні з сього заводить бесіду:

– Чув, Прокопе, психологи вивели формулу кохання?

– Чого дивуватися? – зауважую. – На інше їм розуму бракує.

– Як тобі не соромно говорити таке про людей науки? – кинувся одnogрупник. – Вони працюють, між іншим, не заради грошей. А для поліпшення морального обличчя наших родин.

Через кілька хвилин Дришляк зробив уточнення:

– Завдяки їхньому відкриттю найближчим часом у сім'ях має запанувати вічний спокій. Одружені люди у своєму щасті будуть схожі на Ромео й Джульєтту.

Від його слів я починаю трястися. Невдоволено витираю потилицю, бліду, ніби літр крові втратив. А Дришляк дивиться на мене й запитує:

– Що це у тебе? Вигляд кислий, під очима синяки? І сорочка ось порвана.

– На собі приміряв твою формулу кохання, – не бажаючи збивати його наукового пориву, пояснив я.

Саливон Дришляк був людиною чемною і не перебивав мене, вислухав мою розповідь про чергову перепалку з дружиною до кінця.

– Погані справи, – підбив він підсумки. – Не вміємо ми, друже, йти на компроміси. Ріжемо у вічі правду-матінку. Одне слово, порушуємо оцю саму формулу кохання, – говорив премудро, а згодом і за приклади взявся.

Мене його теревені геть вивели з рівноваги. Тут душа мліє, а він отаке плеще – «йти на компроміси».

– Ти про діло кажи, а не ходи колами, – накинувся я на Саливона.

Собі думаю: «Не завадило б цьому «вченому» в пику заїхати, щоб не базикав про справу, яку знає лише з розповідей. Сам уже четвертий десяток нежонатий ходить». Але, прикусивши язик, розвіюю свій нікудишній настрій.

– Знаєш, – звертаюсь до нього спокійно. – Живемо ми з Катериною восьмий рік, а все ніяк не можемо порозумітися, шукаємо одне в одному купу негативу.

– Заспокойся, – взяв мене Дришляк за руку. – Я беруся вам дати кілька повчальних уроків. І все минеться на другий день. Ходімо до тебе додому.

– Що-о? – скипів, вирячившись на нього, як на божевільного. – Не вийде твоя затія. Я якраз біжу з дому. Хіба не видно по моїй сорочці?

– Жаль, – випалив одnogрупник. – Я мріяв із твоєю дружиною познайомитися, спробувати страви, які вона готує. Бо ці ресторани – уже в печінках сидять.

ЗГАДАЛА, ЯК ДІВКОЮ БУЛА

Дізнавшись, що я зустрічаюся з сусідською Оксаною, мама ледь не накинулася з кулаками. Пізніше подумала і, згадавши, що мені незабаром виповниться сімнадцять, трохи пом'якшала.

– Ти вже з нею спав? – раптом поцікавилася.

– Було діло, – промимрив гордовито я.

– І сексом займалися?

– Само собою.

– Це ж треба! Як ти міг?

– Що?

– Відразу лягати у ліжко.

– Чого тебе це так засмутило?

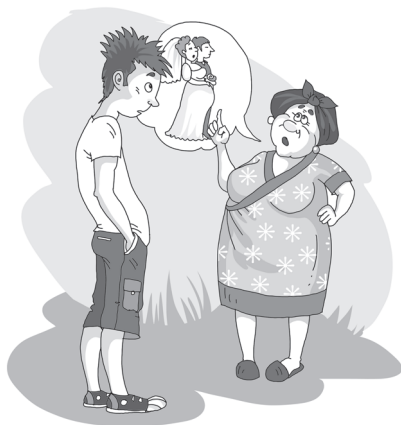
– Ранній секс закінчується погано!

І мама, схопившись за голову, в гніві почала кричати:

– Твій батько теж раніше гадав, що він великий знавець у сексі.

– А хіба не так? – розплився я у посмішці.

– Коли б так, – розтлумачувала мені мама. – Ти б не з'явився на світ до весілля.

ВАЖЛИВА РІЧ

– Жінко, я маю тобі важливу річ сказати.

– Мовчи, побережи сили.

– Не затидай мені рота хоч в останні дні життя.

– Ну, гаразд... Чим збираєшся мене порадувати?

– А ти... теє, приготувалася слухати?

– Куди від тебе дінешся?

– Візьми себе в руки.

– Та взяла, скоріше говори.

– Знаєш, я в молодості раз тебе зрадив.

- То й що!
- Як що? Хочу попросити вибачення.
- Чоловіче, якби я стала розповідати, скільки зраджувала тобі, ти б давно помер.

ОРИГІНАЛЬНИЙ ХІД

Тільки-но я почав переходити вулицю на зелене світло, як переді мною постало голубе імпортне авто. Ледве встиг зіскочити на обочину, але ногу примудрився поламати. Молодий водій хоч би що – погнався, навіть не зупинився поспівчувати. А вже про те, щоб надати першу допомогу, нічого й казати.

Лежу вдома, обмірковую, як далі ходити містом, щоб не попасти під колеса «крутому» лихачу. Такому роздавяти людину, що муху вбити.

«Треба підшукати для себе надійного поводи-ря», – народилася в голові смілива думка. І тієї ж миті включився в пошуки кандидатури, яка б змогла стати на перешкоді безвідповідальним автомобілістам.

Прикрий випадок підказав, що треба діяти рішуче.

«Засвітилося зелене світло, – підвівся я з ліжка, – а мій провожатий уже кидається в людський натовп. Пересвідчившись, що ніякої загрози для мого життя немає, подає сигнал. І я з високо піднятою головою спокійно крокую через вулицю».

Цією сміливою думкою рішив поділитися з своїм товаришем Климом Сивоконем.

– Непогана ідея, – підтримав він мій намір. І тут же запитав: – Маєш якогось поводи-ря на прикметі?

– Поки ні, – від несподіванки зайорзався я на ліжку. – Може, ти порадиш?

– Через день подам кандидатуру, – бадьоро вигукнув Клим.

Його обнадійлива підтримка додала мені впевненості.

Наступного дня про свою виняткову справу я розповів сусідові. Але Полікарп одразу скептично оцінив мій задум.

– Ти що, Корнюшо, перележався? – співчутливо подивився на мене сусід, як на дивака. – На себе варто розраховувати.

– Не можу, – доказував я, грюкаючи милицями по підлозі. – Після того, що довелося пережити, мушу відчувати чийось підтримку.

Полікарп до моїх витівок, здається, звик. Однак подібного не очікував почути й у найфантастичнішому сні.

– Якщо ти так аргументовано переконуєш, – нарешті погодився сусід, – у мене визріло бажання допомогти тобі.

Полікарп приймав рішення рубя.

– Отож не гаймо часу! – стукнув кулаком він об стіл. – Я знаю людину, яка може знадобитися нам у цьому ділі. І охоче прийняти удар на себе.

Затамувавши подих, я ошелешено дивився на нього, чекаючи головної інтриги.

– Так от, – хихикнув Полікарп. – Кращої кандидатури від моєї тещі тобі не знайти. Хоча вона у віці, але бігає – не кожна собака наздожене. Теща не те, що переведе, а й на руках через дорогу перенесе.

І Полікарп узявся розхвалювати тещині чесноти з таким азартом, що я ледве зміг вставити кілька слів.

– Слухай, ти знайшов оригінальний хід, – оглянувшись навколо, потішився я за нестандартну

думку сусіда. – І підморгнувши йому, з полегшенням додав: – Але почну я, напевно, зі своєї. Моя від твоєї на п'ять років старша – що їй втрачати?

Ох і світла голова в цього Полікарпа!

ЧОЛОВІК ДЛЯ ДУШІ

Удвері просунулася Кася Салівончик і, закотивши очі під лоба, обережно поцікавилася:

– Як твій чоловік?

– Дякувати Богу, нічого, а чого питаєш? – зніяковіло кинула Лідочка Дремлюга.

Кася за звичкою продовжувала лускати зернята. На запрошення сісти її аж тігнуло. Стояла на порозі, вдивляючись у невеселі очі господині, про щось розмірковувала.

– Мій теж нічого, – зітхнула вона. – Але ж бувають у людей і ого-го чоловіки!

Кася показала рукою, яких зустрічала чоловіків, і полегшено випустила з грудей повітря.

– Бувають! – Лідочка шморгнула носом. – Але то не з нашим щастям.

Тим часом Кася зробила кілька дрібних кроків, продовжувала стояти.

– Може, собі спробувати підшукати чоловіка для душі? – стала розмірковувати вона вголос. – Скільки того життя!

Кілька секунд панувала мовчанка. Нарешті Лідочка оговталася, витерла халатом піт з чола:

– Я вже спробувала.

– І що? – із сарказмом перепитала подруга.

– Глянь на мою спину, – озирнувшись навкруг, стала розстібати кофтину Лідочка.

Кася витріщилася на неї і залилась рум'янцем.

– Ніби хто банки поставив, – промовила вона.

– Юрик ставив, щоб на чоловіків не задивлялася, – вихопилося у Лідочки.

Помітивши, як подруга співчуваючи зміряла її поглядом, внутрішній голос Лідочки запитав:

– Бачу, в тебе теж проблеми зі спиною?

– Ні, – вигукнула Кася Салівончик. – З спиною все нормально. Сісти не можу.

Врівноважена Лідочка, яка підбирала кожне слово, зіронізувала:

– Чоловіка для душі шукала?

– На цей раз він мене, – пояснила. – А мій телепень якраз з роботи повернувся...

ЗНАЙШЛА, ЧИМ ХВАЛИТИСЯ

До дверей автобуса, розштовхуючи ліктями пасажирів, пхається стара, як світ, бабця. І голосно бурчить:

– Людоньки, пропустіть, проїду свою зупинку.

– Не переживайте, – розраджує її молодий чоловік. – Я теж зараз виходжу.

Повернувшись боком до нього, бабця не здається:

– Чого ж ви стоїте на місці?

– Переді мною люди, – пояснює він байдуже.

Злість охоплює бабцю:

– А вони чого вичікують?

– Там затор, – констатує молодик.

– Де? – урвався старій терпець.

– Ви звідси не побачите, – нахилив голову до її вуха співрозмовник.

А бабуся:

– Це чого? Я ще не сліпа.

– Вірю, але справа в тому, – запнувся він, – попереду огрядна жіночка всім нам перегородила дорогу.

Розгнівана бабуся, звісно, відчула, що потрібно діяти. Вона швидко відшукала незнайомку. І через якусь мить автобусом прокотилося:

– Жіночко з габаритами, ви можете рухатися веселіше?

Почувши до себе таке незвичне звертання, пасажирка в один момент сердито пробурчала:

– Я між іншим дівчина, а не жіночка.

– Знайшла, чим хвалитися, – тільки й видихнула з себе бабуся.

Пасажири в автобусі вибухнули суцільним реготом.

ШКІДЛИВІ ЗВИЧКИ

Увечері Карпо Паляниця, прочитавши статтю в улюбленій газеті, дрижачим голосом сказав дружині:

– Уявляєш, чоловіки живуть менше, ніж жінки.

– Не дивно, – погодилася Устина, клацаючи пультом телевізора. – Вони – слабохарактерні істоти.

– Вперше чую, – розсміявся Карпо. – Звідки така інформація?

– Ніби сам не знаєш? – задиркувато ляпнула благовірна.

– А що я маю знати? – спалахнув він, піднявши догори брови.

Устина взяла пульт і знову почала шукати програми.

– Що маєш чимало недоліків, – поважно сповістила вона.

– Наприклад? – прогундосив чоловік.

Дружина залишила пульт у спокої і невдовзі буркнула до нього:

– Якщо перелічувати, вечора не вистачить.

– Та я ж ніби той... останнім часом виправився.

– А вчора хто набрався до чортиків? – нагадала йому Устина.

– Ну... я, – випалив він. – Але в мене була вагома причина.

– Нобелівську премію відхопив? – єхидно розтягнула посмішку дружина.

А Карпо продовжував:

– Премію виписали за рацпропозицію.

– Причина завжди знайдеться, – з безнадією в голосі прошепотіла Устина. Подумала і знову вставила:

– А навіщо купив ящик цигарок?

– Ти що, не чула? – зірвався блідий, як смерть, Карпо. – З наступного місяця цигарки виростуть у ціні.

– То й що?

– Як то що! – скипів чоловік. – Я ж вчинив з добрих міркувань, щоб зменшити фінансове навантаження на сімейний бюджет.

– Та невже? – раптом повернула його до дійсності дружина. – В такому разі чого не закупив мішок борошна чи мішок цукру? Ціни на них теж можуть будь-коли стрибнути.

– Іншим разом так і зроблю, – винувато відповів Карпо.

Устина засумнівалася. І тому в запалі гигикнула:

– Ти давав слово, що займешся спортом.

– До чого тут це? – надувся, як індик, чоловік.

– До того, – сердито рявкнула жінка, – що маєш бути в гарній формі.

– Мій дід без спорту прожив дев'яносто шість років, – обурився Карпо.

– Стежив би за собою – дотягнув би до ста, – вмить зреагувала вона. – А так, певно, мав шкідливі звички?

– Жодної, – з пафосом заперечив. – У свої сімдесят утретє женився, завів кілька коханок.

– От хто твого діда звів у могилу! – підлила масла у вогонь Устина. – Його коханки.

– Помиляєшся! – гримнув він. – Остання жінка не дозволяла дідові гуляти.

– Про мене, – позіхнула дружина, – якби ти кинув пити, я б простила тобі все на світі.

– Ловлю на слові, – мало не захлинувся Карпо.

– Тільки переплюнь діда, – підтвердила сяюча жінка.

Коли вона закінчила розмову, чоловік переполохано мовив:

– Та куди мені до нього? Дід міг десять бокалів випити залпом. А вже як брався за випивку, тиждень не просихав.

– У вас це родове, хай йому грець! – розпікала вона чоловіка.

Відклавши газету, він розсерджено буркнув:

– Моя мати не пила, не гуляла – тільки батька гляділа.

Устина витріщила на нього очі:

– У твоєї мами, виявляється, були ще шкідливіші звички!

Карпо здригнувся від почутого і косо подивився на дружину.

ДАРМОВІ ТОРТИКИ

Як заведено в порядній сім'ї, Сироїжка, прокинувшись, солодко поцілував дружину. І вже намірився було йти на роботу, як Надюша його зненацька перепинила:

– Вікентію, не забудь своїй секретарці прихопити тортика. Хай Аліночка теж відчує смак моїх іменин.

Надюша грайливо, наче намагалась щось у нього виторгувати, покосилася на чоловіка.

– Ніколи мені возитися з твоїми тортами, – зрозумівши натяк, відреагував Сироїжка. – Захочеш – пригостиш сама.

– От і чудово! – змилювалась над Вікентієм дружина. – Доведеться так і вчинити.

Півроку Надюша день у день, ніби продуктивний рознощик, прибігала до нього на роботу і впихала в Аліну торти великих та малих розмірів.

Спочатку він спостерігав за цими відвідинами без особливих помислів. Та коли секретарка почала товстіти, а колеги привселюдно тикали в її бік пальцем, у Сироїжки засіпалася нижня щелепа.

«Невже я, старий осел, не розрахував сил і Аліна мені підготувала сюрприз?» – прибилася до голови несподівана думка. Після неї у Вікентія на обличчі застиг вираз заклопотаності, серце судомно стиснулося.

Сироїжка тремтячими руками натиснув кнопку, викликав секретарку.

– Що з тобою, Аліно? – відводячи очі, невдоволено пробурмотів він. – Ти наче поправилася?

– А що, помітно? – дівчина зам'ялася й пройшлася рукою по колись стрункій, наче берізка, статурі. За кілька років служби вона вперше невдоволено скривилася: – Погляньте, якою я стала?

– Бачу – не сліпий, – налякано витріщився на її круглий животик Вікентій, шукаючи там для себе розради.

– Сподіваюсь, причина вам відома? – про всяк випадок нагадала секретарка.

– Та ні! – спробував прикинутися дурником Сироїжка.

– Хіба? – від здивування в Аліни з рук випав черговий кусок торта. – А ви напружте мозок.

– Нічого не розумію, – невідомо кому говорив переляканий коханець. – І як це сталося?

Через деякий час, схопившись зі стільця, почала лапав до вікна.

– Я ж тобі говорив, щоб ти береглася, – долинуло з кутка.

– Це ви до чого? – по-своєму зрозуміла його запитання Аліна, поклавши руку на живіт.

Сироїжка глибоко вдихнув, після чого знесилено відповів:

– Я відносно твого стану. Ховатися далі недоречно.

– Тобто? – змінила улюблену позу довгонога секретарка.

– Ну що тут незрозуміло? – не витримав більше Вікентій. – Кажи, на якому ти місяці?

– Що?! – ошелешено підскочила Аліна. – Я – вагітна? Ви кращого нічого не могли придумати?

– Не треба кричати, – ніяк не збагнув жіночої істерики Сироїжка. – По тобі ж видно.

Аби довго не тягнути, вона з докором накинулася на коханця:

– Це ваша дружина так постаралась. Надюша наби-вала мене, як лантух, своїми дармовими тортиками.

– Навіщо? – спантеличено вигукнув Вікентій.

– Щоб ви перестали милуватися моєю стрункою фігурою, – в гніві поскаржилась дівчина, затрусивши губою.

У Сироїжки щось усередині перевернулося, за-тряслось. І він на радощах ледве не задушив в обій-мах Аліну.

СТАРА ПІСНЯ

Влаштував я вчора черговий відпочинок. Не бозна-який, але додому приплентався пізно. Поки з кумом Данилом обійшли всі шинки та кав'ярні, зіграли кілька партій у більярд, день накивав п'ятами.

Заходжу до хати, а дружина глибоко вдихає повітря, нібито перед запливом на далеку дистанцію. І з порога починає мене вичитувати:

– Знову взявся за стару пісню?

Кліпаю очима, прагну згадати, яку пісню вона має на увазі, але не можу пригадати.

– Що, зарплату з Данилом Панасовичем замочували? – голосно, аби почув син, гукає на всю оселю Люба.

«Знайшла подію, – про себе міркую. – Тієї зарплати, як кіт наплакав».

– Ні, Любчику, – щиро пояснюю я. – Ми з кумом влаштували рукам маленький відпочинок.

Після моїх слів дружина прямо-таки обімліла.

– А чого без жінок? – підвищила голос кохана.

– Не хотіли вас відривати від домашніх клопотів, – якимось знічено відповів їй. – Тим паче, що вели чоловічий діалог на важливу тему.

– Цікаво знати яку? – загадково спитала вона.

Мовчу. Давно зрозумів, що в такі хвилини краще посопувати, ніж щось доводити Любі.

І раптом дев'ятирічний Мирон, злегка шепелявлячи, белькоче:

– Про те, що рано женилися.

– А ти звідки знаєш? – закипіла моя благовірна.

На що Мирон випалив:

– Тато, як зустрінеться з дядьком Данилом, завжди говорить одне й те саме: «І чого приспичило так рано женитися? Тепер думай, що сказати вдома, де нас чорти носили».

ЧУДЕСНА КОЛЕКЦІЯ

Напередодні весілля молодята вирішили розповісти одне одному про свої любовні романи.

– Тепер, – змовницьки заговорила до свого нареченого Зіна. – Коли ми, так би мовити, без п'яти хвилин подружжя, відкрий таємницю: скільки ти до мене мав дівчат? Тільки розкажуй усе до дрібниць.

– Але... – рішуче запротестував Кузьма. – У мене дрібниць не було.

Майбутня дружина якийсь час стояла приголомшена його відвертістю. Однак її веселі оченята виказували неприховану зацікавленість:

– Невже домагався свого з першого разу?

– Не завжди, але до цілі йшов упевнено, – відповів із чарівною усмішкою жених.

Праве око у неї судорожно затіпалось. І вона кількома ковтками швиденько спорожнила склянку недопитого вина.

– Ану викладай свою жіночу колекцію, – приховуючи злість, наказала Зіна. – Вона в тебе велика?

Кузьма недбало позіхнув:

– Не дуже.

– Давай, не тягни.

– Відстань! – прошепотів підтоптаний парубок. – Не думаю, що ти від цього отримаєш задоволення.

– Може, якась з любовних історій мені припаде до душі і я захочу бути схожою на твою колишню коханку, – не вгавала Зіна.

– Тихіше, – сполошився він, – ще хтось почує.

– Нехай, – квапила його суджена. – Чого налякався?

– Гаразд, – погодився Кузьма і стрімголов кинувся ворушити минуле. – Перший роман я мав у школі з бібліотекаркою Асею. Забув її прізвище. Згодом

познайомився з Іринкою Грицанюк. Правда, я з нею ходив недовго. Потім була Зоя – моя колишня сусідка. Ні, здається, Клара, донька директора школи. Чи, може, Дуся Кричун, що чкурнула за кордон? От, клята пам'ять, геть позабував. Знаю добре, що Марійка Затулихмара сіла мені на коліна і порвала колготи. Довелося позичати у сестри на прокат. Далі...

– Чудесна колекція! – урвався терпець Зіні.

Кузьма почухав потилицю. І з жалем подумав, що не варто йому було торкатися своїх парубоцьких походеньок. Але захоплений розповіддю вже не міг зупинитись.

– От тобі маєш, – пробурмотів. – Уже надулася. Ти ж сама мене спровокувала на цю балачку. Я ще не закінчив.

– А чому я відсутня в твоєму списку? – сердито запитала Зіна.

– Тебе це засмутило? – не збагнув відразу Кузьма.

– Звісно! – обурилася вона. – Забув, чи є якась інша причина?

Парубок згадував своїх коханих і радісно поквапився запевнити:

– Я почав оголошувати дівчат, з якими зустрічався до армії. Тебе ж у цьому переліку нема, адже ми познайомилися недавно.

– Дозволь запитати, – знову зайорзала Зіна, – довго мені чекати на закінчення твоєї колекції?

– Ну що ти, дорогенька, – поклявся Кузьма. – До нашого весілля, сподіваюся, я розповім про всіх своїх дівчат.

СЕКРЕТИ ДОВГОЛІТТЯ

Не встиг я вмотитися у крісло, як ведучий радіо натхненно повідомив:

– Шановні слухачі! Ми запросили в гості найстарішого жителя нашого міста Щасливого Нестора Веніаміновича. Він охоче розповість про секрети свого довголіття.

Ведучий:

– Несторе Веніаміновичу, скільки вам років?

Гість:

– За паспортом – дев'яносто чотири, а по тому, як себе відчуваю, сорок дев'ять.

Ведучий:

– Це, якщо читати навиворіт?

Гість:

– Читайте, коли кортить.

Ведучий:

– Пробачте, нема потреби. Мені всього двадцять три. До речі, ви пам'ятаєте, чим займалися в цей період свого життя?

Гість:

– Любив дівчат.

Ведучий (сміється):

– А тепер?

Гість:

– Тільки згадую. І даю настанови парубкам.

Ведучий:

– Поділіться хоч однією.

Гість:

– Не тринькайте, хлопці, дорогоцінний час, а займайтеся ділом. Он, які дівчата бігають навколо!

Ведучий:

– Правду кажете. Але перейдемо до головного. Коли вам в голову прийшла ідея довголіття?

Гість:

– У вісімдесят п'ять років.

Ведучий (заметушився):

– Як це так? Жили, як всі – і на тобі. Навіщо взялися себе мордувати?

Гість:

– Чим?

Ведучий:

– Ну... Певне, мало їсте, стали голодувати. Можливо, почали більше рухатись чи відмовилися від алкоголю?

Гість (роздратовано):

– Не говоріть дурниць. Їм за двох дурних, а п'ю, що наливають.

Ведучий:

– Не може бути!

Гість:

– Запитайте дружину.

Ведучий:

– Невже якісь заморські ліки вживаєте?

Гість:

– Ліки власного виробництва.

Ведучий (радісно):

– Я так і думав. І можете їх порадити нашим слухачам?

Гість:

– З великим задоволенням. Перестав слухати трансляції з Верховної Ради та дивитися по телевізору різні політичні ток-шоу.

Ведучий (розгублено):

– І що?

Гість:

– Результат самі бачите. За цей час відчув себе абсолютно здоровим і щасливим. Мій стан відповідає моему прізвищу.

Ведучий (страшенно зацікавлено):

– Еге ж!

Гість:

– Спробуйте – ні коштів, ні особливих затрат на це не потрібно.

Наступного ранку я прокинувся і негайно почав шукати по приймачу музику. Потім запрограмував свій телевізор на канал про природу. А після цього подзвонив у партійний штаб й повідомив, що віднині не ходитиму на їхні зібрання.

Оце скоро рік, як мене ніяка зараза не бере.

МАЛЕНЬКА НЕПРИЄМНІСТЬ

Було вже за північ, коли Клара обережно клацнула вимикачем:

– Не спиш?

– Тебе чекаю. – Голос Корнія став наливатися металом. – Де ти ходиш?

Клара звела догори веселі очі, зупинилася перед чоловіком:

– Вибач, що не попередила, – загадково мовила й стала біла, мов стіна. – Мала невідкладну справу.

– Люба, – блиснув Корній зубами. – Бачу, в тебе якась неприємність?

– Що з того? – засмучено відповіла жінка. – Чим ти мені допоможеш?

Підвівшись з ліжка, він швиденько заявив:

– Ми з тобою подружжя, маємо підтримувати одне одного.

Останні слова чоловік проголосив не дуже впевнено і, щоб підтвердити власну позицію, зробив наголос:

– Твої проблеми – це і мої проблеми.

Після чого дружина, не гаючи часу, замахала руками:

– Ти справді так вважаєш?

– Не сумнівайся, – трохи розгублено зізнався він. – Розповідай, що тебе турбує?

– Я роздягнуся, – услід за цим сказала Клара.

– Звичайно, – погодився чоловік.

І вона через кілька секунд кинулась йому на шию:

– Корнійчику! Я здається залетіла.

– Куди? – жартівливо запитав благовірний.

– Ти мене не так зрозумів? – затарахкотіла вона. – Мені сказали, що я вагітна.

Клара покусала губу, а потім почервоніла, як буряк.

– Дивна штука! – тяжко зітхнув Корній. – Ти ж практично не буваєш удома. Ми з тобою майже не спимо.

– Ось ця маленька неприємність і не дає мені спокою, – кинула навздогін дружина.

Чоловік замислився:

– Справа серйозна.

– Та я ж кажу, – підтвердила Клара. – Чим ти мені допоможеш?

– Зараз побачиш, – заіржав Корній на всю оселю. – Тільки щось наллю для сміливості.

СТО ПРИЧИН

Дідько мене потягнув на тещину вишню. Справедливіше сказати не дідько, а моя дружина.

– Милий, – незвично покликала Геля. – Нарви матері вишеньок – їй захотілося вареників.

«Сирої б картоплі вона наїлася, – прошило мене. – Помітила, що я вештаюсь без діла, от і шукає заняття».

Не довго довелося рвати капосні вишні. Гілляка піді мною тріснула і я кулею полетів донизу. Коли поспішив піднятися – перестала слухатися нога.

Звичайно ж, теща моментально відреагувала на моє невдале приземлення: «Таку плодовиту вишню поламав! І що тобі після цього довіряти?»

Затамувавши подих, я ошелешено подивився на неї, не промовивши жодного слова. Добре знав, що чуже горе, тим більше моє, тещу мало тривожить.

Цілий день тільки й було балачок про пригоду, що трапилася зі мною. А під вечір Геля без зайвих передмов заходилася викладати свій блискавичний план.

– Слухай, – звернулася вона до мене. – Прикро, що ти зламав ногу. Зате трохи відпочинеш.

– Що ти верзеш? – накинувся я на свою половину. – Який відпочинок, коли сидітиму мішком на одному місці?

На дружину, на диво, мої слова не подіяли.

– Подумаєш, упав! – розмірковувала вона. – Хто протягом життя не падає? Краще подумай, що на лікарняному будеш робити?

Задихаючись від злості, я зопалу швиргонув у Гелю відром.

– Ах ти, бездушна жінко! – вирвалося неочікувано з грудей. – Мало тобі того, що сталося зі мною, так вирішила ще й познущатися?

– Прошу не ображати! – стояла на своєму моя господиня. – Я хочу тебе швидше поставити на ноги.

– Дуже дякую! – прохрипів. – По тобі не видно, щоб ти цим переймалася.

– Як не соромно таке говорити? – роздратовано вигукнула. – Все залежатиме від тебе. Берися за діло.

– Хіба ж я відмовляюся? – спробував погодитися з нею. – Тільки за яке?

– Здається, голубчику, я придумала, – бадьорим голосом підтвердила Геля. – Будеш ліпити вареники. Робота неважка, а користі для твого стану годі й шукати.

Я хотів заперечити, але вона поспішно додала:

– Як наб'єш руку – вареники можна буде продавати.

У мене очі полізли на лоба:

– Ти довго думала?

– Чого тут думати? – по-діловому відрубала жінка. – Не святі горшки ліплять. Та й для сім'ї зайва копійка не зашкодить.

Ледве стримуючи себе, я махнув рукою:

– Хай буде по-твоєму. Вареники так вареники. Добре, що дітей не поручаєш на мене.

– Дітей доглядатимеш само собою, – розплилася в усмішці Геля.

Ключовою тезою її плану був пункт, що я віднині беруся якнайповніше розкривати здібності нашої малечі – вчитиму їх корисних справ.

Отож подальше життя на лікарняному розвернуло мене на сто вісімдесят градусів.

Розгніваний, я десять днів ліпив вареники. Після того, як помалу став ходити, благовірна призначила мене відповідальним за приготування обіду.

Через місяць, спостерігаючи як я все старанно виконую, Геля вперше похвалила і видала нове завдання.

– Ой лишенько! – розіграла комедію вона біля дзеркала. – Сьогодні намірилася консервувати помідори й згадала, що у шефа день народження. Доведеться тобі зайнятися.

– Що ти вигадала? – нарешті урвався в мене терпець. – Консервувати я не збираюсь. Це вже занадто.

Геля делікатно натякнула:

– А їсти помідори?

– Вибач, – перепросив її, – але я з такою справою не зовсім знайомий.

– Нічого, є нагода познайомитись, – долинуло з дверей.

Оклигав я після отого консервування десь через кілька днів. Ну, міркую, досить з мене, піду до лікаря і попрошуся на роботу.

Та не встиг я поділитися своєю радістю з Гелею, як вона блискавично повідомила новину:

– Ая тобі ще на два тижні продовжила лікарняний. Полежи, відпочинь, куди поспішати?

– Мене від твого відпочинку скоро ноги перестануть носити, – загукав, що є духу. – Ти відпочивай, я збираюсь на роботу.

Тепер, коли дружина просить зірвати вишень, я сто причин знаходжу, щоб відмовитися. Хай вони пропадуть, матері їх ковінька!

МЕДИТАЦІЯ

Щойно Рябчиха подалася на базар, як Броня відразу ж використав момент, щоб забігти до сусіда.

– Кирику, ти один? – з надією в голосі запитав, забувши привітатись.

– Один, – заспано потер скроні господар. – Степанида поїхала в місто – дітей надумала провідати. А ти чого спозаранку приперся?

– Горілку шукав, – облизав пересохлі губи Броня. – По дорозі до тебе вирішив заскочити.

– А що її шукати, горілка – не голка, – пожвавішав Кирик.

– Справедливо сказано, – невиразно посміхнувся гість. – Це коли її від тебе не ховають.

– Тоді носи з собою, – порадив господар.

– У мене й так кишень, як комора, – шморгнув носом Броня. – Ці штани переносили півмагазину.

– Довго не говори, – розсердився непродуктивною розмовою Кирик. – Прийшов – наливай, ніколи теревені розводити.

Гість моментально витяг пляшку і швидко прикинув, скільки келишків вийде на брата.

– Закуску шукати? – не марнував часу господар.

– Навіщо псувати добро? – заіржав Броня.

– Облиш свою хоробрість, – порадив йому Кирик. – Бери закушуй, щоб не розвезло з самого ранку.

– Будь спокійний, – з почуттям власної гідності випалив власник пляшки.

– Я в цій справі битий вовк.

Горілка його добряче зігріла і повела на улюблену стежу.

– Слухай, Кирику, порадь, що мені робити? – проплямкав губами Броня після того, як з'явилася неабияка рішучість.

– Та закушуй добре, – налягаючи на їжу, провар-някав Кирик.

– Я не про це, – спалахнув, як сірник, сусід.

– А про що? – навис над столом господар оселі.

Броня страдницьким голосом просопів:

– Я відносно своєї жінки... Розумієш, вона слова не дає мені сказати.

– Нехай на здоров'я говорить, – хмикнув Кирик. – Тобі що з того?

– Так клята баба на людях буркоче, – раптом вибухнув, як снаряд, Броня.

– Гм! – перебив його сусід. – Моя пішла далі.

– Невже твоя Степанида гуляє? – не збагнув одразу, в чому річ, гість.

Кирик уперто замотав головою, ошелешений підозрою:

– Хай бог милує! Вона у мене не по цій лінії.

– Мабуть, стежить за кожним твоїм кроком? – пішов напропалу Броня.

– Е-е, ні! – жваво запротестував Кирик. – Уві сні скрегоче зубами.

– Як?

– А ось так, – продемонстрував Кирик операцію, яку проводить дружина. – Але то не все. Степанида розповідає побрехеньки, про які за день довідалась від сусідів.

– О-о-о! Ти обізнана особа! – радо вигукнув Броня.

– Припини дурні жарти! – засмучено мовив Кирик. – Медитацію вона влаштовує серед ночі. Ще й з розгону гупає кулаком, як у барабан, по моїй голові.

- А це для чого? – аж підскочив сусід.
Кирик видавив із себе:
– Захоплення в неї таке!
– Ну що ж, у кожного воно різне! – миттєво вигукнув Броня, наповнюючи келишки.

ЛОТЕРЕЯ ДОПОМОГЛА

Іванові Капелюху не щастило на дівчат. Що він не робив, жодна з них не хапалася за теплу хлопчачу руку, не зігрівала його своїм теплом.

Не знаю, чим би все скінчилось, якби Іван не виграв у лотерею круглу суму. З того часу життя парубка кардинально змінилося: місцеві красуні барвінком стелилися перед багатим земляком. Якось ішов Іван вулицею, а його враз щільним кільцем оточила зграйка дівчат.

– Добридень, Іване Корнійовичу! – вигукнули ніби по команді, показуючи голі животики. – Куди поспішаєте? Часом не за покупками у район?

– Ага, – відказав коротко, – куди ж іще.

– Може потрібна допомога? – наступає одна з найсміливіших. – Ми не відмовимось.

– Раз бажаєте – перечити не стану, – буркнув собі під ніс хлопець.

– Справді не проти? – не відступає та ж сама чорнява дівчина з курносим носиком. – Чи вирішили швидше змитися від нас?

– Це вже хамство з вашого боку, – обурився Іван. – Я своє слово тримаю.

– Ну тоді пішли, – засяяла співрозмовниця.

Парубкові нічого не лишалось, як слухняно підкоритися настирливій землячці.

– Ви не будете рахувати грошей, скільки я витратила на покупки? – осміліла чорнявка після того, як вони покидали сьомий магазин.

– Для чого? – заспокоїв її новоспечений багатій.

– Як для чого? – продовжувала вона. – Щоб знати, чи вистачить коштів на весільне турне.

– А про яке, власне, турне йде мова? – не міг уторопати Іван, витираючи спітніле чоло.

– Ну, ясна річ, наше з вами, – знову випалила настирлива землячка. – Я бачу, ви вмiєте тримати слово.

Іван був хлопцем шляхетним – не перебивав дівчину. Тільки кліпав очима й довго не міг отямитися. Потім з острахом засунув у кишеню руку і витягнув звідти кілька дрібних купюр.

ІДЕАЛЬНИЙ ЧОЛОВІК

Після роботи примостився я на дивані, дивлюся улюблену телепрограму «Ідеальний чоловік». На вулиці холодно, вітер скажений гуляє. А мені в оселі тепло – п'ю чай, радію за героя, аж дух перехоплює.

Заходить поволеньки дружина й в один момент псує мені піднесений настрій.

– Чого це ти, Каленику, витріщився у телевізор? – стоїть на порозі Килина. Сама роззявила рота, спостерігає, як герой біля плити пореається.

– А що? – відповідаю байдуже. – Не маю права?

– Маєш, – твердо мовила вона. Постояла, далі розмірковує лагідненько: – І де вони таких чоловіків знаходять?

– Яких? – нехотя озиваюся зі свого насидженого місця.

– Позитивних, – здивовано відказує моя Килина. – Не чоловіки – янголи з крильми.

– Чого це тобі не терпиться когось ужалити? – до-рікаю я їй, намагаючись якось приземлити дружину.

– Бо в житті чоловіки зовсім інші, – прозоро натякає на мене.

Щоб не впасти, як кажуть, перед своєю половиною в грязюку, я рішуче запротестував.

– Нічого не поробиш, – зауважую. – Для всіх жінок ідеальних чоловіків не вистачить.

– Я знала, що таке скажеш, – гнівно накинута на мене Килина.

– Ти що хотіла почути? – потираю, наче після зарплати, руки я.

– Ясно що, – насупила брови дружина. – Про ідеальних чоловіків у натурі.

Я швидко зорієнтувався у поточній ситуації і провів останній наступ.

– А що у твоєму розумінні ідеальний чоловік? – запитую з серйозним виглядом.

Килина з великим запалом говорить про свої вимоги до такого кандидата. Що він має бути ніжним, сексуальним, багатим. І про те, що якщо його дружина захоче, чоловік не повинен шкодувати грошей на нову блузку.

– Он чого тобі забажалося! – вигукнув я спересердя. – Де ж взяти бідоласі стільки чеснот?

– Коли мій чоловік одружувався, – сказала повагом Килина, – він обіцяв мені золоті гори.

– Розумієш, – звернувся я до неї. – Золоті гори – це ніщо в порівнянні з тим, щоб купувати щодня нову блузку.

РОДИМКА

- Яка це незнайома особа мені сопе в потилицю?
 - Перепрошую, я ненавмисне.
 - Та сопіть собі на здоров'я!
 - Вас не зрозумієш.
 - А ми вже образились!
 - Знаєте, ви переходите межу.
 - Хотів би побачити з ким?
- Повертаюся назад. І за мить б'ю себе в груди:
- Ліано!
 - Андрію!
 - Думаю, де я чув цей неповторний голос?
 - І я дивлюся – знайома родимка на шиї.
 - Невже досі пам'ятаєш?
 - Як бачиш.
 - Тільки родимку?
 - Нахаба!
 - Колись ти інше говорила.
 - Тоді гадала, що такої немає у світі.
 - А тепер?
 - Дивлюся на них щодня.
 - Виходить, моя тебе надихнула?
 - Виходить...
 - Пробач, а де ти?..
 - Родимки розглядаю.
 - Що?
 - Та в салоні татуювання. Я працюю там.

СУКНЯ

У магазині стильного одягу стояла струнка, мов тополя, молода жінка й приміряла сукню. Вона з усією пристрасстю вразливого покупця розглядала товар і як належить модниці, ні на хвилину не відходила від дзеркала.

– Чого ви дивитесь? – запитував її продавець – Беріть, не прогадаєте.

– Дивлюсь, чи справді ця сукня з Іспанії? – засмучено промовила і черговий раз приклала до себе сукню модниці.

– Сумніваєтесь? – здивовано глянув він на неї.

– Так, маю сумнів. – Покупчиня крутила в руках сукню, з підозрою зиркаючи на безвусого хлопця.

– Дарма, – з гідністю відповів той. – Сукня добротна.

– А якщо вона не з Іспанії? – кинула завченим реченням жінка.

– Що ви придумали? – здивувалися в магазині продавці.

– Мало що тепер можуть підсунути, – обурювалася вона.

Після цих слів продавці недоброзичливо глянули на неї і відвернулися вбік. А хлопець продовжував переконувати далі:

– Можуть – але не ми. Купуйте, вік будете дякувати.

Молода жінка кілька хвилин роздумувала, а згодом усе повторила спочатку:

– Кажете, що сукня з Іспанії?

Продавець магазину захлинувся:

– З самої, що не є Іспанії.

– А кидається у вічі, наче наші кравчині шили, – рішуче запротестувала клієнтка.

– Що ви? – раптом вигукнув він, вириваючи з рук жінки зім'яту сукню. – Хіба наші зможуть вам догодити?

– Точно, це їм не під силу, – підтримали його колеги-дівчата.

– Отож я й кажу: сукня не з Іспанії, – знову завела своєї модниця.

– Пробачте, пані, – відступив на крок хлопець. – Ми, здається, таки переплутали. Вона з Франції.

Жінка стояла посеред зали й задоволено всміхалася:

– А я вам що казала?

Всі жартома підтвердили: «Сукня дійсно з Франції». Модниця, міцно тримаючи в руках сукню, упевненими кроками попрямувала до каси.

Очі у неї горіли.

– Хотіли мене обдурити? – сплеснула руками покупчиня. – Не вийде, я знаю, що таку сукню тільки у Парижі можуть пошити. А ви торочите – з Іспанії...

СИНЕЦЬ

Додому Груня повернувся з синяком під оком. Це відразу помітила мати і окинула сина критичним поглядом.

– Знову попали в тебе замість воріт? – вкрай розхвилювавшись, заходилась читати йому мораль.

– На цей раз – ні, – щиро відповів Груня.

– Кажи, що сталося? – з гнівом накинулась вона на сина.

– Пусте, – спокійно відповів хлопець. – За день-два зійде.

Із дивана, читаючи газету, підвівся батько.

– Парубок без синяка, що дівка без золотих прикрас, – спробував перевести він розмову на жарт.

– Ти не можеш, щоб не вставити своїх п'ять копійок, – зиркнула у його бік дружина. – Міг би й сам поцікавитись, що сталось.

– Навіщо? – відповів чоловік. – Хіба не видно по його обличчю?

Жінка штовхнула чоловіка під ребро і очима показала на Груню.

– Хіба не бачиш, на сина напали хулігани, побили, – підняла лемент жінка. – А ти дурні жартики пускаєш.

– Не сваріться, – перебив Груня батьків. – Це все через Ксюту.

Мати як почула, підскочила вище дивана та взялася махати руками.

– Ти захищав її від кривдників? Я ж тебе попереджала: Ксюта – зіпсоване дівчисько, перебирає хлопцями, як циган кіньми. От і маєш.

– До чого ця балачка? – обірвав Груня матір. – Просто я...

– Не виправдовуйся, – не давала вона сказати слова. – Рішив за Ксюту підставити себе?

– І правильно зробив, – із запалом підтримав батько. – Мужній вчинок.

– Твій татусь на таке б не пішов, – не переставала торохтіти мати.

– Пішов би, – пожартував чоловік, – якби це була Ксюта.

А Груня:

– Навіщо ви себе накручуєте? Просто хотів Ксюту поцілувати, а вона сховалася за дерево. Я з розгону вдарився лобом у стовбур.

Мати знову за своє:

– Навіщо тобі така дівка, що з хлопцем вечорами грається у жмурки?

РЕФЛЕКС

- Вибачте!
- За що?
- Невже ви нічого не відчули?
- Що я мала відчути?
- Тоді буду в цій позі стояти.
- Стійте.
- А з протилежного боку можна зайти?
- Ні.
- Чого?
- Спрацює рефлекс.
- Він у мене давно спрацював.
- Не хвилюйтеся, я відійду.
- Бачите, я з тих чоловіків, які не відступають.
- Вірю. А мені після цього доводиться ходити у декрет.

НЕЗРОЗУМІЛЕ КІНО

Звластивою йому обізнаністю Роман Михайлович звертається до сина:

– Кажуть, тебе бачили з Настею у кіно. Про що фільм?

Боря мнеться, не може згадати.

– Картина цікава? – трохи ображений довгою мовчанкою сина, перепитує батько.

– Кіно як кіно, – белькоче нащадок.

Здивований такою відповіддю, Роман Михайлович переходить на суворий тон:

– Що ж ви, у біса, робили, коли назву забув?

– Що-що, кіно дивилися, – спробував відкараскатися Боря.

– Мабуть, воркотіли весь час, – відповів чарівною усмішкою тато.

– Ні, – зізнається хлопець.

– Чого? – розхвилювався батько.

– З середини фільму сварилися, – знехотя поскаржився він.

– З якого дива? – руба поставив питання Роман Михайлович.

– Через незрозуміле кіно, – якось знічено відповів син.

Але тато тут же підправив його:

– Тому й незрозуміле, що сварилися. Навіть назву ніяк не згадаєш. І чого ходити на фільми?

– Ми там іншим займалися, – спокійно мовив Боря.

Роман Михайлович аж засяяв:

– За це хвалю! А ось що назви не пам'ятаєш – доведеться, мабуть, покарати.

– Яким чином?

– Підете дивитися ту саму картину, – пояснив батько.

Боря швиденько одягнувся і побіг до Насті. Запрошувати у кіно.

ТАКИЙ НЕ ПРОПАДЕ

Зранку у переповнену маршрутку заходить з малолітнім сином молода мати.

– Проходь вперед, Юрасику, – квапить вона хлопчину.

– А ти?

– Я за тобою, – скромно відповідає вона.

А вже через кілька хвилин шукає місце, куди б сина посадити. Сонні люди вдають, що сплять – не думають підніматися. Одні слухають музику, інші краєчком очей розглядають нових пасажирів.

Отак Юрасик простояв якусь мить, посопів, а потім рушив до бородатого дядька. І, скориставшись, що той втупив свої заспані очиська в нього, зупинився біля самісіньких його ніг.

– Візьміть, дядьку, на коліна, – поспішно звернувся він до пасажирів.

Бородань від незвичного прохання закам'янів, але невдовзі пробубнів:

– Тебе чи маму?

– Нас обох, – не розгубився Юрасик.

– Слухай, голубе, ти не пропадеш, – здивовано промовив чоловік.

Почувши, мама силою тягне сина до себе, але не тут то було. Хлопчина ж стоїть біля дядька, дивиться на нього й мило всміхається.

– То що? – тупає він ногою, чекаючи, коли той нарешті підніметься.

За хвилину бородань кулею зірвався з насидженого місця, сам до себе промовляючи:

– Оце хлопчина! І звідки такі беруться?

– Ніби ви не знаєте? – поважно і по-дорослому повчає Юрасик. – У бабусі в капусті.

Бородань роззявив рота і не знав, що сказати. Мати з веселою посмішкою, взявши сина на коліна, сіла на його місце.

В ОДНІЙ ОСОБІ

Сидять два приятелі, розмовляють про життя-буття. Клим одразу взявся гаряче обговорювати безкінечний потік гарних жінок, що проходив повз них.

– Правда, Панько, за нашої молодості таких не було? – оглядаючи чергову групу слабкої статі, вигукнув Клим.

Панько напружено поморщив лоба, засумнівався:

– Просто ти забув.

– На що ти натякаєш?

– Ні на що, – пояснює приятель. – Раніше також було на кого глянути.

Клим зняв окуляри, покліпав очима, потім якимось дивно промовив:

– Тільки зараз вони трохи молодші.

Обоє дружно засміялися.

Хвилин через кілька Панько тихо видихнув:

– Мені Всевишній добру послав дружину. Працьовита, спокійна – справжній ангел. Ні одна з цих красунь не зрівняється з моєю Катрусєю.

Клим кинувся заперечувати:

– Проте їй до моєї Антоніни далеко.

– Цікаво чого? – спантеличено запитав Панько.

– Вона в мене – ангел і чорт в одній особі.

– Як це зрозуміти?

А Клим недбало махнув рукою:

– Так і розумій. Хитра до біса, як лисиця.

– Як ти дізнаєшся, коли Антоніна ангел? – посміхається приятель до нього.

– Дуже легко! – відповідає той. – Кожного місяця сімнадцятого числа у мене зарплата. Тоді Антоніна кругом мене вихилясами ходить, дорогим коньяком пригощає.

– Пробач, а в які дні жінка стає чортом? – цікавиться Панько.

Витерши спітнілу лисину, Клим сполошився:

– Господи! Тут і думати нічого: в усі інші.

ХТО СТАРШИЙ

Попросила мене дружина піти на базар і купити курку. От, думаю, Дуся розумна жінка. Знає кому довірити вибір стратегічного товару. А то без мене викупить якесь страховисько – навіть кіт не захоче підходити до неї. Я не те, щоб блискучий покупець, але в найскрутніші хвилини своєї активної діяльності торгуватися вмію.

Після півгодинних базарних оглядин вирішив спитати в лоб:

– Курка у вас свіжа? – звертаюсь до не менш активної, ніж я, продавщиці.

– Сама що не є свіжа, – енергійно розхвалює товар бабця старшого віку. – Якраз перед вашим приходом вкоротила віку бідоласі.

– А на вигляд, бачу, вона не першої молодості, – з неприхованою тривогою обмацую курку.

Бабця зневажливо зиркає на мене і я відчуваю, що готується до наступного контрнаступу.

– На себе подивіться, – презирливо буркнула. – Курка молода. Гляньте, яка жирна – буде смачний борщ.

– Зуби не поламаю? – веду далі.

– Тю на тебе! – розсердилась вона. – Цю курку можна одними губами їсти. Годувала як для себе. Тільки натуральними продуктами – з власного городу, без хімікатів.

– Хіба ось так просто зрозумієш? – непевно розводжу руками.

Від нервового напруження бабця наче ошаліла.

– По курці видно, – спохмурніла.

– Що видно?

– Те, що хазяйська, золото – не курка!

– Хвали, моя губонько, – намагаюся говорити прислів'ям.

– Бери, дешево віддаю, – ніби не чує моїх слів власниця потрібного мені товару. – Дружина спасибі скаже.

– Аби з хати не вигнала, – відбиваюсь я.

– За курку?! – здивовано вигукнула продавщиця. – Такого козака будь-яка прийме. І я би підбрала, та не ті літа.

– Зізнайтесь, скільки вам зозуля накувала? – бадьоро кидаю їй у вічі.

Бабця коротко відповіла:

– Чимало.

– Ви часом із куркою не ровесниці? – сміливішаю під кінець розмови.

– Я тобі дам ровесниці! – зашамкотіла вона. – Я молодша від неї.

НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК

Лаборантка міської лікарні Оля Куделя визирнула в коридор і, кинувши погляд на старого пацієнта, заледве не зомліла.

– Ви з глузду з'їхали? – накинулась Оля на чоловіка, який міцно тримав, наче дорогий скарб, трилітрову банку з сечею. – Навіщо мені така кількість?

– Та... розумієте, не міг спинитися, – зам’явся трохи дідуган, продовжуючи чекати, поки нарешті заберуть банку. – Шкода було виливати.

– А вам мене не шкода? – приховуючи злість, запитала лаборантка. – Ідіть й принесіть необхідну дозу.

– Може, комусь знадобиться? – тихим голосом загадково мовив старий.

Оля Куделя аж рота роззявила, потім верескнула:

– Кому потрібна ваша сеча?

– Чого ви про неї такої поганої думки? – не давав їй отямитись дідуган, який лишався стояти з своїм скарбом біля вхідних дверей. – Я між іншим веду здоровий спосіб життя, вживаю продукти, багаті на вітаміни та мікроелементи. Так що результати будуть чудові.

– Тоді для чого вам аналізи? – дівчину аж тіпало від його пояснення.

Чоловік ображено зітхнув і заклопотано простогнав:

– Вони мені не потрібні.

– А чого ж ви прийшли? – гнівно запитала лаборантка.

– Щоб одержати довідку.

– Яку ще довідку? – закричала Оля Куделя. – Що ви собі придумали?

– Ну, чого тут не зрозуміло? – довірливо повідомив. – Я субсидію оформляю – мені сказали принести всі довідки, які зможу дістати. Оце подумав: хай буде і з лікарні. На всякий випадок.

ПОТРІБЕН ВІДГУЛ

День набирив обертів. До одного з кабінетів терапевтичного відділення увірвався, наче вихор, крихітний дідок. Лікар, не звертаючи на нього уваги, воркоче з молододу пацієнткою. Перевіряє тиск, проводить рукою до низу живота.

– Ви сьогодні будете приймати? – кинув захекано старий до нього.

– А я, по-вашому, що роблю? – бовкнув у відповідь лікар, продовжуючи оглядати вродливе створіння.

Дідок виявився не з сором'язливих, підступив ближче і собі став споглядати молоду пацієнтку, яка ніжилася на кушетці.

– Еге ж, тепер бачу, що ви справді зайняті, – розцвів усмішкою, погладжуючи вуса.

Якусь мить вони мовчали, не обмінюючись ні словом. Зрештою ескулап, не витримавши, говорить:

– Чого ви танцюєте біля дверей? Якщо вже зайшли – роздягайтесь.

– Отак відразу? – кинувся з порога старий до лікаря.

Останній, помітивши деяку розгубленість на його обличчі, уточнив:

– Зараз ляжете на кушетку.

– Коло неї? – показав рукою дідуган на молоду жінку.

У терапевта очі полізли на лоба.

– Кушетка двох не витримає, – заявив він, спостерігаючи, як той швидко скинув з себе одяг.

– Якщо моя витримає, то й ваша не підведе, – іронічно хмикнув старий.

Веселі очі ескулапа висвітлювали неприховану зацікавленість:

– І частенько ви її експлуатуйте?

– Кого?

– Ну, кушетку? – цікавиться.

– Колись частіше, – відповів відвідувач. – А тепер лише два рази на день.

– Стійте! – вигукнув лікар. – Для вашого віку це забагато.

– Ось і я кажу своїй Мотроні, – почулося ззаду.

Терапевт випустив з рук вимірювальний апарат:

– Чого ж ви хочете від мене?

– Хочу трохи передихнути, – пояснив дідок.

– Це щось оригінальне! – радо сплеснув ескулап. – З таким проханням до мене ніхто не звертався.

– Випишіть довідку, що мені потрібен відгул, – рішуче мовив старий. – Щоб Мотрона не чіплялася.

Лікар та молода пацієнтка слухали і заздрісні думки снували в їхніх гарячих головах.

НА ДІТІ

Чи то від надмірного переїдання, чи то від калорійної жінчиної кухні штани у Сидора Трохимовича тріщали по всіх швах. А кругленьке, немов у кабанця, черевце росло такими темпами, що він не зоглядівся, як у двері став пропихатися одним бочком.

Роки-коники стрибали жваво і безповоротно. Аж до того часу, коли його остаточно не звалило з ніг і голова не пішла обертом.

Сидір Трохимович того ранку піднявся схвильований, голодний. Не встиг позіхнути, а кишки уже грають марш.

– Лізо! Чуєш, Лізо? – нетерпляче гукнув він до дружини.

– Чую – не глуха, – сердито відповіла Ліза. – Що тобі?

– Слухай, так під ложечкою тисне, – з невідомим ентузіазмом защебетав чоловік до благовірної. – Дай-но шматочок шинки.

Дружина одразу присікла його:

– Ти забув, що фельдшерка сказала?

– Помовч.

– Та хіба ж то я? – зауважила половина. – Тобі Марія Павлівна приписала сидіти на дієті, скинути пузо.

– Знаю, – образився Сидір Трохимович. – Краще б не нагадувала. У тебе воно не менше.

– Мені не пропонували дієту, – задихаючись від гніву, вжалила Ліза.

– От безсердечна жінка! – закричав чоловік. – З самого ранку завелася.

– Невже я тобі бажаю зла? – виправдовувалася дружина. – Не вмреш без шинки. Краще випий кефіру.

Сидір Трохимович насмішкувато пробубонів:

– Сама пий. Мені б чарчину.

– Напився за своє життя, – округлила очі Ліза. – Уже шлунок не приймає.

– Не приймає кашу, – підхопився з ліжка він. – Шинка піде, як по маслу.

– Роби, що наказали, – скомандувала господиня.

Чоловік зміряв її недобрим поглядом і ковтнув слину:

– Ти надвір не збираєшся?

– Доїм шинку і піду, – пробелькотіла вона, сівши до столу.

– Тільки не на моїх очах, – заволав зголоднілий чоловік.

А в цей час, наче грім серед ясного неба, з порога пролунав знайомий голос:

– Не переживайте, куме! Гляньте, що вам зайчик передав.

Сидір Трохимович радісно глипнув на двері і побачив там свого доброго сусіда. Максим Якович, переступаючи з ноги на ногу, щось чималеньке тримав у руках.

– Що там у вас? – злобливо позирнула Ліза на його ношу, з якої стирчала пузата пляшка.

– Все, сусідонько, домашнє, так би мовити, дієтичне, – доповідав він, моргаючи до Сидора Трохимовича.

– Кажете дієтичне? – гримнула вона на нього. – Ану несіть для контролю на кухню.

– Устигнеться, – боязко пролепетав Максим Якович. – А ви б тим часом зайшли до моєї половинки, щось їй не здоровиться.

– Проведу обстеження вашого гостинця й піду, – весело посміхнулася Ліза.

– Отаке придумали! – запально заперечував сусід. – Що його обстежувати? Нічого особливого – огірочки, яблучка, парові котлетки.

– Чого ж тоді у мого Сидора заблищали очі? – натякнула прозоро вона йому.

– З радості, – випнув груди Максим Якович. – Гарний ранок, дорогий сусід прийшов у гості.

Ліза піднялася з-за столу й пильно оглянула прибулого з усіх боків:

– Оцього, Максиме Яковичу, я й боюся.

– Чого? – поцікавився він.

– Е-е, ні! – хитрувато запротестувала господиня. – Не скажу. А то ви перехопите ініціативу. Знаю я вас...

ОДНОФАМІЛЕЦЬ

Старшина міліції Сливка, заступивши осіннім вечором на чергування, попрямував у напрямку пам'ятника. Не доходячи до нього кілька метрів, почув жіночий голос, що зітхав на гранітних східцях.

Сливка посвітив ліхтариком і побачив незграбного, як ведмідь, молодика та напівроздягнуену кучеряву дівчину, яка лежала поруч із ним.

«О, матері його ковінька!» – заскреготав зубами старшина міліції.

– Ви що, неладні діти, тут робите? – закричав не своїм голосом Сливка. – Хоч би до ночі дотягли.

– Пам'ятником милуємось, – заіржали в унісон затримані.

– Я бачу, як милуєтесь, – загарчав він. – Тут не положено цим займатися.

– Чим? – ехидно запитала напівроздягнута юнка. Зі злості Сливка мало не підскочив.

– Не заводьте мене, – заверещав, що аж пара здригнулась, почувши могутній міліцейський бас. – Бо заберу у відділення за порушення громадського порядку.

– Що ви таке говорите! – ображено мовила кучерява дівчина. – За що?

Сливка, однак, уваги на її тон не звернув. Серйозно випалив:

– Як це за що? А за те, чим ви займаєтесь біля пам'ятника вождю.

Дівчина та хлопець голосно гикнули.

– Який він вождь? – з надією на відповідь запитав молодик.

– Самий натуральний! – підтвердив старшина міліції.

– Гляньте уважніше – це ж Гребінка, – показала на пам'ятник дівчина.

Сливка не повірив тому, що почув. Дивився оторопіло то на них, то на пам'ятник. І, виструнчившись, наче перед ним стояв його начальник, прочитав напис: «Гребінка Євген».

Настала тривожна і гнітюча тиша.

«От життя, – розгублено промурмотів Сливка. – Досить було піти у відпустку, як пам'ятника замінили. І на кого?».

Він ще раз зиркнув на постамент і стрепенувся:

– Виходить, я віддаю честь самому генералу Євгену Овсійовичу Гребінці?

– А я вам що казав? – осмілів юнак. – Ніякий це не вождь. Сором не знати.

Тільки запитав, як про себе подумав: «Ну й дурень цей старшина. Який Гребінка генерал?».

– Чого ти вирішив мене повчати? – набундючився старшина. – Прошу покинути святе місце.

– З якого часу поет Гребінка належить до лику святих? – засміялася представниця слабкої статі.

– Невже генерал і вірші пише? – несміливо озвався страж порядку.

– А ви не знали? – знущалася над ним, ледь стримуючи сміх, закохана дівчина.

Сливці стало холодно і моторошно.

– Чом не знав? – не подавав він виду. – Знав... Та хіба прочитаєш усе, що пише наш генерал?

Зрозумівши, в яку халепу загнав себе старшина, парубчак скопив губу й перейшов на офіційний тон:

– Раджу читати. Творіння начальства треба знати на зубок.

– Доведеться після відпустки підтягнутись, – погодився він. – Не підкажете, де його можна купити?

– Гребінка є в кожному книжковому магазині, – швидко розтлумачила йому юнка.

– Як я сам не додумався? – сплеснув руками Сливка. – Він же начальник міліції, перед ним усі двері відчиняються.

На цьому, може, все скінчилося б. Та раптом настирливий хлопець підкинув новий ребус:

– Пане старшина, а ви не припускаєте, що ваш генерал є просто однофамільцем відомого поета?

Але Сливка до такого повороту розмови був не готовий. У нього відібрало мову.

ЧОГО ЖІНКИ ЗАДИВЛЯЮТЬСЯ

Хоч Василина обходила чоловіків десятою дорогою, цього разу своє правило порушила:

– Мужчино, – звернулася вона до товстуна. – Даруйте, що відволікаю.

– Пусте, – радо озвався незнайомиць. – Приємно, коли мене гарна жінка зачіпає.

– Приємного мало, – блиснула зубами Василина.

– Скажете таке! – дорікнув він. – Чого тоді заграєте?

– Ніхто не заграю, – посуворішала жінка. – Не набивайте собі ціну.

– По-вашому, я повний дурень? – зірвався товстун.

– Я цього не говорила, – похмуро відповіла вона, шкодуючи, що зачепила його.

– Тоді в чому справа? – звів той на неї перелякані очі.

Як жінка вихована, Василина з душевним трепетом прошепотіла:

– Розумієте, ви необачно сіли.

– І одружився так само, – промурмотів він їй.

– Це ваша справа...

– Я знаю, – трагічним голосом випалив. – А тепер додому не хочеться йти.

– Особливо в такому вигляді, – примирливо зауважила Василина.

– Вигляд нормальний, – ніби виправдовувався чоловік.

Василина благально глянула на товстуна й не переставала дивуватися:

– Хто вам сказав?

– Сам знаю, – з-під лоба зиркнув на неї. – Не п'ю, не курю, з чужими жінками не гуляю.

– При чому тут це? – тицьнула в його бік Василина. – Ви десь сіли у фарбу.

Від почутого йому стало зле.

– А я то думаю, чого це сьогодні на мене так жінки задивляються? – схопився незнайомиць на ноги.

– Тепер ви самі переконалися, що у вас ще не все втрачено, – посміхнулася Василина і пішла геть.

Останній аргумент жінки несподівано його зворушив. Він стояв мовчки і дивився їй услід.

ІНТЕРВ'Ю

Цю незвичну історію мені переповіли в далекому поліському селі.

Якось на початку п'ятдесятого року минулого століття голові колгоспу подзвонили з райкому партії і повідомили, що до них брати інтерв'ю приїде

кореспондент обласної газети. Отож, – наголосив суворий партійний чин, – підготуйтеся за повною програмою.

Голова Микита Сергійович Дрімайло, який працював у колгоспі півроку, взяв під козирок наказ. А потім задумався: як йому слід підійти до цього каверзного інтерв'ю і що воно за така штука, якщо вимагали доповідати самому першому секретарю.

До самого обіду чоловік втратив спокій, забув про апетит. І через що? Оце незрозуміле йому слівце – інтерв'ю.

Викликає Микита Сергійович до себе в кабінет завідувачку клубу Ганю Котик і з властивою керівною прямолінійністю ріже:

– Ганю, чекай завтра гостей з області.

– Що це ви придумали, Сергійовичу? – відгризається як може соковита молодиця. – Які там гості? Скоро Великдень, самі знаєте, скільки удома роботи.

– Без паніки! – скомандував голова. – Їдуть до нас за інтерв'ю.

– Що-що? – не зрозуміла Ганя.

– Те, що чула! – спалахнув Дрімайло. – Інтерв'ю будуть з тобою робити.

– Не чекала я, Микито Сергійовичу, що ви мені таку свиню підсунете! – вкрилася червоними плямами завідувачка клубу

– Хіба ж то я? – кинув докір він. – З райкому наказали.

– А самі чого вмиваєте руки? – наступала Ганя.

Голова стукнув кулаком по столу:

– Менше балакай. Ти в нас найграмотніша.

– Що з того? – скривилася вона.

– Нічого страшного! – заспокоїв Микита Сергійович. – Не таке ми ще з тобою переживали.

Ганя Котик, погодившись, сумно попрощалася:

– Вибачте, що для цього інтерв'ю треба? Як мені готуватись?

Дрімайлу й самому було цікаво про це дізнатися.

– Я... – заїкнувся він, – нічого тобі не скажу, бо не відаю, що то за захід.

– Що ж накажете робити? – захвилювалася молодиця.

– Не знаю, – стурбовано почухав потилицю голова. – Проте про всякий випадок помийся та нафарбуй губи.

– Оце й усе? – верескнула завклубом.

– Не розслабляйся, – звелів Дрімайло. – Я сам прийду ввечері проводити огляд.

Жінка не втрималася, аби не вколоти:

– Якби не це інтерв'ю, то дорогу до мене забули б.

ВУЛИК

Біжить Клевчиха, ціпком розмахує.

– Куди, Марусю? – перепиняє Сіма Гонца.

– Та... – зам'ялася повнотіла Клевчиха. – Йду на край села, маю невідкладну справу.

– У тебе якийсь кепський вид, – вимовила трохи самовдоволено й зі шпилькою в словах.

– У тебе теж не сяючий, – бовкнула до Сіми. І, вгледівши її Сидора в дворі, розтягує балачку:

– Твій чолов'яга чого ходить з перев'язаною головою?

– Бджоли покусали.

– Що за чортівня! – заволатала Клевчиха. – Виходить, Сидір був з моїм Павлом на одній пасіці?

– Павлу теж головний біль дошкуляє? – поцікавилась Сіма в неї.

– Не тільки, – кинула презирливо співбесідниця. – Я йому ще губу розквасила.

– За що?

– Щоб знав, як гроші тринькати, – відклала вбік ціпок Клевчиха.

Звідки не візьмись з провулку показалася Оріся Пугач, жінки здивовано перезирнулися.

– Чого ви ще тут? – замість привітання закричала молода жіночка.

– А де нам бути? – пустила шпильку Сіма.

– Як де? – зціпивши зуби, прогуділа вона. – Пішли до Луки Гикатого, рознесемо його осине гніздо.

– Ти теж до нього? – здивовано прошипіла Клевчиха.

– Ах, тітко, ще питаєте? – підняла обурено брови односельчанка. – Хіба не знаєте, що вчора творилося у його буфеті?

– Знаю, – похвалилася обізнаністю та. – Чоловіки преміальні замочували.

– Гляньте на героя, – показала рукою Сіма на свого судженого, що стогнав, ухопившись за голову. – Бачите, як сьогодні мучиться?

– Твій хоч по дворі ходить, – поспівчувала Оріся Пугач. – А мій лежить, як поліно, втупився в одну точку.

– Істинна правда, – зауважила Клевчиха. – І чим це їх Гикатий пригощав?

– Хтозна? – озвалася Сіма. – Тільки чоловіки мають клопіт зі здоров'ям.

– Ану побігли до Гикатого, – на ходу скомандувала Ория старшим від себе жінкам. – Зараз ми його вулик по всій околиці розкидаємо.

– Зачекайте! – вигукнула Сіма. – Я візьму ціпка.

– Не шукай, попереду жінки йдуть з ціпками та дрючками, – заметушилася Клевчиха.

– Ти звідки знаєш? – поцікавилась вона.

– Так я ж їх і настроїла проти Гикатого, – почувла у відповідь.

У цей момент жінки, згадавши, як за один вечір у чоловіків безслідно зникли преміальні, вирішили терміново діяти.

...Кажуть, що вони на своєму шляху трошили все – шинки, бари, забігайлівки, а буфет Гикатого рознесли вщент.

Він хотів їм щось пояснити, та не міг зупинити жінок.

Аж надто вони були заведені.

ТРЕНАЖЕР

До дня народження моєї тещі лишалося два тижні. Але дружина почала мене заздалегідь вмовляти, щоб я пішов у супермаркет і купив Фаїні Григорівні імпортований тренажер.

– Для мами кращого подарунка годі шукати, – прокоментувала свій задум Клава. – Буде чим цілими днями займатися, та й здоров'ю користь.

Я тоді, звичайно, не здогадувався, яку річ купую на свою голову. Але тепер, коли повертаюсь з роботи і застаю біля нашої квартири таких, як Фаїна

Григорівна, «ровесниць розвинутого соціалізму», кляну себе на чому світ стоїть.

Бабуні й дідугани з завмираючими серцями вичікують чергу, щоб скористатися тещиним тренажером. А я з жахом здригаюся від того, що готує мені щойно закінчений робочий день.

І тільки теща не звертає ніякої уваги на мій знервований вираз обличчя. Сяє, ніби пенсію збільшили чи принесли нові ліки від тиску.

– Ви, – якось звертаюся до Фаїни Григорівни, – брали б гроші за свої послуги. Між іншим, цей витвір людства споживає багато електроенергії.

– А що, непогана ідея! – тисне мені міцно руку тещь.

Опинившись перед таким неочікуваним вибором, Марко Семенович, не моргнувши оком, продовжує:

– Я у цьому проекті відповідатиму за фінансову сторону.

Теща, ображена чоловіковою витівкою, жваво зривається з місця:

– Ти, напевно, призабув, що тренажер мені належить? Тому я приймаю рішення.

Дикий крик Фаїни Григорівни примусив тестя кардинально змінити тактику.

– Звичайно, моя крихітко, – вже по-іншому защебетав Марко Семенович. – Я ж про тебе й турбуюся.

Перегорівши трохи, вона йому наказує:

– Дивись, щоб ніхто не перехопив наш перспективний бізнес.

– Не панікуй, – заспокоїв чоловік. – Усе зроблю, як ти звелиш.

– Добре, – кивнула по-діловому новоспечена бізнес-леді. – На себе я візьму директорські функції.

Мене це вельми стривожило. Я відчув, що силами близьких людей мені готується удар у спину.

Довелося поставити питання прямо:

– А хто буде проводити самі тренування?

Глипнувши здивовано в мій бік, Фаїна Григорівна пробелькотіла:

– Краще за тебе, Віталіку, з цим ніхто не справиться.

Я остовпів.

– У вас з головою все в порядку, Фаїно Григорівно? Хіба не бачите, коли я приходжу з роботи?

– Не переживай, – заспокоїла вона. – З головою у мене нормально. А з роботи будеш виходити трохи раніше.

Подальші події відбувалися блискавично.

– Сам приніс цю цяцьку, сам налагоджуй процес, – швидко наказала Фаїна Григорівна.

– Що ви верзете! – Мій голос зірвався на фальцет. – Ви довго думали?

Марко Семенович встав з-за столу і голосом, немовби йшлося про справу державної ваги, просичав:

– Ти що, зятьок, намірився під корінь зарубати сімейний бізнес?

Тут з кухні прибігла дружина з гвалтом.

– Роби, що мама й тато просять.

Я з того дива ледве не звалився на підлогу.

А Клава знову накинулася на мене.

– Де це бачено, щоб такий складний прилад довіряти старшим людям?

– Справді, – підтримала дочку теща. – Тренажер – делікатна річ, може зіпсуватись. Повинен бути чоловічий контроль.

– Якби знав, – буркнув до неї, – подарував би вам соковижималку. – Не мав би ніякого клопоту.

Фаїна Григорівна на мить замислилася. Потім розважливо зауважила:

– Чудово! Наступного року так і зроби. Соковижималку також можна буде здавати в оренду.

Я почав було віднікуватися, мовляв, що це на вас найшло, але теща наполягала. І мені довелося слухняно підкоритися. Тепер, як згадаю про її день народження, холод пробігає по тілу.

СПОКУСА

Наприкінці тижня ми з Харитоном Цвіликом домовилися поїхати на полювання.

– Досить нам на пенсії боки витирати, – присоромив мене давній товариш. І за мить сам же запропонував: – Треба організувати активний відпочинок.

Що, міркую, слухна пропозиція. Підстрелю зайця, порадую дружину. Моя Нінуся за дичину готова новий Майдан влаштувати. Куди до неї братися бабі Парасці!

Зібрав речі й вдосвіта подався на вокзал. Сів у електричку, їду до станції Романківці, на якій мав зустрітись з Харитоном. І увесь час думаю, чи не проспить нашу домовленість ініціатор «активного відпочинку».

Хвилин за двадцять у вагон, де я потихеньку дрімав, всовується і вмощується навпроти мене

миловидна жіночка зі спокусливими персами. Вся обвішана, як ялинка, валізами, вона раз у раз сіпається, прикриваючи міцними долонями свої пишні груди. А вони їй не підкоряються – навпаки вилазять з теплого закапелку.

Що лишалося мені робити – спозираю на жіноче господарство, милуюся. І так мене ті перса переймають, аж в очах мутиться.

– Це ж неподобство! – обзиваюся, сам не знаючи, до кого. – Ну і як далі їхати?

– Що ви сказали? – цікавиться жінка з пишним бюстом.

– Ніби самі не знаєте? – спокійно бурмочу, відчуваючи, яку здатність притягувати погляд мають чужі перса.

– А що я маю знати? – переполошилася сусідка.

– Пересядьте, будь ласка, на інше місце, – з відчаєм прошу її.

– З якого дива? – стривожилася володарка благородних принад.

Я вдаю, що закашлявся. Взяв мінералку – зробив кілька ковтків.

– Або сидіть і не рухайтесь! – застогнав. – Інакше я не витримаю.

Незнайомка підвелася і спробувала дотягтися до мене. Нарешті зляканим голосом спитала:

– Вам погано? Може, покликати провідницю?

Відчувши на своїх плечах її розгарачіле тіло, я несподівано бовкнув:

– Провідниця не допоможе, в неї не такі, як у вас, груди.

Вона суворо подивилась на мене й за секунду спалахнула гнівом:

– Як вам не соромно дивитися туди, куди заборонено?

– Стривайте, – схарапудився я. – Самі оголилися, як на пляжі, довели мене до повного екстазу. А тепер ще й мораль читаєте.

В одну мить жінка накинула на себе кофтину, потім з полегшенням зітхнула:

– Куди мені ці груди подіти?

– Нікуди, – переповнений емоціями, гукаю навздогін. – Ради Бога, я не хотів вас образити. Просто згадав молоді літа і замилувався вашими, перепрошую, принадами.

Після того замовкаю, намагаючись більше не дивитися на розгнівану супутницю.

Коли чую голос машиніста: «Станція Романківці. Наступна Сокиряни».

Почувши це повідомлення, я кулею, ні, ракетою вилітаю з вагона, але поїзд набирає швидкості. І я в шоці, під іронічний регіт сусідки, повертаюся на своє місце.

– Що, проворонили станцію? – хитро хмикнула миловидна жіночка. – Надалі будете знати, як коситися на інтимні місця.

Я думав їй щось колюче відповісти. Та коли згадав, що доведеться чалапати назад пішки, а згодом вислуховувати уїдливі жарти Цвілика, мій запал якось враз скінчився.

ГУСОЧКА

Після закінчення роботи Матвій Попик згадав, що обіцяв дружині купити гуску. Зайшов він у магазин, швидко добрався до потрібного відділу.

Стоїть, пильно оглядає птицю. Коли це перед ним, мов гриб, з'являється сусід з другого під'їзду.

– Яка несподівана зустріч! – голосно відреагував Йосип Соломонович і почав радити, на що звертати увагу при виборі гусей. Він на них, можна сказати, не одні зуби з'їв. Адже не було такого дня, щоб Йосип Соломонович відмовив собі в улюбленому делікатесі.

Ходять удвох магазином, придивляються до гусей, між собою дискутують:

– Як ви гадаєте, чим її годували?

– Ви про кого?

– Про гуску.

– А я подумав, про продавщицю, – не моргнувши оком, вигукнув Попик. – Гляньте, яка вона синя та худюща.

– Які гуси, такий персонал, – реготнув Йосип Соломонович.

– Суцця правда, – погодився Попик. – Доведеться брати те, що є.

Продавець, на диво, на їхні слова не звертала жодної уваги. Крутилась, мов дзига, обслуговуючи чергу, щось наспівувала собі під ніс.

Йосип Соломонович вирішив мобілізувати свою активність.

– У вас є хоч одна жирна гуска? – занепокоєно звернувся він до неї.

Дівчина жартівливо заграла очима:

– Звісно ж!

– І де її можна побачити? – наступає Йосип Соломонович і показує рукою в напрямку вітрини.

– Трохи потерпіть, – ледве стримує вона себе.

А покупець далі торохтить:

– Де ж ви ту гусочку ховаєте?

– Зачекайте хвилиночку, в неї обід, – серйозно мовила продавець.

– В кого?! – розгублено вигукнули Йосип Соломонович і Попик.

Перехопивши їх стривожений погляд, дівчина видала:

– У моєї колежанки. Ото гусочка – удвох не піднімете!

Не ставлячи більше запитань, чоловіги, наче облиті кип'ятком, вискочили на вулицю.

КРИЗОВИЙ ВІК

Заманиху всі вважали дивачкою. І не дарма. Вона не перечила своєму чоловікові розважатися з молодими жінками. Міля у свої п'ятдесят три, як міг, насолоджувався життям, ні на хвилину не зменшував оборотів.

А Заманиха махала на те рукою, ніби це її не стосувалося.

– Слухай, – щиро дивувалася Фрося. – А твій знову побіг до Катрі Голуб.

– Знаю, – виявила неабияку обізнаність Заманиха.

– От старий собака! – сплеснула руками вона. – І до кого поволікся? Катря ж йому в дочки годиться.

Дивно, але її слова не подіяли на Заманиху.

Жінка не озвалася і Фрося не зогледілася, як почала входити в свою улюблену роль.

– Знаєш що, – не переставала дивуватися. – Твій жеребець засидівся без діла. От і тягне його на різних вертихвісток.

– Хай біситься, – спокійно відреагувала дружина Мілі. – З літами порозумнішає.

– Щось мені не віриться! – не заспокоювалася Фрося. – Такого ніякі роки не змінять.

– Нічого ти не розумієш, – поспішно втішала її Заманиха. – Якщо його відлучити від Катрі – почне інших шукати.

– Ти так думаєш?

– Принаймні я спокійна, що Міля у мене під боком, – переконливо доводила вона знайомій.

– А не боїшся?

– Хто не ризикує, той не п'є шампанського, – відповіла приказкою Заманиха.

– У мене таке враження, що ти щось задумала, – вичитувала Фрося. – Тільки що?

– Хочеш знати?

– Ще питаєш! – захоплено прощобетала та.

Минуло кілька секунд.

– Бачиш, – не бажаючи збивати свого ентузіазму, продовжувала Заманиха. – Краще мати справу з однією суперницею, ніж з багатьма. Зараз у Мілі – кризовий вік.

Почувши це, обличчя у Фросі перекошилося, їй забракло повітря. І вона заводала у відповідь не без іронії:

– Нічого собі кризовий! У нашому районі твій Міля усіх жінок перепробував.

Пауза.

– Менше слухай людей. До тебе він не дійшов?

– Мене, мабуть, на закускулишив, – не втрималася Фрося, щоб допекти зухвалій знайомій.

– Ну, ти хоч не дуже його муч, – підозріло скосила око на неї Заманиха. – Міля – не машина, змилуйся над ним.

– Це вже точно, що не машина, – підтвердила.

– А ти звідки знаєш? – стривожилася Заманиха і пильно подивилася на молодшу від себе жінку.

– Так, так, – запнулася вона. – Міля якось мене підвозив додому.

– Хіба він одну підвозив? – засмучено відповіла Заманиха.

– Дякую, що нічого дурного не подумала, – процідила крізь зуби, а сама розмірковувала: «Добре, що те підвезення на поцілунку закінчилося».

Заманиха стояла і скромно всміхалася:

– Вважай, у Мілі слабе серце. Як не як – кризовий вік.

– Буду мати на увазі, – цілком серйозно зауважила Фрося. – Невже я сусіда не пожалію.

– Я за тебе спокійна.

– Це чого? – не зрозуміла її натяку вона.

– Твій Онисько, як вас обох зловить, забудете про любові до кінця життя, – торохтіла Заманиха.

У Фросі раптово відібрало мову і вона швиденько попрощалася.

ПОЗАЗДРИВ

Як тільки-но Карпо прийшов на роботу, ми всім відділом кинулись допитуватися, чи не жалкує, що поїхав на весілля в таку далечінь.

– Ні, – позіхнув солодко він. – Карпати побачив, нових людей зустрів. Словом, є що згадати.

– По тобі цього не скажеш, – прокоментував його монолог Ілько.

– Не виспався, – пояснив Карпо хрипким голосом.

– Певне, за дівчатами бігав? – докинув слівце Дубоус.

– Перестань дурниці молоти, – спалахнув він. – Мені було не до них.

– Чому? – не переставав дивуватися я. – Певне, добре набрався, якщо зрадив своїм інтересам?

Карпо почухав потилицю:

– Та ні.

Після короткої паузи Ілько знову запитав:

– Може, до гостей поліз з кулаками? Ти ж любиш виставити себе героєм.

Колега глипнув на нас так, немовби ми йому в тарілку підсипали нітратів чи застукали з дівкою, до якої мав ось-ось кинутися в обійми.

– Нехай Бог милує! – категорично заперечив. – Там і без бійки вистачало клопотів.

– Я тебе щось не розумію, – розсердився Ілько. – Які можуть бути клопоти, окрім весільних?

– І я так думав, – додав Карпо. – Та весілля пішло за іншим сценарієм.

– Як це? – не втямив Дубоус.

– Весілля скінчилося сумно, – майже сенсаційно повідомив він.

Ми всі гуртом зосередили на ньому свої настожені погляди.

– У такому разі, що ж ти робив там цілий тиждень? – спробував було обуритися я.

– Ой, не хочеться згадувати, – махнув рукою товариш.

Проте йому не так легко було відчепитися від нас.

– Ти справді нічого не витворив на весіллі? – підступив ближче Ілько.

Карпо страшенно розгнівався:

– Я вів себе як ангел. А ось молодята додали роботи.

– Що, в шлюбну ніч чергував біля дверей? – вдоволено реготнув я.

– Ділив придане, – простогнав він.

– Так багато накидали дарів, що молоді не могли впоратися? – поцікавився Дубоус.

– Та ні, – зітхнув Карпо. – Вони через дари розсварилися і розійшлися.

Я від цих слів оторопів, потім промимрив:

– Оце так новина!

Невдовзі Дубоус нагадав про себе:

– А твоя яка була місія?

– Моя... Допомогає придане ділити.

– Ти ж у цьому маєш колосальний досвід, – крикнув з кутка Ілько. – Кому як не тобі бути арбітром?

Карпо зам'явся:

– Мені тільки два рази доводилось розлучатися, а для молодого – це вже шоста спроба.

Дубоус процідив крізь зуби:

– Не переживай, у тебе все ще попереду.

ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

Прийшовши додому, Курочка стукнув по столу кулаком.

– Все, віднині я починаю нове життя! – заявив дружині. – Досить мені бути в тебе під каблуком.

Алевтина не повірила своїм вухам, навіть здригнулася. Глянула на нього з острахом, проте нічого не сказала.

Курочка сидів з виглядом серйозного чоловіка, якому нарешті поталанило втілити заповітну мрію, щось метикував.

– Чого ти крутишся біля мене? – зловісно запитав дружину. – Бажаєш висловитися?

Він так вгамселив по столу, аж кіт злякано витріщився. Певно, не чекав, що хазяїн отак може розійтися.

– Я до кого балакаю? – нагадав про себе Курочка. З його боку це був неабиякий виклик Алевтині, яка мовчала, ніби води в рота набрала.

– Диви, вона не реагує! – вигукнув чоловік і продовжив: – Я тебе скоро перевиховаю.

І раптом:

– Ти, любий, щось говорив чи мені почулося? Заперечити дружині Курочка не наважився. Проте повторив:

– Кажу, готуйся до перемін.

Алевтина спокійно вислухала його пропозицію. І відповіла коротко та безапеляційно:

– Я завжди готова.

– Виходить, ти чудово чуєш? – заверещав не своїм голосом експериментатор.

– Хіба я колись була глуха? – обурилась жінка.

Курочка презирливо закопилів губу, одначе через хвилину второпав, що йому не слід огризатися. Інакше задумана справа помре, не народившись.

– От що, – розгублено мовив він. – З сьогоднішнього дня я робитиму все, що побажаю.

– Ти?! – зачарована чоловічим красномовством, спохмурніла Алевтина.

– Так, я, – гордо проспівав Курочка. – Тебе дивує?

Замість знущальної промови вона коротко запитала:

– З чого почнеш?

– Сама побачиш.

– Коли надумаєш втілювати в життя задумане, скажеш, – здмухнула муху зі столу Алевтина.

– Навіть не подумаю, – рішуче заперечив чоловік.

– Ну-ну! – кивнула головою дружина.

На тому й зупинилися.

Мобілізувавши свою винахідливість, Курочка невдовзі промимрив:

– Я йду на футбол. А потім з приятелями буду швендяти містом.

– А коли ж, перепрошую, тебе чекати вдома? – поцікавилася Алевтина.

І тут Курочка вперше посміхнувся:

– О, це вже інша розмова! Дивлячись, як ти мене плануєш зустрічати.

– Для початку візьму в руки свої туфлі на підборах, – дуже серйозно заявила дружина. – Ну, а потім... Поживемо-побачимо, як відзначимо твій незвичайний прихід.

По цій репліці Курочка моментально зблід. Він уявив собі цю зустріч і мало не знепритомнів. Згодом, щоправда, збагнув: не варто так рішуче змінювати життя.

ВІЧНІ ГОСТИНИ

Не знаю, як вашій, а моїй дружині піти в гості – що сукню нову приміряти. Якби Нонні подзвонили серед ночі і повідомили: через годину вирушаємо на черговий сабантуй, їй би не завадив навіть смерч.

Приходжу оце додому – моя кохана чергує поблизу дверей. Самі розумієте, подумав, хоче мене поцілувати чи допомогти роздягнутися. А Нонна, ніби я глухий, голосно гукає:

– Швидше рухайся – до Пугачів спізнюємося.

Як не відмахувався від походу, вона стояла на своєму.

– Почекай – дай переодягнусь, – спробував переконати її.

– Ти й в цьому прикиді непогано виглядаєш, – безапеляційно додала дружина.

Останній її аргумент я сприйняв із приємністю. Аби не сперечатися, пробубнів навздогін:

– А що за подія у Пугачів?

– Свято першого дзвоника, – захотила мене Нонна, не відходячи від дзеркала.

Від почутого я очманіло закліпав очима.

– Пугачі гризтимуть граніт науки? – зареготав в кулак. Бо знав, що Уляна й Прокіп мають до цього свята таке відношення, як я до дня архіваріуса.

– Облиш при собі свої жарти, – посерйознішала моя половина. – Я думаю, що Пугачі, як справжні інтелігенти, не можуть в такий день не підняти за наше бідне вчительство келих дорогого напою.

Мені стало соромно, що я сам не додумався до цього.

– Справді, – відчайдушно підтакнув, – непогана ідея. Тільки як бути з Козаками?

– А вони тут до чого? – не могла ніяк второпати Нонна.

– Ти ж обіцяла, що прийдемо до них на річницю їхньої поїздки в Туреччину, – занепокоєно нагадав я їй.

– Що за питання? – не розгубилася вона. – На зворотній дорозі завітаємо.

– Вночі? – мене наче струмом ударило.

– А ти збираєшся спати? – почувся над моїм вухом знайомий голос. – Та ти що?! Людей не поважаєш?

– Навіщо такі узагальнення? – намагаюсь заперечити.

І вдаю, що мені однаково, куди тягти ноги. Але спершу, – кажу спокійненько, – непогано б було заморити черв'ячка. Однак отримую дулю з маком.

– У гостях будеш їсти, – відмахнулася Нонна. – Ми якого дідька туди сунемося?

Пугачів аж підкинуло, коли вони дізнались про мету нашого візиту. Якусь мить вони стояли, наче вкопані, не знаючи, що робити. Та несподівано знайшла розв'язку моя суджена. Вона запропонувала подивитися шкільний альбом, згадати наш колишній клас.

– Дивись, як Пугачі зраділи, – підштовхнула мене дружина, коли господарі зникли на кухні. – Зараз подаватимуть делікатеси.

На диво, Пугачі не поспішали і запросили на скромненьке застілля – каву з мініатюрними бутербродами.

Далі пішли до Козаків. З хати назустріч вийшов Артем Михайлович і знехотя подивився на нас. Перекинувшись кількома словами, він перед самим носом демонстративно зачинив двері.

– І це називається гостинність! – прокоментувала його вчинок Нонна, спускаючись стрімкими східцями вниз. – От бізнесмени пішли!

– Ти сама цього хотіла, – резюмував я. – Люди нічого не знали, а ми приперлися на бозна-яку подію.

– Подія, що не кажи, серйозна! – нагадала благо-
вірна. – Рік минув, як Козаки гріли свої пупи під
турецьким сонцем.

– То що з того?

– Відзначити треба, – з гідністю мовила вона.

– Чого сама тоді не святкуєш свою минулорічну
поїздку до матері? – довелося мені заступитися за
знайомих.

А Нонна на те:

– Не забивай мені памороки нісенітницями. В
мене визрів блискавичний план.

– План, як завжди, відірваний від реалій, –
засумнівався я.

– Ні, конкретний, – запевнила дружина. – Пропо-
ную відвідати нашу колишню сусідку Тамару Рибак.

Переповнений емоціями, що хоч тут, як нормаль-
ний чоловік, повечеряю, я глибоко вдихаю повітря й
хапаюся за хвіртку. Однак безрезультатно: вона не
відчиняється.

– З мене досить, – вибухнув, наче снаряд, і щодуху
прямую назад. – Оце повечеряли.

Нонна не могла збагнути, чи з нею жартують, чи
справді Тамара Рибак кудись поділася.

– Дивно! – істерично вигукнула жінка. – Десята
година вечора і уже всі двері на замку.

– Що будемо робити? – розсердився я.

– Не заважай, я думаю, – не розгубилася вона.

– Давай підемо в ресторан, – заохочую її, аби
якось врятувати безвихідне становище.

– Який ще ресторан? – ураз затіпалася Нонна,
а далі відреагувала: – Десь тут живуть Дришляки.
Ходімо до них.

– Що ти верзеш? – мій голос став металевим. –
Вони давно на боковій. Повертаємось додому.

Варто сказати, що Нонна більше не перечила. Назад ми чалапали голодні й знесилені.

Невдача з гостинами на якийсь час вивела її із стану ділової активності. Я радів, що жінка взялася за домашні справи, аж поки одного дня хрипло не задирчав телефон. Дружина взяла трубку і за хвилину розгублено випалила:

– До нас їдуть Пугачі.

– Не може бути, – витріщився я на неї.

Поки вона збиралася з відповіддю, знову залився телефон. Тепер уже дзвонили Дришляки.

Що сталося далі – краще не питайте. Нонна бігала по кухні, сварилася на мене, копала ногами кота Леопольда: ніяк не могла придумати, чим накрити стіл.

Кілька днів минуло спокійно, поки якимось серед тижня не прибилися до нас безпардонні Козаки. Потім, наче змовившись, навідався племінник дружини з своєю підтоптанною коханкою. Після цього взяла й приїхала моя сестра з Польщі.

Душевний спокій дружини остаточно похитнувся, коли її мати повідомила, що на екскурсію в наше місто має завітати група вчителів-односельчан. Тому вона, як колишній педагог, просить прийняти своїх колег на належному рівні. І так щоденно.

Але віднедавна Нонна знайшла вихід з цієї ситуації. Дзвонить мені на роботу і заздалегідь попереджає: додому не приїжджай, вирушаємо до Ткачуків. Або коли вже зовсім метушливий день, пропонує відвідати кумів Лотоцьких. Чи в крайньому разі обійти далеких і близьких родичів.

Не знаю, що подіяло, однак тепер до нас не показується жодна собака.

РІЗНИЦЯ

Пізно вночі посеред вулиці несамовито і відчайдушно репетує голосиста жінка:

– Ря-ту-й-те!

З балкона висунулася чиясь голова:

– Чого галасуєш на все місто?

– Та пристають, – озвалася з темряви збуджена молодичка.

– Не бачу, – гукає голова з балкона.

– Ви хотіли звідти побачити?

– А чом би ні?

– Тут не бачити треба, а робити діло, – іронічно і самовпевнено мовила вона.

– Ходіть до мене, – виявив почуття солідарності з нею незнайомиць з поверху. – Побачите справжнє діло.

– Я не одна, – відхилила його пропозицію співрозмовниця. – Зі мною компаньйон.

– Навіщо тоді цей цирк? – урвався терпець чоловіку, зрозумівши, що потрапив у жіночий капкан.

Через кілька хвилин, тримаючись за щелепу, показався маленький опецьок.

– Женщина, це по-вашому називається по согласію? – запротестував він.

Голосиста жінка не могла ніяк стримати гніву:

– По согласію вдома, а тут за гроші. Відчуваєш різницю?

КОНСПРАЦІЯ

На городах кипить робота. Шурхотять лопати, носять воду, поливають. А сільською дорогою вихором летить широкоплечий здоровань.

– Звідки біжиш, Петре? – питає, відірвавшись від роботи, тонкий, як палиця, дід Охрім.

– Зі стадіону, – бубонить рожевощокий молодик.

– Що ти плещеш? – засумнівався старий. – Третя година дня, з якого стадіону?

– Він у нас один, – випнув він груди колесом.

– Бреши та знай міру, – розсердився Охрім. – Хіба не видно, що ти напідпитку?

– Не здіймайте зайвого крику, – озираючись по сторонах, просить новоспечений спортсмен.

Сусід просовується через пліт, запалює цигарку:

– Твоя Уляна садить помідори, а ти вулицями крутишся?

– Кожному своє, – на бігу оббиває з кедів пилюку Петро. – Готуюсь до змагань.

– З літроболу? – хихикнув Охрім.

Здоровань винувато опустив очі.

– Хіба я не можу після тренування ковток пива перепустити?

– В тебе бочку влий – і то буде мало, – grimнув дід.

Минає хвилина, друга. Петро зізнається:

– Ви маєте рацію. Ні на якому стадіоні я не був.

– А де тебе ноги носили?

– Ми з товаришами придумали для наших жінок конспірацію, – змовницьки зашепотів він.

– Яку?

– Ось бачите мою сумку? – підійшов ближче до плоту захеканий чоловік.

– Прекрасно бачу, не повилазило, – зацікавлено покосився Охрім на нього. – Навіщо ця комедія?

– Та хіба не зрозуміло? – вирячив очі Петро. – Тут у мене є запасні труси, майка, ручний тренажер...

– Ну й що з того?

– Тьху на вас! – вилаявся молодик. – Який ви недогадливий.

– Розповідай, як маєш бажання, – не переставав дивуватися старий.

– Що розказувати? – озирнувшись, усміхнувся він. – Носимо усе це, щоб жінки думали, ніби ми ходимо на стадіон.

– А насправді?

– Відпочиваємо, – задоволено потягнувшись, пояснив Петро сусіду.

– Здорово придумано! – поморщив лоба Охрім. – І давно ви на конспіративному режимі?

– Скоро місяць, – зрадів здоровань. – Поки ніхто не засвітився.

– Так-таки не засвітився? – обірвав його дід.

Петро обвів його прокурорським поглядом, виявляючи допитливість, – чи знає той щось, чи лише навіює страх?

А Охрім жалібно зиркнув на нього й сказав:

– Подивись-но на город. Бачиш, яка команда зібралася в твоєї Уляни?

– Бачу, – наполохано відповів. – А що в неї роблять жінки моїх товаришів?

– Готують вам прийом.

– Не може бути! – мало не випустив сумку Петро, почувши таку неприємну новину. – Може, прийшли в гості?

– Зараз сам побачиш, як будуть тебе зустрічати, – ущипнув Охрім і чкурнув до свого двору.

– Ви куди? – загорлав з несподіванки молодик.

– Хочу глянути, чим закінчиться твоя конспірація, – помахав капелюхом з двору старий.

– Ясно чим! – поринув у роздуми неарелізований спортсмен.

– «Чоловіки ж просили: не спіши! – раптом спохватився він. – Так ні, додому потягло».

Тим часом, прихопивши дрючок, до нього наближалася Уляна, а за нею – загін молодих жінок.

СТИМУЛ

Викликає мене начальник Панчоха і ангельським голоском запитує:

– Скільки ви, Вікторе Степановичу, в нас працюєте?

«Для чого це йому?» – заторохтіло моє серце.

– Скоро три роки, – відповідаю.

– Як час біжить! – проплямкав губами Панчоха. – Три роки трудитись і без жодного стимулу?

– Хіба це головне? – запитую.

Сам же покосився на нього: «Видно, надумав висловити подяку. Краще б зарплату підвищив».

А він:

– Без стимулу виникає, так би мовити, застій у роботі.

– Я не заради цього працюю, – кажу, – це мій святий обов'язок. – Мені ніколи про таке думати.

Сиджу в кутку, мов мишеня, гадаю, куди нас розмова виведе.

Панчоха висловився коротко та суворо:

– Тут я поставлений думати.

– Звичайно, ви, – погоджуюсь з ним. – Без вас муха не пролетить.

– Еге ж, – радіє начальник.

Я на мить знову поринув у роздуми. «Невже він не розуміє, – міркую, – що тепер подяки не в пошані? От знайшов стимул!».

Панчоха кількома ковтками спорожнив склянку води, потім погладив своє масне підборіддя. А далі почав усе спочатку:

– Дивно, дивно! Скільки літ працюєте і нічого не отримали. Тут я зробив промашку.

– Вибачте, – шкодуючи його нерви, хапав я повітря. – У нас є більш гідні працівники для стимулу.

– Вони їх давно мають – ви одні залишилися без моєї уваги, – скривився, наче залпом випив перцівки, шеф.

– Ну гаразд, умовили, – вкрай розхвилювався я за Панчоху. – Давайте вже свій стимул.

Він скоренько вийняв давно підготовлений папірець і скося зиркнув у мій бік.

– Тоді розпишіться, що ознайомилися з цим наказом, – офіційно звернувся, тицьнувши документ у руки.

Через кілька секунд від прочитаного в мене опустилися вуха.

– Ви здається переплутали папери? – нічого не второпавши, пробелькотів я. – Тут ідеться про догану мені.

– Не кричіть так! – дорікнув начальник. – Ми ж з вами полюбовно домовилися.

– Про що? – рывкнув я.

– Про стимул, – зашамкотів він.

У мене аж кипіло всередині.

– Стривайте, – образився на нього. – Навіщо ж ви записали догану?

– Догана – це те, чого вам якраз не вистачає, – пролепетав Панчоха. – Останнім часом ви розслабились, працюєте, як мокре горить.

– Для чого тоді було розігравати всю цю комедію? – спалахнув я.

– Пробачте, колего, – звернувся він до мене, – але ж ви самі захотіли стимулу. Хіба я міг відмовити?

Я зі злістю жбурнув наказ на стіл і вийшов з кабінету.

КОМУ ВЕЗЕ, ТАК ВЕЗЕ

– Діду Макаре! Як ви себе почуваєте?

– Доживеш до вісімдесяти – сам відчуєш.

– Значить, уже не те, як раніше?

– Дякувати Богу, ще не розвалився.

– Чарочку п'єте?

– Чарочку – ні, а дві з великою радістю.

– А до жінок маєте тягу?

– Маю.

– Ну, а вони?

– Теж не обминають.

– То ви справжній козак!

– Стараюсь.

– І що ж ви з ними робите?

– З ким?

– З жінками.

– А-а -а... з жінками? Зернята лузаю.

НЕ ПО ДОРОЗІ

– Бачу, в тебе робота, як у депутата, – із заздрістю говорить Матвій.

– Нервова! – прошелестів губами Панас. – Не знаєш, де виграєш, де програєш.

– Тобі не позаздриш.

– Хоч ти мене розумієш, – винувато пояснює.

– Але живеш не гірше їх, – зухвало продовжує Матвій.

– Як сказати, – збагнув Панас. – Депутати гроші одержують, хоч і не завжди на кнопки нажимають.

– У тебе так не виходить?

– Я в ігровому залі сам мушу тиснути.

Матвій насмішкувато:

– Це ж яка відповідальність!

– А хіба – ні? – присвиснув той. – Тут думати треба.

– Виходить, депутатам легше.

– Однозначно! – почав було виправдовуватися Панас. – Хочеш – тицькаєш кнопки, хочеш – ні. А я ризикую.

УСЕ НЕ ТЕ

Марина й Данило кілька тижнів тому одружилися. Сьогодні вони вперше в новому статусі йдуть у гості.

Марина захоплено дивиться на себе у дзеркало, щасливо посміхається.

– Ти щось помітив на мені? – урочисто звертається до новоспеченого чоловіка.

– Умгу, – позіхає він. – Дуже нафарбовані губи.

– Глянь уважніше, – роздратовано кинула вона.

– Ну, добре, – заспокоїв Данило. – Оголила груди. Марина спохмурніла. Їй чомусь здалося, що чоловік стає легковажним.

– Не туди заглядаєш.

– А куди треба? – усміхнувся.

– Нижче.

– На секс натякаєш? – ляпнув раптом молодий чоловік.

– Ти тільки про це й думаєш! – обурилась молода дружина.

А Данило з гордістю:

– Не був би я мужчиною.

– Ой-ой-ой! – спалахнула Марина. – А те, що я прошу, тобі по барабану.

– Що ти просиш?

– Бачиш, уже забув. Протри очі.

– Протер, – зацікавився він.

– Тепер бачиш? – затанцювала на місці його половина.

Данило стрепенувся й запитливо звів брови:

– Родимку на щоці?

– Знущаєшся? – урвався жінці терпець.

– Що ти! – нарешті оговтався він.

– Ну й нагородила мене доля чоловіком! – демонстративно пройшлася перед ним Марина. – Як я тобі в цьому костюмі?

Його несподівано підкинуло:

– Чудово, просто чудово!

СПРАВЖНІЙ ГІСТЬ

Першим зачепив сусіда Яків Гаврилович.

– Що, Саливоне, маєш гостей?

– Які це гості? – кинув він сухо. – Син з жінкою та дітьми навідалися.

– Хіба вони не гості? – хмикнув Яків Гаврилович. – Що не кажи – найдорожчі!

Саливон наїжачив брови, пошкріб потилицю.

– Ще мають свати підійти. Кум Михайло обіцяв заглянути. Та й ти, бачу, Якове Гавриловичу, напрошуєшся.

– З превеликою насолодою зайду. Що я для тебе, не гість?

Саливон не знав, як від нього відв'язатися, але слова самі злетіли з язика:

– Гості – це коли їдуть здалеку, а я їх зустрічаю. Ти ж, звиняй, приплентався з сусіднього двору. Який ти гість?

– І що з того?

– Кажу ж – не справжній.

Яків Гаврилович холодно йому вклонився і потупцював назад.

– Невже образився? – стривожився Саливон. – Чого тікаєш?

– Я не тікаю, – гукнув він на ходу. – Зараз буду справжнім гостем.

– Яким чином?

– Побачиш, – зметикував Яків Гаврилович.

Швиденько стрибнув через перелаз і побіг додому. За кілька хвилин завів свою стареньку машину та спинився перед ворітьми Саливона.

– Ідїть, дорогенький сусіде, зустрічайте гостя!

Саливон щось буркнув, мабуть, жарт не прийшовся йому до вподоби.

ДЕЩО ПІДТЯГНУТИ

Поснідавши, я вже збирався виходити з дому. Та тут мене перехопив мій шестирічний синок.

– Ти куди, тату?

– Як куди – на роботу, Микитко, – відказую, нервово відводячи вбік очі.

– Сьогодні ж субота, – нагадує моє чадо.

– Нічого не вдієш, маю дещо підтягнути.

– Зрозуміло.

– Що тобі зрозуміло?

– Мама теж це говорила.

– Що вона могла говорити?

Микитка мружить одне око й зітхає:

– Прийде субота і тато знову піде на роботу щось підтягувати.

– Гаразд, – відповідаю йому неохоче, – сьогодні побуду вдома. У неділю підтягну.

РЕЗУЛЬТАТ НАЯВУ

– Фірма «Три брати»?

– Тепер уже – «Три невістки».

– А в довіднику значаться «Три брати».

– Це раніше було. Зараз на фірмі працюють їхні жінки.

– Ясно. А куди поділися чоловіки?

– Сидять удома з дітьми.

– Їх у них багато?

– Дванадцять дівчаток і шість хлопчиків.

– Нічого собі! Справляються?

– З ким?

- З дітьми.
- Змушені.
- Їх вам не жаль?
- Вони ж нас не жаліли.
- Слухайте, як це ви умудрилися стільки завести дітей?
- Ми тоді всі жили на хуторі.
- То й що?
- Були перебої зі світлом.
- А нині?
- Світло є постійно.
- Не боїтесь, що знову відключать?
- Чоловіки зробили міні-електростанцію.

НЕ ВМІЄ РАХУВАТИ

Заходить після останнього уроку класний керівник і звертається до учнів:

– Мені треба з вами серйозно поговорити.

У класі мертва тиша. Вчителька робить кілька кроків, чемно продовжує:

– Дайте відповідь на одне запитання. Хто на підвіконнику вирвав квіти і для чого?

Хвилина, друга, третя спливає. Учні переглядаються, не знають, як вчинити.

І раптом чийсь голос:

– Маріє Іванівно, ви поставили не одне, а два запитання.

РЕФЛЕКС

- Петре Сидоровичу! Ви працюєте, як мокре горить.
- Оце й все, що ви хотіли сказати?
- Треба не говорити, а працювати.
- А я що роблю?
- Вам би до вечора дотягти.
- Не переживайте, зроблю все вчасно.
- І що для цього треба?
- Ніби самі не знаєте?
- Зрозумів. Тоді я побіг.
- Не забудьте прихопити закуску.
- Ви про це нагадуєте мені кожного разу.
- Що поробиш – рефлекс.

КРУТІ СХОДИ

Після роботи зустрічає мене сусід з дванадцятої квартири:

- Байдикуєш?
- Свіжим повітрям дихаю, – відповідаю.
- Яке воно до біса свіже? – засумнівався Спиридон. – Пішли на Набережну. Там хоч вітерець провіває.
- Хороша ідея. Будемо річкою милуватись, жабенят слухати, – задоволено скрегочу зубами я.
- Навіщо такий примітив? Давай залемо пивом баки.
- Я одразу ожив.
- А ти, Спиридоне, геній. Я б до цього не додумався.
- Це вже точно, що в тебе мізки потребують кисню, – підтвердив він.

У його голосі явно вчувалися знущальні нотки. Я збирався огризнутися, але тут звідкілясь виплила моя дружина.

– Куди це ви, голубчики, після роботи намилулись? – відразу до мене.

Виручив Спиридон:

– Вирішили подихати свіжим повітрям, на річку сходити. Може, навіть скупаємось.

– Похвально, – вона у відповідь. – Я б залюбки склала вам компанію, але мушу вечерю готувати.

– Розумію, – кашлянув сусід. – Нелегка в жінок ноша.

– Дякую за розуміння, – защебетала моя Катерина. – Приходьте після прогулянки, я смачненьким пригощу.

– Ох і щедра ж ви людина, Катерино Матвіївно! – нахвалює дружину розчулений Спиридон.

Пішли у напрямку Набережної. Вгледіли перший-ліпший генделік, розправили зморені плечі. Кинули дихати повітрям – повеселішали. Взяли триста грам біленької – випили, бесіда пішла жвавіше.

За якусь хвилюк подалися на природу. Легені наповнюються киснем, у голові гуде, наче в літаку.

Біля мосту згадали про «інтелігентне» кафе «Молодий аспірант». Сидимо, вправляємось у теревенях. Піднімаємо чарки за давню сусідську дружбу, що не іржавіє з року в рік, ковтаємо тютюновий дим.

Опорожнивши останні стакани, глянули один на одного: пора знову дихнути. Проте не судилось нам цього зробити. Ступивши кілька кроків, Спиридон спробував мене схопити за плече, але важко злетів зі сходів. Я нахилився піднімати – сам бухнувся носом об асфальт.

Якби не знайомі, довелось б там провести цілу ніч.

Жінка, на диво, зустріла нас спокійно.

– Не інакше, захлинулися повітрям? – зі співчуттям кинула вона, зиркнувши на мене.

– Як вам сказати, Катерино Матвіївно? – відповів Спиридон. – Біля річки дихається непогано. Однак там круті сходи.

– Я бачу, – долинуло з кухні. – В декого це на обличчі відбилося.

– Трохи не розрахували сили, – гикнув сусід.

– Ти за всіх не розписуйся, – не витримав брехні я. – Згадай, хто тебе рятував?

– Так... я ж до того ще не дійшов, – заїкаючись, авторитетно підтвердив він.

З того часу ми не перестали дихати повітрям, але на Набережну носа не показуємо. Хай відремонтують сходи, тоді підемо. Нічого заманювати людей, коли на кожному кроці небезпека.

ЧОЛОВІЧА СОЛІДАРНІСТЬ

На роботі завідуючий аптекою Полікарп Гарбуз втратив спокій, дізнавшись, що таємницю, яку він ховав від стороннього ока за трьома замками, пронюхав його заступник.

– Чув, що ви, Полікарпе Кириловичу, збираєтесь на відпочинок? – зненацька випалив Захарій Микитович.

– Є такі мрії, – про всяк випадок ухилився від поставленого запитання він.

– І не куди небудь, а в Туреччину, – уточнив підлеглий.

– Можливо.

– Навіщо вдаватись до обману? – наступав на нього Захарій Микитович. – У вас післязавтра виліт.

– Бачу, ви обізнані до дрібниць, – захвилювався завідуючий.

– Не переживайте, – говорив загадками заступник. – Далі цього кабінету інформація не вийде.

– Чого мені переживати? – невдоволено буркнув Гарбуз.

Захарій Микитович змовницьки посміхнувся:

– Хоча б через те, що туди зібралися не самі.

– З жінкою.

– Еге ж, – каже підлеглий, – тільки не з своєю.

– Дружину не відпускають з роботи, – відповів Полікарп Кирилович і нервово мізкував: «Невже заступник має якесь відношення до правоохоронних органів, що про все знає?».

Послухавши його, Захар Микитович далі уже не докоряв, але хихикнув:

– Я все розумію... Закортіло трохи розважитись. Тим більше, що психологи рекомендують раз у рік відпочивати порізно.

– Ми завжди з Жанною їхали удвох, – ніби виправдовуючись, промимрив у відповідь Гарбуз. – Тепер її не відпускають з роботи.

– Мені здається, ви й не дуже переживаєте, – не відступав Захарій Микитович. – Адже з вами буде менеджер Тереза Крутихвіст. Між іншим – гарна молодиця.

– Що ви хочете цим сказати? – знітився завідуючий.

– А те, що Тереза свого не пропустить, – запевнив заступник. – Вона кого хочеш роздягне.

- Звідки така обізнаність?
- Довго розповідати.
- Тоді не треба, – сполошився Полікарп Кирилович. – Скажіть, хто вам продав інформацію?
- Ви, – грав у жмурки його підлеглий.
- Більше нічого не придумали? – роззявивши рота, здивувався керівник.
- Ану добре розкиньте мізками.
- Пробував – нічого не виходить, – зітхнув Гарбуз. У кабінеті забемкав годинник. І це його ще більше роздратувало.

Захарій Микитович, глянувши на стіл, де виблискував останньої моделі телефон, урешті зізнався:

- Я все підслухав, коли ви з Терезою планували заморську поїдку. Забули, що у нас спарені телефони?

Полікарп Кирилович кілька хвилин бігав по кабінету, потім різко зупинився, наче об щось спотикнувся:

- Крім вас ще хтось міг підслухати?
- Не сьогодні-завтра стане відомо, – сказав на прощання заступник.

– Ну, це ми побачимо, – посміхаючись, мовив Гарбуз, запросивши до себе секретарку.

- Наталко, – звернувся до неї лагідно. – Підготуйте наказ.

- Який? – запитали допитливі очі.
- У зв'язку з виробничою необхідністю відпустку завідуючого аптекою Гарбуза Полікарпа Кириловича перенести на вересень цього року, – задоволено продиктував він.

Захарій Микитович здивовано глянув на нього. «Розіграє чи що?» – майнула думка.

Гарбуз ще раз усміхнувся, й коли Наталка зачинала за собою двері, загадково кинув до заступника:

– Чого не зробиш заради чоловічої солідарності!

Наступного дня він у присутності всього колективу оголосив вбивчу новину: за сумлінну роботу Захарія Микитовича й Терезу Крутихвіст преміювати поїздкою в Туреччину.

Сам же, радісно звівшись з-за столу, доручив секретарці терміново встановити в його кабінеті окремий телефонний номер.

ПРОГРАШ

Підкрадався вечір. На лавочці в парку сиділи двоє старих і про щось жваво бесідували. Час від часу зупинялися, полегшено зітхали. Дивились на хлопця та дівчину, які закохано воркували, не могли заспокоїтися.

– Зараз він цю білявку поцілує, – радісно лепетав лисуватий дідок, натякаючи на ошаленілого юнака.

– Не думаю, – засумнівався приятель у полосатій кепці. – Дівка на вигляд серйозна – при нас не дозволить.

– А я впевнений, парубчак свого не упустить, – стояв на своєму його товариш. – Ти б чекав?

– Ха-ха-ха! – здивувався Панас Сергійович. – Ти ж мене, Оникію Дорофійовичу, знаєш.

На що той уїдливо відповів:

– Знаю, до старості жіночої спідниці не минав.

– Ти трохи загнув! – реготнув чоловік у полосатій кепці. – З цим зав'язав раніше.

Оникій Дорофійович не слухав, спостерігав за молодими і уперто крутив головою.

– От попався тюхтій! – обурювався, показуючи рукою у бік хлопця. – Сидить, навіть оком не моргне.

– Ага, правду кажеш! – картав і собі Панас Сергійович. – Чого він жде?

– Б'юся об заклад, що в нього нічого не вийде, – занепокоївся Оникій Дорофійович і протяг руку для парі. – Дівчина попалася стійка.

– Бери руку, – зрадів. – На що закладаємося?

– Пляшку кефіру, – хіхікнув ініціатор парі.

– Ти здурів зовсім, – Панас Сергійович невдоволено скривив губи, рішуче уточнивши: – Тільки на пляшку горілки.

– Хай, – погодився він. – До цього, гадаю, не дійде. І раптом...

Білявка присунулася ближче до кавалера і обняла за талію.

– Ти диви, що вона собі дозволяє?! – вигукнув спантеличений підбурювач суперечки.

– Бере ініціативу в свої руки, – буркнув байдужий голос Панаса Сергійовича.

Минуло ще кілька хвилин. Далі все сталось блискавично. Дівчина, довго не роздумуючи, сіла хлопцю на коліна, почала енергійно цілувати його в губи.

– Це ж треба так! – повеселішав Оникій Дорофійович.

– Запальна особа! – захитав головою Панас Сергійович. – Подивимось, чим усе закінчиться.

– Не сумнівайся, дівка свого доб'ється, – озирючись по боках, насторожився Оникій Дорофійович.

Але не встиг закінчити слово, як юнка схопила хлопця і силоміць приклала його руку на свої розпашілі груди.

– Ох! – прорвало Панаса Сергійовича. – Ну й мамула попався.

А дівчина не марнувала часу: вона всім тілом накрила кавалера. Той сидів з виглядом, ніби його застали зненацька, і хрумкав яблуко.

– Соромився б так себе вести, – неслося йому вслід з уст Оникія Дорофійовича. – Поступає, як у тій відомій пісні: «Дівча його цілує, а він...».

– «Їсть пироги», – видихнув Панас Сергійович.

– «Яблуко», – роздратовано уточнив Оникій Дорофійович.

– Ходімо, я не можу спокійно дивитися на цього тухтія, – спохватився лисуватий дідок, поправляючи на собі кепку. – Через нього такий виграш упустив.

– Найприкріше, – зашепотів на вухо застрільник парі, – що я недооцінив дівчину.

Оникій Дорофійович зиркнув на нього і прогримів розкотистий сміх.

– Виходить, ми двоє програли, – гірко констатував цей незаперечний факт Панас Сергійович.

– Так, – недбало махнув рукою Оникій Дорофійович і, тамуючи кислу посмішку, запитав: – Може, замочимо програш?

У Панаса Сергійовича аж зіниці розширилися. Він, як це бувало в молоді роки, довго не вагався. Миттю заходився нишпорити по кишенях, шукаючи гроші.

ПЕРЕРВА

Начальник відділу Модест Семенович з'явився несподівано, його навіть ніхто не помітив. У той момент всі слухали Федора Говоруна й від душі сміялися. Він зайшов у кабінет та з порога накинувся на підлеглого:

– Ви знову в робочий час травите анекдоти?

– Що з вами, Модесте Семеновичу?! – хитро підморгнув Говорун. – Ми обговорюємо, як накрити наших конкурентів.

– Брешіть, та міру знайте, – насварився на нього начальник. – Невже не знайдете інший час для теревенів?

– У нас технічна перерва, – виправдовується підопічний.

– Ви ж тільки приступили до роботи! – скаженіє Модест Семенович.

– Прошу вас, не кричіть! – радить йому Говорун. – Так можна інфаркт схопити.

– Та трясця ж вашій матері! – розходився шеф. – Приступайте до роботи.

– А ви скоро підете? – цікавиться баяндрасник.

– Як побачу, що працюєте.

– Не підкажете, яка тепер година? – допитливо зиркає Говорун на Модеста Семеновича й широко показує свої зуби.

– Десята! – донеслося раптом з дверей. – Замість години роботи – байдики б'єте.

– До закінчення зміни далеко, – не розгубився жартівник. – Надолужимо.

Модест Семенович, повіривши на слово, залишив кабінет. Та не встиг зачинити двері, як Говорун

згадав нового анекдота й кинувся до товаришів. За мить всі сміялися, аж шибки тремтіли.

Ішов час. Незабаром знову заходить начальник.

– Бачу, Говорун, ви так і продовжуєте в тому ж дусі? – ледве стримує себе він, застукавши того за улюбленим заняттям.

– Перерва ж нині, – показує підлеглий на годинник.

– Яка ще перерва? – верещить Модест Семенович.

– Обідня, – зраділо відповідає Говорун, продовжуючи строчити, як з кулемета, свіжий анекдот.

– Диви, а й справді перерва! – отямився начальник. – Тоді я з вашого дозволу теж послухаю.

Говорун не заперечував. Тим паче, що обідня перерва лише починалася. Він після кількох годин роботи був у чудовому настрої.

ПОМІДОРИ

– Гнате! – вичитує мене з порога дружина. – Ти де купував помідори?

– Як де? – обурено дивуюся. – На базарі.

– Я хочу знати в кого! – наполягає ріднесенький голосок.

– Яке має значення? – огризаюсь. – Головне, що купив.

Люба зводить догори циганські брови й складає пальці в кулаки:

– Має, і велике.

– Я не знав, що для тебе це так важливо, – блиснув очима на неї я.

– Міг би здогадатись, – ухопила сумку Люба.

– Навіщо?

Вона взяла кілька помідорів і з цікавістю стала розглядати.

– Доведеться назад нести, – ткнула їх пальцем.

Я підозріло глянув на Любу:

– Ти при своєму розумі?

– Не переживай, при своєму! – grimнула вона на мене. – А от ти?

– Що я?

– Глянь на помідори, – ще сильніше заторохкотіла моя половина. – Вони якісь не такі...

– Які? – геть розсердився я.

– Видно, яка господиня, такі й помідори, – афористично пояснила Люба.

– Нормальні помідори, – захищаюся як можу.

– Для тебе нормальні, – затрусилися руки в неї. – Видно, коли купував, не на помідори – на продавщицю очі лупив. Знаю, як ти вибираєш товар.

– Та ти що? – остовпів. – Вгомонися, жінко! Я ці помідори в чоловіка брав.

У Люби відразу відлягло від серця:

– Не такі вони вже й погані. Треба спробувати.

Важко зрозуміти цих жінок!

ЗРОЗУМІЛО

Виставивши пляшку, Віктор взявся розпитувати:

– Як там, Сеню, за кордоном?

– Одним словом не розкажеш, – з жалем констатує.

– Зрозуміло.

– Що?

– Питаю, чи роботу гарну маєш? – цікавиться далі Віктор.

– Спочатку був задоволений.

– Зрозуміло.

Випили за зустріч. Проходить десять-двадцять хвилин.

– За кордоном велика конкуренція? – знову господар.

– Як де.

– Зрозуміло. А які в них жінки?

– Всякі бувають.

– Зрозуміло.

– Що ти маєш на увазі?

– Чи вони кращі наших?

– Не сказав би.

– Ти хоча б одну поспробував?

– Хе-хе-хе!

– Зрозуміло.

– А чого додому приїхав?

– За Ньюрою скучив.

– Зрозуміло.

– Як вона тут без мене?

– Тобто?

– З кимось живе?

– Кажуть, що з тобою.

– Так я ж за кордоном!?

– Зрозуміло.

– Що зрозуміло?

– Молодець у тебе Ньюра! Добра жінка, нікому не відказує.

ХАРАКТЕРИСТИКА

- Алло! Хто телефонує?
 - Невже не впізнав, Семенчику?
 - Голос знайомий.
 - Слава Богу! А я думала, розігруеш.
 - Немає мені, що робити?
 - Пригадав?
 - Згадую.
 - Швидше.
 - Куди спішити?
 - Хвилини біжать.
 - Тоді навіщо дзвоните?
 - Хотіла дізнатись: як ви живете з Терезою?
 - Вона у Португалії.
 - Що ти мелеш?!
- Пауза.
- Ви хто?
 - Твоя теща, дорогий зятьок!
 - Тепер я вас упізнав.
 - Нарешті! Тереза давно поїхала?
 - Скоро рік.
 - Чого ж мені не сказала?
 - Не хотіла, щоб ви переживали.
 - А ти чого лишився вдома?
 - Та... Для мене не було там роботи.
 - І з ким Тереза в ту Португалію подалася?
 - З своїм однокласником.
 - Часом не з Вадимом Коником?
 - Ви його знаєте?
 - Тереза крутила з ним шури-мури ще зі школи.
 - Він жонатий.
 - Ну то й що?
 - Має двох діток, жінка в нашому районі живе.

- Ви усі непогано влаштувалися.
- До чого ці ваші колючки?
- Шкода мені тебе.
- Чого?
- Що Терезу з Вадимом відпустив.
- Вона ж не на гульки поїхала.
- Семенчику, а ти не змінився!
- Тобто?
- Як був дурнем, так і лишився.

ЗА СЕБЕ НЕ РУЧАЮСЬ

– Ой, скільки ти мені крові попсував, Максиме, один Бог знає! Мовчиш. Нічого відповісти? Правда очі коле. Скажи, що мені з тобою робити? Тільки не поспішай, подумай. Добре подумай! Хоча не треба – знаю, що бовкнеш. Мовляв, усі пили, і я до них потягнувся. І це в той час, коли вдома непочатий край роботи! Ні, я не збираюсь читати мораль. Пий, коли свого здоров'я не шкода. Але зізнайся: навіщо було під нашими вікнами співати серенади? Мало того, що сусідів, гадюко, розбудив, так жодної пісні толком не знаєш. Мене це особисто, Максиме, дуже розгнівало. Я третій день не можу глянути в очі людям. Це ж треба так наді мною посміятися! Уже скоро чверть віку, як я викладаю музику в школі, а ти цей предмет досі не опанував. Якщо хочеш, щоб між нами було порозуміння, вивчи, Максиме, бодай одну пісню, – інакше я за себе не ручаюсь. Ти мене знаєш. Буде, як минулого разу. Не забудь?

Можу нагадати. Рік пролетів, як один місяць. Спочатку ти не хотів, пручався, але я таки примусила тебе оволодіти східними танцями. І що? Результат,

як каже наш директор, прямо наяву. Тепер, Максиме, танцюєш не гірше будь-якого турка чи єгиптянина. Оскільки ти свого слова не дотримав, то вже через день-два підеш на курси китайської кухні. Якщо ж я побачу, що ти серйозно не берешся за справу, будеш вчитися шити, робити жіночий манікюр. А потім поїдеш у село до моєї матері. Вона швидко візьме тебе в руки. Подивись, як крутиться твій тесть – йому, бідоласі, нема часу вгору глянути, а про пиятику навіть не заїкається. Коли й цього буде мало – доведеться взятись за бойове мистецтво (сам бачиш, який тепер світ). І з тебе, Максиме, я сподіваюсь, наприкінці життя щось путнє вийде. Кажеш, згоден на все? Тоді – за роботу!

НЕДАРЕМНО СТАРАВСЯ

Семен перший зібрався на екзамен. По кімнаті ходить знервовано, воліє ні про що не думати.

– Ну що, Георгію, ти готовий?

– До чого?

– Як до чого? Екзамен складати.

– А-а... Я завжди готовий. Сорочку попросував, краватку позичу в тебе.

– Я не про це. Питаю, чи добре підготувався до іспиту?

– Забув.

– Що забув?

– Туфлі почистити.

– При чому тут туфлі?

– У людини, як вчив класик, має бути все красиве.

– Тю на тебе! Ти хоч знаєш, що ми здаємо?

– Ні.

– Анатомію людини.

– Дарма старався. Муляж моїх поривань до краси не оцінить.

– Муляж – ні. А Христина Миколаївна увагу зверне.

– Конкретніше.

– Що там конкретніше! Вона незаміжня, недавно захистилася.

Георгій як тримав у руках туфлі, так і випустив.

– То якого я дідька стою? Давай мені свою краватку й побігли на екзамен.

– Але ж ти нічого не вчив!

– Ми Христину Миколаївну іншим візьмемо. Сподіваюсь, поки я підбиватиму до неї клинки, в розвитку людини нічого не зміниться?

– Хіба що муляж розберуть по кісточках, – єхидно зауважив Семен.

Через кілька днів Георгій стояв на вулиці і про щось щебетав з Христиною Миколаївною. По тому, як він це вправно робив, Семен здогадався, що товариш недаремно так причепурювався до екзамену.

Чортihnувшись, хлопець прибіг додому і давай прасувати штани. Семен збирався на екзамен. Хоча він достеменно не знав, який предмет доведеться складати, зате добре пам'ятав, що викладачка молода...

ПЕРЕПЛУТАВ

– Толю! От жінку послав тобі Бог. Слова не дасть сказати.

– Не може бути!

– Послухай, як лепече язиком.

– А... Ти про Клаву? Говірлива особа – нічого не скажеш.

– Як ти її терпиш?

– Звик.

– Дивуюсь тобі.

– Чого?

– Слухати день і ніч теревені.

– Клава не часто приходить.

– Ви з нею розлучені?

– Ні.

– Тоді що?

– Це сусідка. Дружина сидить у кутку.

– Он та, що за вечір не зронила жодного слова?!

– Так, це моя Галинка.

– Толю! Ну й пощастило тобі!

ВИКОНУВАВ КОМАНДИ

– Павле! Чув, ти недавно повернувся з відпочинку?

– Ага.

– І як провів час?

– Так собі.

– Щось з сумом відповідаєш!

– Я ж був не один – з дружиною.

– Співчуваю.

– Дякую за розуміння.

– А що робив на курорті?

– Що-що! Виконував жінчині команди.

ВВІЧЛИВИЙ ЗЯТЬ

Через рік, як Галина видала дочку заміж, її зустрічає знайома.

– Подейкують, тобі пощастило на зятя?

– З чого ти взяла?

– Бачу.

– Що?

– Не п'є. Тебе мамою називає, посміхається люб'язно.

– Що з того?

– Хіба цього мало?

– Ай...

– Що «ай»? Ввічливий зять.

Галина у розпачі:

– Не про такого я мріяла.

– А про якого?

– Щоб грошей багато заробляв, дочку на руках носив, мене щороку на курорт возив.

– Тоді тобі треба трьох зятів.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

– Тату! Мене Зоряна не слухає.

– Скажи, що я з нею серйозно побалакаю.

– Говорила.

– І що?

– Продовжує своє.

– Зроби їй попередження.

– Думаєш допоможе?

– Звичайно.

– А чого мама каже, що вже втомилась давати попередження.

– Кому?

– Тобі.

БЛАГОДІЙНИЦЬКА ДОПОМОГА

Мені здавалося, що мій малий телепень пасе задніх у школі. Однак я помилявся. За півроку Тіма набув статусу вельми здібного та пробивного учня. І тепер його ставлять у приклад усій школі.

А почалося доволі прозаїчно. Якось недільним ранком, коли ми всією сім'єю снідали, Тіма раптом запитує мене:

– Тату! Ти б не міг допомогти нашій школі?

– Чим? – чухаю потилицю.

– Наче не здогадуєшся? – мнеться чадо. – Коштами.

– А для чого вони школі? – прикинувся дурником я.

– Щоб краще розвиватися, – ніяк не відведе погляду від мене синок.

– Хіба школа зараз не розвивається? – цілком серйозно запитую його.

Тіма жалібно скривився:

– Ти що, зроду не був у школі? Ми сидимо за партами, які давно пора викинути на смітник. А навчальні прилади ще з минулого віку.

– Хочеш, щоб я вашій школі надав благодійницьку допомогу? – поцікавився в нього.

– Ага, як це робить Олександр Юхимович, – радісно вигукнув мій нащадок.

– Хто такий? – шморгнув носом я.

Тіма закашлявся.

– Ти не чув про Олександра Юхимовича? Він у нашому місті відомий бізнесмен. До речі, батько мого близького товариша.

Як на гріх, я про нього дізнався вперше. Тому відповів байдуже:

– Наші шляхи ніколи не перетиналися.

– Дивно, – присоромив мене Тіма. – Працюєш у податковій і не чув про таку шановну людину?

– По-твоєму, в мої обов'язки входить усіх знати? – насупився я на спадкоємця роду.

Тіма ще більше заметушився:

– Олександр Юхимович дуже багатий чоловік. Купив для нашого класу п'ять комп'ютерів, спортмайданчик відбудував. Обіцяв усіх на канікулах звозити у Карпати.

– Дякую тобі, сину, за цінну інформацію, – повеселішав я. – Вважай, тепер у вашому класі з'явиться ще п'ять комп'ютерів.

Почувши радісну новину, Тіма розходився:

– Було б непогано придбати сучасну електронну дошку, купити великий монітор...

І син почав складати мені список речей, який я мав найближчим часом придбати і доставити в школу.

Я ще ніколи не обіцяв йому так багато, як нині.

«Рідний мій! – розмірковував я про себе, наминаючи вареники в сметані. – Олександр Юхимович з радістю виконає будь-яке ваше завдання. Сподіваюсь, він і податкову не забуде. Дай тільки до нього добратися».

Наступного дня, як ви здогадалися, я був у пошуках загадкової особистості.

Олександр Юхимович виявився людиною не скупую, список прийняв із усією відповідальністю.

Не встиг я й рота роззявити, щоб заздалегідь подякувати, як він мене квапить:

– Обійдемося без зайвих слів. Я пішов виконувати ваше доручення. Бо маю купу інших справ.

І став перелічувати, що його чекає цього дня:

– Для доньки начальника санепідемстанції мушу завезти в дитсадок холодильник. Пожежники просять оплатити фуршет на їхній вечірці. З технічного університету телефонували, щоб купив для футбольної команди спортивну форму. Добре, хоч ви можете зачекати.

Минуло лише кілька днів, а я сидів і не міг нічого робити.

«Оце пощастило! – не покидала радісна думка. – Якби не Тіма, я б досі сліпав за старим комп'ютером». А тепер на моєму столі виблискував останньої моделі ноутбук. Про нові меблі навіть не хочеться згадувати. Хіба вони заслуговують на увагу в порівнянні з тим, що з'явилося в мене на руці? Сучасний швейцарський годинник уже другий день розглядають не тільки працівники нашого відділу, а й усієї податкової. Одна прикрість – начальник комизиться, дивиться із заздрістю на мій скромний дарунок. Доведеться, мабуть, знову запрошувати Олександра Юхимовича. Хіба можу допустити, щоб рідний бос ображався?

Тимчасом, доки я думав над презентом для шефа, колеги поодиноці та групами оточували мене з усіх боків і цікавились, чи не треба чимось допомогти. Навіть черговий на прохідній вітався зі мною тепліше, аніж з нашим начальником. І всі просили, щоб я замовив за них в Олександра Юхимовича чарівне слово.

Що мені лишалося робити? Записував їхні побажання і після обіду викликав жаданого благодійника. Олександр Юхимович чалапав до податкової, як на службу.

Десь через місяць у нашій установі з'явилася моя дружина. Прийшла вона чомусь невдоволена.

– Ти, – звернулася Марина до мене, – про нас зовсім забув. Усім щось привозиш, дістаєш, а те, що ми п'ятий рік у квартирі не робили ремонту, тебе не обходить.

Не встиг я після ремонту прибрати оселю, як теща дала про себе знати: їй закортіло поїхати до моря, подихати південним повітрям.

Хто його знає, скільки б я виконував забаганки товаришів та родичів, якби раптом Олександра Юхимовича не забрали на підвищення. Тепер він очолює обласну податкову службу.

Оце думаю: кого б то підключити, щоб придбав пам'ятну річ для нового начальника. Може, до Тіми звернутися? Мое чадо відразу підкаже. Для нього тепер організувати благодійницьку допомогу – раз плюнути.

САМ ВИНЕН

За школою зібралася ватага хлопчаків. Уже давно пора йти на уроки, а вони забились у куток – курять.

– Ви знаєте, що сигарети негативно впливають на юний організм? – вичитує їх учитель фізкультури Петро Йосипович.

– Нічого з нами не станеться, – усміхається Стасик. – Наші батьки все життя курили і що з того?

– А ви придивіться пильніше до них! – підвищує голос Петро Йосипович.

– Щоденно дивимось, – каже Роман.

– І що?

– А те, що ніякий біс їх не бере, – огризається Микола. – Кожного дня у пляшку заглядають.

– Таке придумаете, – знітився фізрук. – Хіба ж вони це регулярно?

– Нам краще знати, – зауважує Стасик.

– Бачите, як погано, коли люди безвольні? – не вгамовується Петро Йосипович.

І знову доводить про шкідливість куріння.

Учні слухають, але викидати сигарети не збираються.

І тут фізрук з азартністю наприкінці кидає:

– Будете курити – не підростете.

Микола послухав і витріщився на нього:

– Ви ж ніколи не курили, а нижчі за нас!

Петро Йосипович остовпів.

– Бо я вдихав цигарковий дим таких поганців, як ви.

Від почутого хлопці весело зареготали.

РЯТІВНЕ КОЛО

Мене відзначили. І не де-небудь, а на зборах. Прямо в присутності моєї коханої Полі. Людина я скромна, на такі речі уваги не звертаю. Сидів би й далі, якби директор у своєму виступі не переборщив.

– Беріть приклад з Нечипорука, – з надією мовив Гліб Мусійович, змірявши мене лагідним поглядом. – Він завжди думає про роботу, а вже потім про особисті справи.

– А що йому робити? – не погоджувався з ним завідуючий сектором Костюк. – Нежонатий, компаній не любить, третій рік ходить з однією дівчиною.

– Для Нечипорука служба – це святе, – продовжував нахвалювати начальник. – Коли до нього не зайду, крутиться, як білка в колесі.

З несподіванки Поля перестала його слухати, пронизливо глянула на мене.

– Значить, робота для тебе важливіша нашого кохання? – почув її підвищений голос.

– Не говори дурниць, – коротко заперечив я.

– Хочеш сказати, тебе згадали незаслужено? – ніяк не могла заспокоїтись кохана дівчина.

Оскільки під сумнів було поставлено мою репутацію, я дав волю словам.

– Ти що, не погоджуєшся з висновком Гліба Мусійовича?

– Звісно, – grimнула Поля. – Я тебе краще знаю.

– Не будь заздрісною! – заспокоївшись, зиркнув на неї. – Рівняйся на мене.

– Як тобі не соромно, – каже, – таке говорити? У мене на першому місці наше кохання.

Не встиг я відповісти, як за спиною почулося:

– Тихіше, Нечипорук, а то директор відкличе свою відзнаку.

Повертаюся назад. Так і є – мою душу знову розтинає Костюк.

– Чого тобі треба? – злісно процідив крізь зуби.

– Ви з Полею заважаєте слухати Гліба Мусійовича, – почув у відповідь.

– А ти не слухай, – прошипів я.

– Ще б чого! – аж з лица змінився він. – Може, й мене шеф під кінець згадає.

Поліна штовхає: «Бачиш, до чого призвела твоя відзнака? Ти не тільки зі мною, а й з Костюком завівся не знати чого». І взялася ще дужче розпикати

мене. Отож надумав я відмовитися від тієї подяки. Став думати-гадати, за що б то вчепитися, щоб безболісно вийти з пікантного становища. І знайшов рятівне коло.

– Глібе Мусійовичу, – звертаюся до нього, коли він закінчив виступати. – Скажіть, будь ласка, скільки вам літ?

– А навіщо? – сполошився директор.

– Хочемо відділом для вас зробити вітання, – збрехав я на ходу.

– Похвально, – по-дитячому зрадів Гліб Мусійович. – Через кілька тижнів стукне сімдесят п'ять.

– Ого! – вигукнув. – Вік що називається далеко пенсійний.

– Куди це ви гнете? – мало не задихнувся від обурення керівник.

– Не блазнюй! – прошепотіла Поля.

– Закрий рота! – благально вимагав Костюк.

Але мене понесло.

– Давайте ми вас з почестями проведемо на заслужений відпочинок, – засокорив я, сподіваючись знайти серед колег підтримку. – Треба ж вам колись побути з онуками.

Директорське обличчя в одну мить перекошилося. Всі зосереджено сиділи і чекали розв'язки. Проте ніхто не наважувався зайняти мою сторону.

– Героєм захотілося стати? – раптом донеслося з трибуни.

– Так ви ж мене самі ним зробили, – зауважив я йому.

Гліб Мусійович, однак, не слухав. Тут же схопив трубку і подзвонив:

– Алло! Відділ кадрів? Тут Нечипорук проситься

на звільнення. То ви його не затримуйте. Я зараз передам наказ про те, що він у нас більше не працює. Чоловік здається трохи засидівся...

СПАДКОВЕ

Сашко прибіг додому розлючений, як лев. Хотів зайти непомітно, але його перепинила мати:

– Що з тобою? Чого ти сам не свій?

– З хлопцями посварився.

– Нічого, за півгодини злість пройде.

– Не пройде! – Сашко стукнув ногою. – Я не буду з ними дружити.

Мама поцілувала сина в розчервоніле обличчя.

– Заспокойся, – просить. – У тебе чудові товариші.

– От і ні!

– Скажи, хто перший почав дразнитись? – запитує вона.

– Я, – буркнув Сашко.

– Прикро, – продовжує розтривожено мати. – Чиниш, як твій батько.

Хлопець неабияк здивувався, коли почув таке.

– Тато теж не ладить із своїми товаришами?

– Ще й як! – похитала головою. – І за це має багато неприємностей.

– Яких?

– Ой, сину, різних, – пробувала викрутитись вона.

Сашко настирливо підлив масла у вогонь:

– Знаю – недавно тато повернувся з вибитими зубами.

– Не тільки, – зітхнула мати. – Приходив і з великими синцями.

Після чого хлопчина, недовго роздумуючи, випалив:

– А вчора без штанів повернувся.

Мама аж підстрибнула:

– Ти хоч товаришам не розкажуй.

– Добре, – опустив голову Сашко. – Попрошу, щоб мовчали.

– Хіба вони знають? – жажнулася вона.

– А ми чого посварилися? – нарешті признався хлопчина.

Рипнули двері і, ледь тримаючись на ногах, вкотився батько. На цей раз, щоправда, в штанах, з неподряпанним обличчям, але без портфеля з грошима.

ЛЮБИТЬ ПОРЯДОК

Розповідає Кузьма, як учора застукав сина з коханкою.

– І що вони робили? – питають допитливі слухачі.

– Гралися в ліжку.

– А ти?

– Що я?

– Ти зловив їх на гарячому?

– Само собою!

– Як це було?

– Тобто?

– Не тягни, що ти їм сказав?

– Щоб після себе застелили ліжко.

– Це для тебе так важливо?! – озивається хтось.

– Звісно! – каже Кузьма.

– Чого?

– А що, коли звикнуть?

– До чого? – іржуть товариші.

– Залишати після себе розгардіяш, – пояснює.

– Тобі що до того?

– Я в усьому люблю порядок.

ЗАБУДЬКУВАТИЙ БАТЬКО

Зустрічаю свого юного знайомого, який саме повертався з уроків, балакаємо.

- Левчику, а що в тебе новенького в школі?
- Стоїть – не розвалилася.
- А які успіхи в навчанні?
- Та такі, як в державі.
- Тоді зрозуміло. Значить, зі школи йдеш?
- Я ж вам казав.
- Нічого, ти ще раз повтори.
- Знову забудете.
- Не забуду.
- Ви – як тато.
- А він що?
- Коли його прошу прийти на батьківські збори, каже: «Я забуду – скажи мамі».

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Прийшов чоловік з риболовлі і тихенько заходить до хати. Дружина глянула – повернувся з порожніми руками, зате на щоці виблискує помада.

- Яка це рибка тебе так поцілувала? – роздратовано питає Ангеліна.
- Довго розповідати, – захвилювався Юрко.
- Нічого, я почекаю, – не заспокоюється вона.
- Риба пораненим хвостом зачепила, – забелькотів чоловік.

Ангеліна його побрехеньок не витримує:

- Клята риба могла своїми кігтями й очі видряпати.

– Ти що, в риби не буває кігтів, – підхопився Юрко.

– Вони в мене є! – закричала дружина, стрибнувши до нього.

У чоловіка відібрало мову.

АНГЕЛ

Повернувшись з відрядження, Славко поблажливо посміхається.

– Чого скалиш зуби? – цікавиться Гнат.

– Пригадав одну кралю, – знову реготнув він.

– Досі не забувається?

– Та я просто так – для зав'язки розмови.

– А я подумав, що ти стрибнув у гречку.

– Як тобі таке полізло в голову?

– У відрядженні всяке трапляється.

– Тільки не зі мною, – спалахнув Славко. – У мене дружина – ангел.

– Я знаю, – підтвердив Гнат.

При цих словах вони презирнулися, Славко схвильовано запитав:

– Звідки?

– Так ангели ж усюди літають! – скромно опустив Гнат додолу очі.

СОЛОНІЙ МІСЯЦЬ

Розмовляють два щойно одружені приятелі.

– Як ти провів медовий місяць?

– На воду щогодини тягне.

– Розумію.

- Не те подумав.
- А що ж тоді?
- Жінка цілий місяць пересолює страви.

НІЧИЯ

- У тебе яка дружина, Михасю?
- В якому смислі? – вилупив вогнисті очі той.
- Ну, чи не соромно з нею кудись вийти? – заплямкав губами Сьома.
- Та ні, жінка вродлива, – відповідає.
- Ясно.
- А твоя? – обережно питає Михась.
- Моя тільки сварлива, – зітхає Сьома.

КОМПЛІМЕНТ

- Дивлячись на чоловіка, він запитав:
- Ми з вами не зустрічалися?
 - Ні.
 - Знайоме обличчя.
 - Обличчя як обличчя.
 - Воно у вас особливе.
 - Чим же особливе?
 - Якось незручно говорити.
 - Та кажіть, коли почали.
 - Надуте, як у нашого м'ясника. В нього теж таке, коли когось не обважить.

КУДИ ПОСПІШАТИ

- Кажете, мене знаєте?
- Умгу.
- Звідки?
- Розкажу.
- Слухаю.
- От ви нетерплячий!
- Просто часу обмаль.
- Куди поспішати?
- Вам нема, а мені є.
- Навіщо ви так?
- То що, розповідаєте?
- Думаю, з чого почати.
- А ви саму суть, де ми зустрічалися.
- Добре.
- Тільки коротко.
- Коротко не можу.
- Чому?
- Мій поїзд аж через вісім годин відходить.

БРЕХНЯ

Риночка переступила поріг і відразу накинулася на Уляну:

- Це не ваш син до моєї доньки клинки підбиває?
- Ні, ні, – рішуче заперечила та.
- Ви впевнені?
- Ясна річ, – поклялася Риночці. – Його трактором не відтягнеш від комп'ютера.
- Тоді хто?
- Може, чоловік? – відмахнулася Уляна. – Він у всьому сина випереджає.

– Ви так легко про це говорите? – не заспокоюється Риночка.

– А чому я маю хвилюватися?

– Так все ж таки рідний чоловік – не чужа людина.

– Саме так, чоловік. То що з того?

– Цікава ви особа!

Уляна суворо подивилася на Риночку й сказала:

– Брехня. Чоловік іншої думки про мене.

ПЕРЕДУМАВ

– Степане, заходь у гості.

– З якої нагоди?

– Моя Катря поїхала у село.

– Надовго?

– Днів на два.

– Біжу.

– Не забудь по дорозі прихопити пляшку горілки, кільце ковбаси та якусь зелень.

– Вибач, Микито, не зможу прийти.

– Чого?

– Сам таких дурнів шукаю.

ДОХОЛОСТЯКУВАВСЯ

Сидять у барі двоє товаришів, розповідають новини.

– Як життя?

– Б'є ключем.

– По якому місцю?

– Всюди дістається.

– Невже женився?

– Як тобі сказати?

– Можеш далі не говорити.

РЕВНИВА

Товариш скаржитесь товаришу:

- Хочу поїхати на заробітки.
- То їдь.
- Не можу.
- Тоді якого дідька завів мову?
- Розумієш, дружина не пускає.
- Перший раз таке чую.
- Вона дуже ревнива.
- Мені це відомо.
- Твоя теж копилить губи, коли ти розмовляєш з чужою жінкою?
- Бери вище.
- Куди вже вище?
- Копилить, як забачить на комусь модний одяг.

КОРУПЦІОНЕР

- У вас багато хабарників?
- Жодного.
- Не може бути!
- От Хома невіруючий. Кажу ж тобі.
- А шеф?
- Він у нас корупціонер.

ОХ І ПАМ'ЯТЬ!

Зупинившись перепочити біля колишнього сусіда, Каленик перекинувся з ним кількома реченнями:

- Діду, скільки вам уже літ?
- Забув.

– З якого часу ви на пенсії?

– Не пам'ятаю.

– А мене знаєте?

– Ні.

Каленик здивувався.

– Я ж ваш колишній сусід.

– Можливо.

– А ваша баба ще жива?

– Жива, – вибухнув, як снаряд, дід. – Який чорт її візьме?

– Пам'ятаєте, скільки з нею прожили?

– П'ятдесят чотири роки, п'ять місяців, одинадцять днів і вісімнадцять годин.

НАЧЕ БЕЗ ГУДЗИКА

Дорофій Сливка стояв серед хати і не знав, з чого почати розмову.

– Іване, горілку п'єш?

– П'ю.

– Куриш?

– Не без того, – відповідає.

– На молодиць задивляєшся? – не заспокоюється Сливка.

– Ще раз повтори, – просить Іван.

– Кажу, чи маєш коханок?

– Маю, спасибі, і не одну.

– І як себе почуваєш? – не знає, що далі питати Сливка.

– Нормально, – озивається той. – З ними я не мучусь.

– А з ким?

– З нашими депутатами.

- Чим же вони тобі не догодили?
- Торохтять по радіо, торохтять, часом навіть б'ються і за чуби один одного тягають, а діла немає.
- Так не слухай.
- Ет, без них, що без гудзика на штанях. Ось пішли усі на канікули, а мені ні з ким сваритися.

ВИПРОБУВАННЯ

Ледь почало світати, як Едмунда Калістратовича розбудив стук у двері. Він здивовано подивився на годинник, голосно чортихнувся. Довго спускав ноги, морщив лоба, та стук повторився.

- Кого там несе в таку рань?
- Відчиніть, – пролунав голос непроханого гостя, – я свій.
- Свої сплять, а не бозна-де швендяються, – сопів заспаний господар.
- Я до Галечки, – благав чоловік з вулиці. – Пустіть, я все поясню.
- Вона спить, – неохоче відчинив двері Едмунд Калістратович.

Перед ним, наче вкопаний, стояв очкарик у довгому пальто, щось наспівував.

- Папашо, – звернувся він до нього. – Мені потрібно до вашої дочки.
- О, ще один женишок приплентався до Галечки! – тільки й зміг Едмунд Калістратович мовити. – Їй сьогодні везе. Один уже в спальні.
- Очкарик, який спочатку повз вуха пускав цей діалог, оторопів.
- Не розумію...
- Я давно вас, молодих, перестав розуміти.

Едмунд Калістратович деяку мить постояв і раптом накинувся на нього:

– У тебе гордість є чи ти її згубив? Хіба не бачиш – твоє місце зайнято.

– Ну, це ми побачимо, – тер кулаки приїжджий.

– Тоді поважаю тебе за настирливість, – не переставав дивуватися Едмунд Калістратович. – І як тебе представити Галочці?

– Скажіть, що приїхав жених, – звелів він.

Едмунд Калістратович схопив незнайомця і з властивим йому темпераментом тряс ним, наче повним мішком, а потім замріяно повторював:

– Оце радість! Буде кому на полі й на фермі працювати. Женихи, даю слово, ви в мене не пропадете!

Гостю додалося настрою і він цмокнув господаря в щоку.

ВЗІРЕЦЬ

Розговорилися про домашні справи, роботу.

Раптом Луцик похнюпився, щось думає.

– Ти чого повісив носа? – докоряє Яшка.

– Не хочеться йти додому.

– Що, жінка пиляє?

– Ти як здогадався?

– На твоєму обличчю написано.

– Так і є, – затремтів голос у Луцика. – Розійдеться – не зупиниш.

– Нічого, перекипить, – заспокоює його знайомий.

Луцик вмить замотав головою і прилип до нього очима:

- У тебе дружина спокійна?
- Третій рік не бушує, – вихваляється він.
- Навіть на дрібниці уваги не звертає?
- Само собою!
- Такого не буває.
- Буває, – доводив Яшка.

Тоді Луцик схвильовано поцікавився:

- Скільки ви з нею разом?
- Скоро п'ять років.
- У чому ж тоді заковика? – дивується.
- З Італії, друже, багато не насваришся, – кинув Яшка.

ОДНОЧАСНО

В інших діти як діти. А мій синок приїде у відпустку, походить навколо хати. Потім, дивись, уже хрופака дає, аж кури з переляку кудкудакають.

– Васюню! Ти ж не в чужих? – пробую зняти з нього багатогодинний сон.

– А що? – озивається з кущів.

– Берись за роботу.

– Від роботи коні дохнуть, – невдоволено блимає він на мене.

– То ж коні – не ти! – накидаюся з гнівом на синка.

– Зараз обід!

– Тю! Краще самому щось зробити, ніж діло мати з тобою.

Васюня ліниво чує потилицю:

– Моя теща теж так говорить. І чудово справляється зі своїми обов'язками.

Підходить моя дружина:

– І в кого ти такий вдався?

- Який?
 - Спиш та їси.
 - Невже я відпочити не можу? – сердито вигукує моє чадо.
 - Мабуть, ти в тещі зовсім охляв, – дружина навздогін. – Ні в кафе, ні до товаришів не навідаєшся. Синок спокійнісінько пояснює:
 - Галя мені видала гроші тільки на дорогу.
 - Певне, боялася, що ти тут їх прокрутиш, – трохи відійшовши, нагадав про себе я.
 - А я якось про це не подумав! – спохватився Васюня.
- Що не кажіть, наївний у мене синок. Він не тільки нічого не хоче робити, а й думати. І як це йому одночасно вдається?

ОБЛІКОВЕЦЬ

- А тепер, куме, – підвівся з-за столу Капітон, – пора честь знати, збирайтесь додому.
- Проганяєте? – хитаючись, пробурчав Веніамін.
- Просто випроводжаю. Хіба не час?
- Ми ж тільки сіли.
- Хай вам очі повилазять. Сім годин за столом.
- Та ви що?!
- А ви як думали.
- Може, помилилися? – перепитує кум.
- Забули, з ким маєте справу? – огризається господар.
- Наче ні, – налягав Веніамін на огірки. – Ви не тільки на роботі, а й вдома акуратно стежите за часом.
- Слава Богу, – тяжко зітхнув Капітон, – третій десяток пішов, як ходжу в обліковцях.

ГАЛЬМА ВІДМОВИЛИ

- Ну й фрукт ви, Інокентію Федоровичу!
- Зауважте – зрілий!
- Який він може бути у вашому віці?
- Що таке шістдесят два роки, Калістрате Полікарповичу?
- Але ж не двадцять вісім?
- Знаю, до чого ведете.
- То що скажете?
- Гальма відказали.
- Може, їх у вас і не було?
- З чого ви взяли?
- Хіба нормальний чоловік кине́ться молодій дівці на шию?
- Нормальний – ні. Але ж то я.
- І що ви з нею робите?
- Не я – вона.
- Ану розкажіть.
- Що розказувати – сплю.

НЕ ВІДСТАЄ

- Скільки ти знаєш свого жениха?
- Достатньо.
- А якщо конкретніше?
- Три дні.
- Малувато.
- Ми для того й одружуємось, щоб один одного краще взнати.
- Може, передумаєш?
- Навіщо?
- Як навіщо? Адже ти ще не нагулялася.

– Ой, таточку! – регоче донька. – Тоді я ніколи не вийду заміж.

– Бідний твій жених!

– Чого він бідний? Четвертий раз одружується. Тепер моя черга підійшла.

МРІЯ ЗДІЙСНИЛАСЯ

На призивній комісії у військкоматі питають майбутнього солдата:

– Де б ви хотіли служити?

– Недалеко від дому.

– Чому?

– Бо ми з батьком не закінчили дачу.

– А ви що, будівельник?

– Ага!

– Нам теж потрібні такі фахівці.

– Та ви що?! Та я... Я побудую вам маєток – з усієї округи буде видно.

– Домовились. Залишаєтеся в особливому резерві.

– І в яких військах я проходитиму службу?

– У генерала Нечипоренка на дачі.

ПРИКЛАД

Директор Прокіп Рибак злився, чого робітники зупинилися і розмовляють.

– Невже не можна працювати? – аж синів, звертаючись до них.

– Можна, – хором відповіли.

– У чому ж тоді справа? – дивується.

- Не дають, – з докором каже один з робітників.
 - Хто?
 - Я краще помовчу, – обіцяє той же голос.
 - Говоріть – не тягніть час, – наказує директор.
 - А ви не пожалкуєте?
 - Не хвилюйтеся.
 - Точно?
 - Я ж вам дав слово, – розсердився Рибак.
 - Такі як ви заважають працювати, – кинув смільчак.
 - Що ви верзете? – зарепетував він.
 - Слово честі! – підтримав свого колегу напарник. – Ми беремо приклад з дирекції.
- Прокіп Рибак дивиться крізь окуляри й не втямить, про що той теревенить.
- Давайте конкретніше.
 - Добре, – ледве стримує себе співрозмовник. – Перед вами до нас приходив і те ж саме говорив головний інженер, потім – завідуючий кадрами, згодом навідалася бухгалтер. Ви уже шостий чоловік, хто протягом години відриває від роботи. А до кінця дня ще стільки часу!
- За секунду директор подався виховувати інших робітників.

ПИЛЬНІСТЬ

Мій сусід – людина непосидючої вдачі. Дня такого не буває, щоб щось не втнув. Якось, зустрівши мене біля дверей, Степан Миколайович бадьоро гукає:

- Терентію, ти чого вдома?
- А де я маю бути?
- В гостях.

– У яких? – дивуюся.
– Ну, не знаю...
– Навіщо тоді говорите?
– Не поспішай мене звинувачувати, – розсердився сусід. – Твоя дружина кілька хвилин тому з таким обережком квітів попрямувала на вулицю! Чуєш, як її парфуми пахнуть?

– Чую.

– А ще я хотів сказати, що вона пішла не одна.

– З ким?

– З одним молодим чоловіком.

Я закипів.

– Не знаєте куди?

– Знаю, – впевненим голосом відповів. – У пологовий будинок.

– Не хвилюйтеся, Степане Миколайовичу, – розсміявся я.

– Чого мені хвилюватися? – підстрибнув він. – Це тобі треба.

– Дякую вам за пильність. Дружина вирішила, певне, провідати жінку брата. Віта родила первістка.

– Диви, а вибиралася, як у ресторан, – не міг заспокоїтися сусід.

– То ж не кожного дня таке щастя! – радо пояснюю йому.

– А я, старий дурень, – отямився Степан Миколайович, – годину за нею стежив.

– Я вам за пильність пляшку коньяку поставлю! – кинув у відповідь.

Чим йому підняв пригнічений настрій.

САТИРИЧНІ
МІНІАТЮРИ,
ЕПІГРАМИ,
ЕПІТАФІЇ

ЧОГО ПРОПАВ СОН

Серед ночі у хірурга
Дзвонить телефон:
– Що ти вирізав, хапуго,
Чом пропав у мене сон?
А хірург відповідає:
– Що сказав – те й рубанув.
Дякуй, що язик зоставив
Й скальпель в пузі не забув.

ПРОБЛЕМА

Дід Василь пита якось у внука:
– Як там, синку, йде тобі наука?
Чи не важко в вузі тому вчитись,
Час знаходиш трохи веселитись?
– Та не варто, діду, побиватись,
Бо за розум ніколи узятись:
Голова завалена думками:
Що робити далі із дівками?
Бо вони проходу не дають –
В бар по черзі закликають-звуть.

ОБІЦЯНКА

Міняв дружин, як рукавиці,
На пам'ять діток всім лишав.
І кожній славній молодиці
Одну й ту ж пісеньку співав:
– Повір, на цьому точно крапка,
Полишу діток я «стругати».
Віднині, чуєш, моя лапко,
З жінками буду лиш співати.

ЯК ДІЯТИ

Новий власник ресторану
Зібрав підлеглих на нараду.
Всунув руки у кишені,
Дає всім пораду:
– Як з'являються клієнти,
Гарно посміхайтесь.
До них часто підбігайте,
Заклад вихваляйте.
– Прошу дещо уточнити, –
Просить стиха Клавка.
– Вас накажете хвалити
Чи повара Савку?

ТУРБОТА ПРО КАБІНЕТ

У одній держустанові,
Що у центрі міста,
Люд зібрався в коридорі,
Так, що й мухам тісно.
Вибіг Груня з кабінету –
Й до діда Семена:
– Чом тут хочуть всі без черги
Пролізти до мене?!
То вам, люди, не базар,
Майте совість трохи:
Тут вирішують діла,
А не ловлять блохи!
Дід всміхнувся підозріло,
Потім хитро проріка:
– Бачиш, сонечко пригріло,
Черга то до нужника!

СХОЖІСТЬ

«Бери, любий, хоча б свинку», –
Говорила мама синку.
Син сприйняв це як пораду –
Й жінку взяв такого складу.

ЩИРІСТЬ

Хитро кум в куми питає,
Що вона іще бажає.
– Не дивись на мене ласо –
Я уже давно «в запасі».

ВТРАЧЕНИЙ ДЕНЬ

Катря жалісно зітхає:
– Скоро день уже минає,
А я жодній ще сусідці
Не розповіла по плітці.

ВІДВЕРТІСТЬ

Перед побаченням Діані
Пораду матінка дає:
– Перша, доню, не цілуйся,
Покажи, що гонор є.
Трохи ти ціну набий-но,
Научись вередувати.
Ну, а далі буде видно,
Чи пора вже цілуватись.
– Мамо, ти мене лякаєш,
Я в дівках так пропаду.
Краще я скажу одразу,
Хай лягає на тахту!

ЗІЗНАННЯ

Молодий поважний пан
Раз стрибнув невдало в гречку.
Хтось все жінці розказав,
І тепер в них суперечка.
– Люба, я такий баран,
На чужу повівсь овечку.
Серце крається від ран:
Як я міг стрибнути в гречку?!
Жінка, гостра на язик,
Слів не звикла позичати:
– Ти баран, не чоловік,
Тут не буду сперечатись.
Гречка ж нині дорога,
Ціни хмари підпирають.
Тільки, шкода, баранам
Це ціни не піднімає...

НЕЗДАРА

Все писав він без спочину
Вдень і в пізнюю годину.
Лиш охочих почитати
Треба з свічкою шукати.

ЗАПОВЗЯТА

Жінка в Гната заповзята.
Правда, тільки до грошей –
Тут вона і гав не ловить,
Й не полохає мишей.

ЗАСТОРОГА

Просить жінка Серафима
Чоловіка свого Клима:
– Будеш хлопців пригощати,
Досить пляшки, що почата.
– Ну ти, жінко, таки втнула,
Чи сама чогось вже вдула?
Нащо зранку докоряти,
Треба ж совість трохи мати...
Покажу я хлопцям честь,
Бо зі мною буде тесь.
Він, мов муха, набридає,
Якщо мало наливаю.
Насміхається: «Зятьок
Наливає на ковток!»

КУДИ ПОСПІШАТИ

Поглядами заздрісними й злими
Всі сусідки Нату проводжали:
– Бачиш, знов приїхала з «крутими»,
От вже дівка – ні стида, ні кари!
Ще колись дограється та Ната –
В пелені притягне немовля,
Буде лікті гризти і кусати.
Як таких ще носить ця земля?
Вийшла мати хвіртку зачиняти
І сусідкам відрубала так:
– Про заміжжя рано Наті дбати –
Дівці ще нема і сорока!

ПОЩАСТИЛО

Раз прем'єра люди запитали,
У якій країні краще жити.
- Що, скажіть, наприклад, у Італії
Можна за зарплату прикупити?
Наш прем'єр потилицю почухав,
Кожне слово довго підбирав:
- Я скажу не те, що десь підслухав,
А лиш те, що сам перевіряв.
Відповім, повторюю, всю правду:
На свою платню й не розженуся –
Жінці – шубу, а синочку «Майбах»,
Ну а сам вже якось переб'юся.

ВПАЛА ДУХОМ

Секретар міської ради
Кричала виборцям: «Ви гади!».
Лайливі кидала слова –
Програв «насухо» голова
І бочка з медом їй прикрилась,
Тому дівиця зажурилась.
Та шеф не залишив в недолі –
Швиденько профспілки очолив.
Тепер в дівулі інша ноша –
Профспілкові ділить гроші.

САМ СЕБЕ ПОКАРАВ

У Горпини син начальник –
Пенсії він призначає.
Якось завітав додому,
Мати стиха і питає:
– Може, ти підкажеш, синку,
Бо уже терпець урвався.
Доживу до того часу,
Пенсією щоб пишатись?
Може, ти мені допоможеш?
Бо за що ж я жити маю –
Моя пенсія, як сльози,
Й то такі, що висихають.
Син промовив діловито:
– Я проблеми тут не бачу.
На прийом прийдіть відкрито
Чи на «лінію гарячу»
Подзвоніть в четвер під вечір.
Бачте, зайнятий серйозно,
Бо звалив собі на плечі
Все, що можна і не можна.
Мати зойкнула, спинилась:
– Маю, сину, й я роботу,
Стань у чергу – почастую,
Але аж на ту суботу!

ЛІЦЕНЗІЯ

Продавчиня в магазині
Марафет наводить спішно:
То оголить трохи спину,
То прикриє тіло грішне.
Перевірка тут по повній,
Он інспектор грізно дише:
– В вас ліцензії, шановна,
Всі, мабуть, погризли миші?
Чом горілку продавали?
Це ж порушення серйозне!
Не старайтесь, ваші чари
Вам сьогодні не допоможуть.
– Що ж, – зітхнула бізнес-вумен,
Погляд втупивши в долівку. –
Чим же ваш начальник дума,
Коли п'є мою горілку?
Ні ліцензій, ні бумаги,
Чом тоді він не питає,
Як своєму керівництву
Могорич тут виставляє?

АБИ ГРОШІ

Каже, що за Україну
Кров пролле він до краплини.
Та за справу цю хорошу
Вимагає купу грошей.

ЕКЗАМЕН

На зустрічі з народом
Екзаменують депутата:
– Розкажіть, ви звідки родом
І яка у вас зарплата?
Непогано б, звісно, знати,
Хто керує вами вдома.
Ви не бійтесь розказати,
Бо ж відверта в нас розмова.
Депутат попив водиці
Й щиросердно відповів:
– Теща, жінка й дві дівиці
Рулять мною «нагорі».

ХИТКИЙ БАЛАНС

На начальницькій посаді
Мав Кіндрат серйозні вади:
Прилипало все до рук
Без докорів і без мук.
У одне лиш вірив щиро:
Треба знать у всьому міру.
І хоч совість мирно спала,
Чітко знав: півсвіту мало.
Як знайти баланс Кіндрату:
Бо весь світ – то вже багато?!

ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ СЛУЖАКА

Насміхались з мера люди,
Що він носа всуне всюди.
– Дай йому згори вказівку –
То із баби зробить дівку.
Як служака все встигає,
Ще й коханок з десять має!
А заступник мера Смик
На цікавих зразу ж в крик:
– Ви не заздріть його хисту –
То усе на користь місту!

ДОПРОСИВСЯ

Пізно ввечері в вагоні
Чути бесіду з кутка:
«Я тебе лиш поцілую,
Що ж за дівка ти така?
Ну невже тобі так шкода,
Поцілуй і ти мене.
Ось побачиш, що дорога
Веселіше нам мине».
Хлопець шепче і зітхає,
Просить на премилый бік:
«Що ж ти совісті не маєш,
Я ж серйозний чоловік!».
Але дівчина, як скеля,
Навіть оком не моргне.
Аж позаду якась бабця:
«Та цілуй уже мене!».

БОРЖНИЦЯ

– В мене син такий кмітливий, –
Похвалився Зот Варварі.
– Вдався він таки у мене –
Ще й пройшов науку в барі.
Він стоїть там біля входу,
Чемно гостей зустрічає.
По-чужому так шварґоче
І всього вже стільки знає!
А як зайде якась пані,
Шубку з неї він знімає,
Потім сипле компліменти
Й гарні гроші за це має.
– Ось чого мені учора, –
Зізнається молодиця, –
Як підніс додому сумку,
Каже: «Ви моя боржниця!».
Добре, Зоте, попередив,
То тепер вже буду знати,
Що як ще його побачу,
Тре' куфайку заховати!

СВЕКРУСІ ВИДНІШЕ

– Мамо, добре фрукти мили? –
Пита Галя у свекрухи. –
А чи буде, як учора –
Що з'їмо ми знову муху?
– Ну і що, тебе вхопило?
Бачиш, цяця ти яка!
І ніяка то не муха,
А кусочок черв'яка!

НЕ НАДИВИВСЯ

Зітхає тихо біля сина мати:

– Невдовзі будеш сорок святкувати.

А все один, немов билина в полі,

Чи ж не пора собі знайти вже долю?

Втомилась я невісточки чекати

І кабанів щороку годувати.

Он подивись, який стоїть в хлівці –

На м'ясо буде і на холодці!

Гостей три сотні не подужа свина –

Піди, поглянь, і вже женись, дитино!

Та не на жарт синочок розізлився:

– Я на жінок іще не надивився!

НЕВДАЛИЙ ПРОГНОЗ

Склав Іван прогноз дружині,
Що була вже при надії:
– Буде дівчинка нарешті,
Я давно про неї мрію.
Та, немов синоптик справжній,
Наш Іванко помилився:
Замість дівчинки-красуні
Чорний хлопчик народився.

ЗАЛІЗНИЙ АРГУМЕНТ

До директора прибіг
Восьмикласник Вова.
Став в порозі, аж кипить
І все супить брови:
– Скільки будемо терпіти
Вчительку Лелеку?
Чого рано закриває
В школі дискотеку?
– Ти, Володю, спати йди,
Нічого спішити,
Ми з Лелекою не хочем
Вам дітей носити!

ЗГАДАТИ СМАК

Дзвонить бабі дід з мобілки:
– Купив тобі, стара, кильки.
Задивлявся і на шинку,
Та пустив лишень я слинку.
Бо ж півпенсії віддати –
Потім як його ковтати?
Ще у горло не полізе:
Купа грошей – м'яса мізер!
Вперше похвалила Степка:
Таки маєш, діду, клепку!
Йди додому – посідаєм
І смак м'яса пригадаєм!

ЗАВЖДИ ГОТОВИЙ

Ледве ноги тягне Клим –
День потів в городі.
Глянув – з хати валить дим,
Аж сажа виходить.
– Що ж це, жінко, за біда,
Чом сидиш ти тихо?
Де ж це відра, де вода?
Даймо раду лиху!
– Климе, цить-но, не волай,
Бо почують люди!
Самогону сулія
Вже лежить в огудді.
– То чого ж з городу я
Швидко так мандрую...
Де ти кажеш сулія?
Піду попрацюю.

ПІСЛЯ ЙОГИ

Викликає баба вранці
Швидко допомогу:
– Приїжджайте та скоріше –
Дід заклав на мене ногу.
Не питайте, як це сталось,
Бо не може навіть сісти.
Хотів йогу показати –
Поможіть старому злізти!

НЕ ЗЛЯКАВСЯ

Прийняли закон важливий
Наші депутати.
І з розгону скоротили
Президенту штати.
В тім законі прописали
Більше працювати,
І самому наказали
Промови складати.
– Вистачає вже читати
Всілякі дурниці,
Що на сміх всім продукують
Столичні дівиці.
Зазіхнули і на дочку,
Зятя та дружину.
Одним розчерком пера
Забрали машину.
Від посади масажиста
Лише слід зостався.
– Треба, – кажуть депутати, –
Щоб не розслаблявся.
Та кмітливий президент
Легко не здається:
Наклав вето на закон
І собі сміється.

КАЛИМ

– От Марині пощастило, –
Похвалився брат Вадим. –
Чоловік несе додому
Кожен день новий калим.
– Він даішником працює,
В податківцях, може, ходить?
– Ні, в рибгоспі сторожує
І ночами гав не ловить.

ЩЕДРИЙ

– Жінці я купив машину! –
Гордо Вітя заявив. –
Хай тепер мені не каже,
Що ніколи не любив.
Друзі аж зніяковіли,
От халепа! Що ж робити?
То ж тепер і їм дружини
Не дадуть спокійно жити.
Після п'ятої чарчини
Розв'язались язика –
І що швейна то машина,
Вітя друзів сповістив.

НАТО НАДТО ДАЛЕКО

Зустрілись друзі, випили плящину,
Тоді Петро питає хитро в Гната:
– От як ти скажеш, конче Україні
Боятись треба входження до НАТО?
Чого ж боятись – НАТО за горами.
Ми поки вступим, то мине ще час.
Дружин боятись треба, як з дрючками
Підуть удвох розшукувати нас.

ЗРОЗУМІЛА ПО-СВОЄМУ

Прийшла додому Христя аж під ранок.

Стрічає мати на порозі хати:

– Поглянь-но, дівко, надворі світанок,

Чи ж не зарано так вже дівувати?

Донька всміхнулась, смачно позіхає:

– Чого ж ти, мамо, свариш без причини?

«Не поспішай, як хлопець обіймає» –

Хіба не цього ти мене навчила?

ДІРКА ВІД КОХАННЯ

На колінах у Івана

Гойдалася дівка гарна.

– От як інколи буває, –

Вона мило промовляє. –

Вчора я тебе не знала,

Нині щиро покохала...

Обіймає, спокушає,

З боку в бік його хитає.

Хлопцю аж вилазять очі,

Він їй лагідно муркоче:

– Я від ласки вже без тями,

Тільки от біда з штанами.

Як не зміниш поведінку,

Буде в них по центру дірка.

ПРИЗОВНИЙ ПРОЦЕС

– Чого вашого синка
В армію не взяли?
Ви учора так із ним
З військкомату гнали...
Батька гнів підкинув враз:
– То брехня завзята.
Замість сина був наказ
Везти поросята!

НАЛЯКАЛА

– Васю, швидше потри спинку, –
З ванни Галочка муркоче.
– Люба, зачекай хвилинку,
Щось товариш з мене хоче.
– Ти завжди знайдеш причину,
Щоб від мене відхреститись.
Не потреш, то до сусіда
Буду в ванну я проситись.
– Ти подумай, а сусід наш
Раду дасть тобі яку?
Піднялись на воду ціни –
Підеш митись у ставку!

ОБМАН

– Уяви, – старий до баби
Сумно промовляє, –
Пишуть, що номенклатуру
Скоротити мають.
– Не журися ти за них так, –
Баба відказала, –
Їх сьогодні скоротили,
А завтра набрали.

РІЗНІ ПІДХОДИ

Після смерті видатного
«Друзів» не злічити.
Одні хочуть два музеї
Про нього створити.
Інші тихо нарікають,
Що зарано він помер –
Не поніс земної кари
Й популярний дотепер.
Є у цій юрбі строкатій
І такі, що мовчки ждуть,
Коли краплі його слави
Їм на голови впадуть.

ПРО ІНШИХ

Про все і всіх він знав завжди,
Давав накази і поради.
Але страшенно не любив,
Коли йому хтось дружньо радив.

ЗАПІЗНІЛІ ПРОКЛЬОНИ

Лив Ілля по самі вінця
Й хвацько чарку випивав:
«Де це бачили вкраїнця,
Щоб горілку обминав?»
...Проминуло літ доволі,
Вже прозріння у Іллі.
Проклинає кляті болі
І чарчину на столі.

ЗАЗДРІСТЬ

Обходять дівчата крутецьку машину:
– Віднині і ми вже не будем святі!
Оце то Анжелці таки підфартило
За те, що задарма ми робим в житті.

ДОВІРА

– З чоловіком в нас довіра –
Я ж бо чиста, як сльоза!
Не дивлюся вправо-вліво –
Він для мене бог і цар!
– В мене теж така халепа, –
Поділилася сусідка, –
Чоловік тепер далеко,
Третій рік на заробітках.
Чи не зраджую, питає,
Чи самій не страшно спати...
Я ж клянуся, що кохаю
Й буду вірно його ждати.
Як сльоза, кажу я, чиста,
І ні з ким не попадалась.
Це підтвердить хоч півміста –
Не дарма ж я так старалась!

ТРУДОГОЛІК

Знову розродився на роман,
От чортяка, всюди він встигає!
Уночі жінкам стискає стан –
Вдень сюжети про все це складає.

ОДЕРЖИМИЙ

Про нього кажуть: «Цей піде угору,
Якщо його одразу не спинити.
Його талант нічим не перебореш –
Якщо дождемось, коли він розквітне».

ЯЗИКАТА СВЕКРУХА

Свекруха невістку щодень розпікає:
– Навіщо ти тіло своє оголяєш?
От скільки ще маю тебе я повчати,
Що жінка повинна себе прикривати.
А ти ж бо все робиш мені навпаки –
Немає на тебе міцної руки!
– На ваші повчання скажу я вам так
(Невістка відрізати була мастак):
Мені хоч не сором себе показати,
А вам залишається тільки згадати,
Що ви колись мали і груди, і стан,
Та все вже сплигло, наче юні літа.
Розтанув як сніг навіть ваш чоловік,
А все через лютий нестримний язик.

ЯК УМІЄ – ТАК ЖИВЕ

Через ту Одарчину Марусю
Не один вже парубок звихнувся.
Дівку ж не бере нічого кляту –
Пруть їй пенсію, стипендію, зарплату.

ОБИЦЯНКУ ВИКОНУЄ

Депутати в круглій залі,
Як ті баби на вокзалі.
Все кричать і криють матом –
Бо ж народні депутати
І народну знають мову,
Хоч самі, бува, дубові:
Підучились, щоб читати
Анонімки й компромати.
Лиш один обранець люду,
Мов німий сидить усюди:
І на зборах, й в комітеті
Грає ігри в Інтернеті.
Що, невже один толковий
Зміг потрапити в це коло?
Ні, йому, мої хороші,
За мовчанку платять гроші!

ВІДРІЗАЛА

Чоловік, підозрами доведений,
Благовірній спуску не давав.
– Як на сповіді скажи, жоно, усе мені:
Хто й коли на тебе заглядав?
Знаю, ти була не макоцвітною,
Гонор мала і придане теж.
Та усе ж не можу я повірити,
Що ніхто не спокусив тебе.
Жінку розсердило не на жарт таке –
Сорок років разом в ногу йдуть! –
– Та не хочу я колишніх згадувать –
Краще вже майбутніх підберу!

НАВПАКИ

– Ліда – жінка колоритна,
Бог їй дав усього щедро.
Лагідна, весела, спритна,
Тонкостанна, крутобедра.
– Ти, базікало всесвітній,
Погамуй свої думки.
Зовні так – вона привітна,
Всередині ж – навпаки!

НА ОЧАХ ЗМІНИВСЯ

– Кажуть люди, твій Юрко
Більше став тебе кохати?
Носить часто на руках –
Норовить поцілувати...
Переміна це чудова,
От якби так всі старались,
То би місяці медові
У роки такі ж складались.
– Я в любов вже слабо вірю –
Переміни ці логічні:
Моя мама з заробітків
Повертається у січні.
Перед тим, як завітати,
Поділилась новиною:
На машину має статок,
Привезе його з собою.
От Юрко і рад старатись,
Тещу думає потішить,
Видно, дуже вже набридло
Півжиття ходити пішки.

ВТРАТИЛА ГОЛОВУ

Взяв колегу свою Мілу
Показати власну віллу.
І години не минуло –
В ліжечку його заснула.

ВІДВЕРТИЙ ЛІКАР

– Кажете, недовго ще лишилось? –
В лікаря Рябка питає Ната.
– Може, встигну, підкажіть на милість,
Ще хоча б в Єгипті побувати?
– На мандрівку в вас ще є фінанси?
Кардинально це міняє плани.
Лікування ми продовжимо наше,
Головне, довіртеся лікарям ви!

ВИЯСНИЛИ

Після відпочинку колективом
Розглядають фото лікарі:
– Що за шимпанзе на цій світліні
Щось шепоче нашій медсестрі?
Тож на нього боязко дивитись –
Волохате і живіт-барило, –
Потягнувся Гнат перехреститись. –
Не дай, Боже, щоб таке приснилось!
Раптом окуліст прозрів доречно –
Ледве регіт стримати вдається:
– Гнате, то ж учора цілий вечір
Обіймав ти медсестру за плечі!

СЕКРЕТ УСПІХУ

– Я би щось перекусив, –
Гнат буфетницю просив. –
Руки б ще мені помити,
Чуба б десь причепурити...
– Туалет он там, ісправа, –
Буркнула з-за бару Клава. –
Але щоб туди сходити,
Треба з'їсти в нас й попити.
– Може, все ж таки я спершу
Чепуритися завершу,
Після того вже у вас
Виберу щось на заказ?
– Якби я це дозволяла,
То давно б збанкрутувала.
Тільки через туалет
Й процвітає наш буфет!

ЧАРІВНИЙ ЖЕЗЛ

Суддя питання ставить Калістрату:
– Як вам вдалося на одну зарплату
Двоповерхову спорудити дачу –
Поясните суду складну задачу?
– Працюю я в ДАІ десяток літ,
То спершу заробляв лиш на обід,
А потім враз прозріння осінило,
Що чарівна ця палка чорно-біла.

ДЕПУТАТСЬКА ХВОРОБА

Делегація серйозна
Депутата підловила:
– Що ж це ви? Ще так недавно
Нам обіцянки тулили:
«Забезпечте результати –
Я в боргу не залишуся».
Як прийшов же час розплати,
То й не дуєте у вуса?
– Я? Коли? Не може бути?
Щось на мене це не схоже...
Може, в мене амнезія,
Бо згадати щось не можу...
Не дивуйтесь, добрі люди,
То хвороба не проста є.
Вона раз лиш в п'ятирічку
Депутатів попускає.

НЕ СХОДИТЬСЯ АРИФМЕТИКА

Через жінку Влас страждає,
Тиждень їсти не бажає.
А недавно кинув пити,
Чуб почав йому сивіти.
Жінка Власа при надії –
Він від того не радіє,
Бо не сходиться по датах –
Влас три роки був у Штатах...

УТОЧНЕННЯ

Хвалилася мати Люсі
Сусідці Оксані:
– Доня в мене господиня,
Днями і ночами
Чепурить все, прибирає
Вдома й на городі.
А ще серце добре має,
Аж собі на шкоду.
– Таки правда, не відмовить
Люсенька нікому,
Через те ночами ходять
Парубки додому.

ПЕРЕПЛУТАЛИ ГОЛОСОК

Завиває малий Толя,
Аж трясеться стеля.
– За що сину така доля? –
Питають у Нелі, –
Чом знущаєшся з малого
Та ще й проти ночі?
Ти побійся хоча б Бога,
Як людей не хочеш!
Воно бідне примовляє,
Щоби ти не біла.
Так вже просить, серце крає,
Що нема вже сили.
– Чи ви, люди, подуріли,
Чи з'їхали з рейки?
В магнітолі нині сіли
Супер-батарейки.
То артистка всім відома
Так дико співає,
А мій Толик он в городі
Горох обриває.

ДАРМОВЕ НЕ ПРОХОДИТЬ

Агроном Іван Макітра
Розпочав життя нове:
Кинув пити та палити,
Бо скінчилось дармове.

ПОПРАВКА

Гнат сусідові гукає:
– Забіжи на пару слів.
Та дружина добре знає:
То плящин, мабуть, зо дві.

ВІДЧУЛА НА СОБІ

– Терплячий в мене чоловік, –
Вихвалялась Ніна вміло.
– Живу з ним уже рік,
Будь-що я роблю сміло.
– Може, він такий, –
Міркувала мати.
– Що ростом видався малий,
До тебе важко дістати?
Ніна увійшла в азарт
Не впізнати її по хвилині:
– Він терплячий – це факт,
Але кулаки має сильні.

ПОКЛИКАННЯ

Питає лікаря очного

Пишна молодиця:

– У вашій роботі не розумію одного:

Чи не надокучає на букви дивитися?

В лікаря забігали зіниці:

– Що ви? Я покликання маю.

А як приходять такі молодиці,

Я їх очима роздягаю.

СПОКУСНИЦЯ

Збирав ночами таємниці
Про спокуси сусідської дівчи.
Коли вона його заворожила,
Зізнався: «Ця б і чорта розпалила».

ПОРАДУВАВ

– Мені пропонують роботу, –
Порадував Микола маму.
– Так що відкинь свою турботу,
У тебе не буде більше страму.
– Ти не жартуєш? – мати з печі.
– Скажи, як довго чекати?
– Поки усі твої речі
Не винесу із хати.

ВЕЛИКИЙ ОБМАН

– За що ти посадив в куток дитя? –
Дорікають Богдану.
– Привчаю хлопця до пуття,
Щоб не вдавався до обману.
– А що синок вчинив,
Він же в тебе слухняний?
– Сказав, що горілку пив,
А я лежав у дошку п'яний.

ПОДВІЙНА ЗАРПЛАТА

Проживши в шлюбі тридцять літ,
Гнат ганьбив дружину.
Що вона не так кохає,
Для сварки шукає причину.
– Моя Зося сексуальна, –
Каже кум до Гната.
– Сама вміє фліртувати
І мені припадає на свята.
Кум аж стрепенувся:
– А в мене дружина пихата.
Як зловить з чужими жінками,
Вимагає подвійну зарплату.

ВІДРЕВНУВАЛА

– Знаєш, моя дружина,
Певне, розуму лишилась.
Зустріла з коханкою
І зовсім не злилась.
– А скільки жінці років,
Що терпить таку ганьбу?
Вона ж, бідолаха,
Не спить яку добу.
– Якщо питаєш про коханку –
Їй стукне тридцять п'ять.
А дружині на Спаса
Буде всі сімдесят.

НАПОЛЕГЛИВА

– Ти часто ходила на танці? –
Дочка маму запитала.
– Один раз –
Як твого батька в подруги викрадала.

ХТО ВЕРХОВОДИТЬ

– Хто у вашій сім'ї верховодить? –
Завела розмову мати.
– До поту теща всіх доводить, –
Синок почав зітхати.
– Ну, а тобі? – докопується мати. –
Яку роль відведено грати.
– Моя справа – дітей «клепати»
І побільше грошей заробляти.

НА СВОЮ ГОЛОВУ

Хоч Орися ще мала,
Коханням живе і дише.
Після школи багато досягла –
Від Гната дитину колише.
Мати їй бурчить сердито:
– Що, дівко, дострибалась?
Мало було тебе бито,
Коли першому дісталась.
Орися відрізала сміло:
– Куди ви, мамо, гнете,
Чого зранку так зраділо
Всяку погань верзете?
Чи забули за літами,
Що сталось у восьмому класі?
Як на вас пішли з кулаками,
Бо віддалися сусідському Васі!

ЗНАЙШЛА ДУБЛЕРА

Повернувся зі служби Пилип,
Зайшов у спальню – глип,
А там здоровань – із «півсвині» –
Масажує жінку по спині.
Пилип застряг від страху,
Але назад не дав він маху.
Як істинний господар, не кричав,
Крізь зуби дружину запитав:
– Що цей тип тут робить?
Вона: – За тебе в ліжку верховодить.

НЕПОЧАТИЙ КРАЙ РОБОТИ

У санаторій «Великі дубки»
З села примчались парубки.
Лікувались, пили воду,
Раділи за сонячну погоду.
Коли згодом роздивились,
Вмить за голову схопились.
– От ми, друже, чудаки,
Глянь, які кругом дівки!
Гукав з останніх сил
До товариша Василь.
Йому ледве кинув Влас:
– Дівчата – перший клас!
А вдома нам казали
(Згадай, як проводжали?):
«Викиньте усі турботи»,
А тут непочатий край роботи.

ВИНАХІДЛИВА

Під вечір біля клубу
Зібралася юрба.
– А де ж це дискотека?
Завклубові – ганьба!
Горланить бізнесменчик
З сусіднього села:
– Хто заспіває пісню,
Тому мішок бабла!
Почула баба Христя,
Що саме несла хмиз:
– Докиньте трохи грошей –
Станцію ще й стриптиз!

КОЛИ ЯКА РИБА СТРИБАЄ

Після роботи Святослав
Рішив собі скупатись.
Побіг мерщій на став,
У кущах сів роздягатись.
Дивиться, а там молодик
Кралю спокушає.
Своє діло робить соколик,
На нього уваги не звертає.
Святослав не розгубився,
Його мило питає:
– Пробачте, що отак вломився,
Скажіть, тут риба стрибає?
– Якщо ця, що у кущах,
Молодик на кралю моргає. –
Вона скаче по ночах,
Удень шваль заважає.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Ну й хитрющий цей Панас –
Він чужого не упустить.
Все б гаразд – краде ж без нас,
Навіть очі не опустить.

ВЛАСНИЙ ПОЧЕРК

У Кузьми нема секретів:
Він живе, як захотів!
Без обмежень й трафаретів –
На горбу в своїх батьків.

ПІКЛУВАННЯ

Кажуть люди депутату:
– Вашу б нам дали зарплату...
Нагострив обранець вуха,
Але навіть не дослухав:
– Де б це ви у цій глушині
Стільки грошей розпустили?

СТРОГИЙ ЕКЗАМЕНАТОР

Цілий день студентка Таня
Очі фарбувала.
Скубала собі вії,
Груди оголяла.
– Ну, а далі, що по тому? –
Не відає мати. –
Ти ж сьогодні в інститут
Зібралась екзамен складати.
Щоб сидіти над книжками,
В тебе, бачу, інша справа.
Скажи мені по правді,
Чого така жвава?
– Ось для цього, – каже Таня. –
Я й мучуся гірко.
Викладач попався строгий –
Зразу тягне в ліжко.

НА ШИРОКУ НОГУ

Із села від жінки втік
Аж у місто чоловік.
Пив, радів і веселився,
Поки враз не похопився:
«Де ж це ділись грошенята,
Що отримав за телята?
Та невже їх до рубля
Я так швидко прогуляв?
Що ж робити? Як же бути?
До дружини повернутись?».
Довго мучився сірома,
Та таки подавсь додому.
Жінка ж навіть не бурчала,
Лиш повчально так сказала:
– Закарбуй собі на носі –
В місті не простоволосі:
Як побачать ідіота,
Відчиняють всі ворота.
Кожен з них таки мастак
Погуляти надурняк!

РОЗДУМИ НАЧАЛЬНИКА

Якось хабарник-голова,
Мов істину, прорік слова:
– Я хабарі собі всі брав,
Тому так мало керував.
Якби ж я брав й наверх ділив,
То на посаді б вік дожив.

«МОВЧАЗНИЙ» НАЩАДОК

Батько поуча синочка,
Що і де, й кому казати:
– Без потреби, то й не варто
Навіть рота роззявляти.
Ти ж іще мала дитина,
Розуму, як кіт наплакав.
Можеш лягнути дурницю,
Ну а батьку – печи раків!
– Та не треба мене вчити,
Маю досить в лобі лою.
Краще дай-но пару гривень.
І помиримось з тобою.
Знаєш сам: я язикатий –
Ворогам не побажаєш:
Можу мамі й не змовчати,
Як ти Гальку обіймаєш.

ПЕРЕДЧУТТЯ

Казав суддя: «Служу закону!
Феміда – провідна зоря!».
Колеги знали з його тону:
Вже дав підсудний хабаря!

ЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ДЕГРАДАЦІЯ?

Пишався тим, що мав свою позицію,
За це колись і депутатом став.
В час змін пішов таки він в опозицію,
Та й сам змінивсь: в бік влади загляда.

ПІЗНО ВЧИТИСЯ

Приплентався Гнат з вечірки,
Та такий, як треба.
І міркує, як то в хату
Потрапить до себе.
Треба ж влізти непомітно,
Щоб Галька не чула.
А вона ж іще, зараза,
Всі двері замкнула.
Раптом жінка на порозі
Як намалювалась.
Насупила грізно брови,
Ще й за боки взялась:
– Ти не знаєш, Гнате, мірки, –
Стала його вчити, –
Випив першу, то вже другу
Мав би пропустити.
Чоловік, хоч нетверезий,
Починає злитись:
– Пізно, Галю, в мої роки
Уже мені вчитись!

МРІЙЛИВИЙ КУМ

– От би, куме, як раніше,
Нам гайнути до дівок.
– Прошу, говоріть тихіше,
Не дратуйте цим жінок.
– Куме, я і сам боюся,
Але часом, – що ж я вдію, –
Так закрутить, як у носі,
То хоч сяду та й помрію!

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА

Вихваляє керівництво
Постачальник Феофан:
– Ви така чарівна жінка,
Секретарка ж в вас – профан!
Ви керуєте уміло
Колективом чималим,
Ну а ваша секретарка
Лиш пускає носом дим.
От дівиця неприємна,
Все читає про зірок,
І до вас людей потрібних
Не пускає ні на крок!
– Я порадила б вам щиро
Прикусити язика.
Секретарка у приймальні –
Лідочка – моя дочка!

ХИТРА ПОМСТА

– Знаєш, а моя дружина,
Мабуть, з розуму зійшла.
Як з коханкою зустріла,
Усміхнулась, підійшла,
Запитала, як здоров'я,
Чи я чемний кавалер...
Третій день переживаю,
Чи вона в умі тепер.
Вже не можу їсти, спати,
А кохатись й поготів,
Від цього переживання
Вже всього перехотів!

ПРИЧИНА ВІРНОСТІ

– Пам'ятаю, як женився,
Мов відрізало уमितь!
Ні на кого не дивився,
В гречку – Боже борони!
– Не твоя то все заслуга,
Ти в дружини під п'ятою –
Якби став шукати другу,
Стала б жінка удовою.

НЕ ВІДСТАЄ ВІД МОДИ

Хвалиться сусідкам Неля:
– В мене «європейська» стеля.
... Не завадить їй сміття
В ногу крокувать з життям.

НЕ БУЛО РІЗНИЦІ

– Тепер на кожному кроці зваба, –
Жаліється онучці баба. –
То ресторан, то бар багатий,
А телевізор – ворог клятий!
Ото життя тепер настало –
Кохаються вже де попало.
Раніш такого не було,
Правдиво все село жило.
А як любив мене твій дід,
Так само щиро, як сусід.
Різниця я не відчувала –
Обох до старості кохала.

НЕВДАЧА

В завсклада нашого Кіндрата
Виросла «скромненька» хата.
Часом він по півгодини
Виходу шукав з хатини.
Все любив помилуватись:
Там присісти, тут піднятись
І пройтися гордовито
По всьому, чого нажито.
Але якось у негоду
Посковзнувся й впав зі сходів:
Поламав він руку й ногу,
І в зубах зробив «дорогу».
З тої самої хвилини
Вже йому не до хатини.

ОБМІН ДУМКАМИ

Підморгує у ресторані
Петро одній шикарній пані.
Двісті грамів для відваги –
Й потягнуло на розваги:
– Довго я дивлюсь на вас –
Ви красуня – вищий клас!
І ніхто вам тут не рівня:
Ви – богиня, ви – чарівна!
Обізвалась дама з ходу:
– Починають всі з погоди.
Ви один такий естет –
Зразу взяли за портрет.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Після пляшечки шампану
Дві кумасі розмовляли,
Чи котрась з них до обману
У подружжі удавалась.
– Це питання безнадійне, –
Каже перша молодиця. –
Не грішила – благодійно
Рятувала вчора Гриця!
В нього жінка за кордоном,
А від мене ж не убуде.
Та чогось поганим словом
Благодійниць звать всі люди...

НІХТО НЕ ДОПОМОЖЕ

Ні Європа нам, ні НАТО
Не допоможуть з чужини,
Якщо будуть торгувати
Україною сини.

ЖИТИ «ПО-НОВОМУ»

– З міліцейської машини
Чом сержант мигає?
– То тепер він «по-новому»
Хабар вимагає.

УТОЧНЕННЯ

– Дарма я пив горілку,
Мішав не в міру з пивом.
Тепер хоч лізь на стінку –
Ох, як мені паршиво!
Дружина уточнила
Єхидно і лукаво:
– Учора ж ти божився,
Що пив одну лиш каву.

ПОГАНА ПАМ'ЯТЬ

– Зраджує мене дружина, –
Плаче, випивши, Антип. –
Заболіла в неї спина –
Вмить якийсь з'явився тип.
– Та не плач вже, буде, годі!
Що, невже не пам'ятаєш?
Жінку заповів Володі,
Коли думав, що вмираєш.

КОГО СКОРОТЯТЬ

Начиталися сусіди
Про реформи у газетах:
Скільки треба скоротити
В міністерських кабінетах.
І задачу неможливу
Заповзялись розв'язати:
Як скорочувати треба,
Почали дискутувати.
Баба Варка заявила,
Що реформа не удасться –
Наче голови у змія
В нас чиновники плодяться!

ПОХВАЛА

Він здобув освіту вищу
І прославився таки:
«Дипломований ослище» –
Називали земляки.

ЕКСТРАСЕНС

– Ви у нас такий розумний,
Що й шукати годі.
Як нап'єтесь, то босоніж
Претесь у пригоди.
Певне, вмієте таки ви
Щось передбачати?
– Легше босим від Барбоса
Садками втікати...

КЛОУНАДА

Соціологи столичні
Анкетують радо:
– Чи подобається вам,
Як працює влада?
Дід на лавці здивувався:
– Чом дурне питаєш?
Наша влада, як та доля –
Її не вгадаєш.
От, приміром, береш дівку,
Женишся, шануєш,
Вона ж собі з сусідом
В stodолі ночує.
А із тебе тишком-нишком
Все село сміється:
Хтось жаліє, хтось радіє,
Хтось в stodолу претється...
Так і владу – вибираєш,
Мрієш – пощастило!
Потім бачиш – поміняли
Знов шило на мило!
Після п'ятої заміни
Ти уже й не радий:
Клоун клоуна міняє –
Одна клоунада!

У ПОШУКУ

– Ти єдиний, мій коханий! –
Щебетала Гандзя.
А в півока вже шукала
Нового коханця.

НЕЙМОВІРНИЙ ШАНС

Ох, ця нестаріюча кума!
На бігу показує принади,
Натякає: «Зараз я сама,
Як зайдете, буду дуже рада».
А чому б, як просять, не зайти?
То ж кумі не гоже відмовляти.
Я завжди готовий допомогти –
Нащо має жінка пропадати?

ВИБІР

– Вип'є сьому Гнат чарчину,
А тоді – свобода:
Хоче лізе, чи повзе,
Чи по стінці ходить...

АПЕТИТ

– В тебе, друже, простатит –
Кинь горілку пити,
Бо ще й втратиш апетит
По жінках ходити.

РОЗРАДИЛА

– Як поїду за границю, –
Жінку поучав Іван. –
Довгу одягай спідницю
І ховай тонкий свій стан.
– Їдь, не бійся, – та до нього. –
Я усе це занотую.
Тільки знай – спідниця довга
Ні від чого не рятує.

ВДАЛИЙ ТОРГ

На базарі торгували
Із сусідніх сіл дядьки:
– Добре, що коня продали –
Бо там шкура і кістки.
Заробили трохи грошей,
Вдалий торг – оце удача.
Вийде кінь тепер хороший,
А не та старезна кляча.
Треба справу замочити,
Випить за таке не гріх.
У шинок пішли спочити,
Веселився, хто як міг:
І горілки не жаліли,
Й дорогих утіх шукали.
Раптом всі протверезіли,
Як калим порахували.
Славно-славно все обмили,
Зазвичай як в нас ведеться –
Гроші на коня пропили,
Залишилось на вездечку.

ВИДАВ З ГОЛОВОЮ

Вийшла мати на балкон,
Син її попереджає:
– Не розлийте самогон,
Тато там його ховає.
– Знаєш звідки? – запитала, –
Розкажи, що бачив ти.
– З татом там сусідка спала,
Бо не здужала іти.

НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК

Завітав Кузьма до друга
(Кіт сибірський в того спить.
З виду – теплий і пухнастий,
Аж погладити кортить):
– Чи піде цей звір на руки,
Я давно хотів спитати?
Дуже гарний він у тебе:
Теплий, ніжний, волохатий...
– Будь з котом ти обережний –
Все залежить від підходу.
Але я, «на всяк пожежний»,
Пошукаю в хаті йоду.
Ти в нас хлопець не зелений
І уже повинен знати,
Що в жінок й котів залежить,
Де, коли й за що їх брати.

ЗНАЙШЛИ КРАЙНЬОГО

Полюбив Кіндрат горілку,
Пив її, неначе воду.
Тверезів – сваривсь на жінку,
Як заначки не знаходив.
– Ти до ручки вже допився –
Не впізнав тебе Сірко.
Гавкав, мало не сказився,
Як додому ти приповз.
Та Кіндрат не розгубився:
– Тут ти, жінко, прибрехала.
Це на тебе він сердився,
Що горілку заховала!

ВИННІ НОГИ

– Розкажи мені, Миколо,
Чом дорогою танцюєш?
Може, музику довкола
Ти якусь прекрасну чуєш?
– Чую: дзвони із похмілля
В голові моїй гудуть.
Через те, мов із весілля,
Ноги, наче п'яні, йдуть.

НЕ ДІЙШЛИ ЗГОДИ

Попросив Іван дружину
Економ-режим ввімкнути,
А вона йому у спину:
– Про любов пора забути.
Не подумай, що це жарти,
Я не вчора народилась:
Будуть гроші – буде бартер –
Економ-режим включила!

ВИБОРИ БЕЗ ВИБОРУ

У вагоні дискутують політичну тему –
Пасажири не розв'яжуть сучасну дилему:
Яких тепер депутатів варто обирати –
Чи злодіїв, чи лінивих, чи майстрів кричати?

ПІДТВЕРДЖЕННЯ

Син у батечка питає:
– Хто тебе завжди пиляє?
– На роботі шеф проклятий,
А удома – твоя мати.

НАУКА

Мати на дочку сварила,
Наче на маленьку:
– Чом з Петром ти розлучилась,
Розкажи швиденько?
– Мамо, серце моє краяв
Стрибками у гречку,
А коли про це сказала,
Почав суперечку!
– Не спіши, моя дитино,
Гарячку пороти.
Чоловіка спокусили,
А ти будь не проти.
Ти ж не знаєш достеменно,
Де хто що посіяв.
Може, десь і твоя гречка
Уже зеленіє...
Якби я у твої роки
Туди не стрибала,
То повір мені – сьогодні
І тебе б не мала.

ЖОРСТОКИЙ РОМАН

– Ти ще й досі не женився,
Не знайдеш для себе пару?
– Вчасно, друже, я спинився –
Лиш зламала ніс Тамара.

НЕ БУДЕШ СУМНИЙ

– І чого сумний ти, Васю,
Може, трапилась біда?
– Та, нерадісно, кумасю, –
В нас відкрилась прохідна.
– На заводі? Що ж із того?
Я зв'язку щось тут не бачу...
– Та простіше все простого:
Як тепер закінчу дачу?

ЗАПІЗНИЛАСЯ

Радить мати своїй доні:
– Не ходи до того Льоні.
Ти така у мене тиха,
Наберешся ще з ним лиха.
Доня плаття обтягнула:
– Де ти місяць тому була?
Подивись на мій живіт –
Шле онук тобі привіт.

МАРНЕ ПІКЛУВАННЯ

Дивиться Роман з-за тину,
Як сусід скубе малину.
– А хіба вона доспіла?
Чи щоб птахи не поїли
Так старанно ти працюєш,
Наче пензликком малюєш?
А сусід примружив око:
– Вже вона рожевобока,
А достигне у варенні,
А не в твого сина в жмені.
Бо торік синок твій Гоша
Весь малинник обпатрошив.

НЕ ДОГОДИЛА

Ліпив він недолугі рими,
З Парнаса Музу виглядав.
І передач від Зінки з Риму,
Немов манни з небес чекав.
А потім злився, мов собака,
Бо Зінка знову, як на зло,
Не ром, не євро і не бакси,
А шмоток вислала мішок.
Все не второпає бідака,
Чому посилці він не рад:
Ну, так – не гола в нього...
(культурно скажем, – точка п'ята),
Натхнення ж любить ром... коньяк...

ПАРУБКИ

– Пам'ятаєш ті роки,
Як були ми парубки!
До дівчат удвох ходили –
Табунами їх водили...
А колись, оце було! –
Гнало нас усе село:
Я утік, тебе зловили
І добряче проучили...
Чом не хочеш говорити,
Щоб мене не засмутити?
– Але що ж казати маю,
Коли я тебе не знаю?

ПРОПАЖА

На базарі розшук Гриця:
– Де ж пропав цей лобуряка? –
Жінка сердиться і злиться, –
Ще хвилину, як балакав!
І в один момент не стало,
Не схололи ще й сліди!
– Що ви, жіночко, помалу,
Ще ж не сталося біди!
Ви чого так розкричались,
Десь синок ваш ловить гав...
– Ой, якби ж ви люди знали –
Чоловік то мій пропав!
А тепер його не знайдеш
Днів зо два, а то й зо три,
Бо в кишені в нього – паспорт
Й гроші всі, що в нас були!

МАЛО

Чорна в Вірочки година –
Десь пропала «половина».
Тільки що стогнав від болю –
Й враз пропав, мов вітер в полі.
– Віро, ти не падай духом, –
Шепче їй сусід на вухо. –
Заміню в любу хвилину
Того, хто тебе покинув!
Жінка наче не своя:
– Ще й чужого бугая
За хвилину годувати?
Краще свого йду шукати!

ПРИГОСТИВ

– Чом так спозаранку встав? –
Спитала жінка у Кіндрата. –
Ти ж учора погуляв
В свого кума-адвоката?
Чоловік звів брови-дуги:
– Їсти, люба, забажав,
Бо на «перше» і на «друге»
Кум горілку наливав.

РОЗУМНИЙ ЛЕВ

Наглядачка в зоопарку
П'яниць відганя від клітки:
– Ви не пхайте леву склянку,
Не виносить він горілки!
Це почула баба Ліда:
– От розумна лев тварина!
Цілий вік сварилась з дідом,
Щоби пити він покинув!
Але він, натура вперта
(Так за пляшкою труситись), –
Йому краще було вмерти,
Ніж горілки не напитись!.

СТРАТЕГІЯ

– А чому у тата мама
Всю зарплату забирає?
Він у нас уже дорослий,
А грошей своїх не має...
– Моя внучко, це для того
Отаке в них повелося,
Що жінки на тата твого
Не поласяться без грошей.

НЕТОЧНІСТЬ

– Обіцяв ти, що в суботу
Підеш в пошуках роботи! –
Грізно жінка запитала
Й кулаками замахала.
Чоловік гав не ловив,
Тут же жінку присадив:
– Так, сказав, не сперечаюсь,
Але що за звичку маєш –
Докоряти без причини:
Ти ж в яку – не уточнила?!

НЕ ВТРАЧАЄ ГОЛОВУ

Вийшла дочка білолиця –
А у неї все «по моді»:
Закоротка лиш спідниця
Й блузка до пупка доходить.
– Ти б вдягалася, як люди, –
Батько голос подає. –
Виставляєш голі груди,
Де твоя дівоча честь?
– Тату, що це із тобою?
Ти про честь помовч тихенько:
За стодолою старою
Цілував хто тітку Ксеньку?
Всі майстри ви поучати,
Що годиться, а що ні.
А побачите принади –
Зразу ж дірка в голові!
От і я на це надіюсь
(Не сивіти ж у дівках),
Що якомусь парубійку
Розум відбере і страх!

УПІЗНАВ СВОЄ

У жіночій магазині
Чоловік щось підбирає.
Продавщицю по хвилині
Він розгублено прохає:
Може, буде ваша ласка
Помогти у цій питанні:
В жінки груди, наче паска,
Чи як та капуста рання...
В мене вся вона нівроку,
Перса має, наче чаші.
Подививсь на вас я збоку –
То приблизно так, як ваші.
В тому, що не помилився,
Хочу я переконатись...
Та один лиш бачу вихід –
Дайте трохи потриматись!

ВИВЕЛИ НА ЧИСТУ ВОДУ

Батько ділиться з синами,
Як у юності гуляв:
– Хай це буде поміж нами:
Я дівок не пропускав!
А молодший син жартує:
– То ви, тату, ловелас.
Мати з кухні: «Фантазує,
В шлюбі він за місяць згас!».

НЕ ТІ ЧАСИ

Пізня вже була година,
Вітер голосно свистів.
Повернулася Марина
Знов одна – без парубків.
Мати глянула на неї:
– В тебе розуму нема?
В роки юності своєї
Не ходила я сама!
То ж довкола темно, лячно
І бушує кримінал.
Ну а ти так необачно
В темінь вирвалась одна!
– Годі, мамо, слів доволі,
Що тобі на це сказати?
Парубки тепер всі кволі –
Я їх мушу проваджати.

РОЗУМУ НЕ ТРЕБА

Про вибори у парламент
Дискутують друзі:
– Туди треба вибирати
Людей по заслuzі.
– Тільки де ж їх, –
Каже Гриня, –
Стільки нам набрати?
– Тут таке, була би гривня –
Будуть й депутати!

НАУКА

У селі Зелений Кут
Мешкає Андрон Когут.
Чоловічок він тихенький,
Товстопузий і низенький,
І з лиця не спити вроду:
Не опудало з городу,
Але й не Ален Делон –
От Андрон собі й Андрон!
Та якимось дивним дивом
Всіх жінок він ошчасливив!
За Андрона в дим і в воду
Кинуться вони із ходу.
Парубкам це – як наука:
Не лише залізом грюкать,
Бо не мускулами нині
Марить краща половина –
За ласкаве тихе слово
Жіночки на все готові!

НАРОДНИЙ КУРС

– Не прожити нам без сала, –
Поучав синка Іван. –
Сало – це валюта стала,
Їсть його мужик і пан.
– Від життя ви вже відстали,
Навесні все навпаки:
Нестабільний курс у сала,
У фаворі – шашлики!

ВІРНИЙ СОБИ

Першу дружину
Він ще вихваляв.
Другій – нотації
Нудно читав.
Третю, не дивно,
Й на дух не терпів.
Четверту і п'яту
Нещадно сварив.
А шосту нарешті
Знайшов вже таку –
За всіх відплатила
Цьому мудаку!

ПРАВДИВИЙ ПРОГНОЗ

– Скоро вибори грядуть, –
Каже дід Онисько. –
Наш забутий депутат
Кланяється низько.

СИЛА АНЕКДОТА

– Слухай, – просить кум Федота. –
Попереджу зразу!
Моїй жінці анекдоти
Більше не розкажуй!
Після цього ще півночі
Хоч тікай із хати:
Жінка голосно регоче –
Не дає поспати!

НА ДІЄТІ

– Має Соня силу волі –
Сіла дівка на дієту.
Та тепер вона поволі
Тягне ноги по паркету.

СИНІВСЬКА ЛЮБОВ

На суботу до Горпини
З міста з'їхались сини.
Молодці – усе покинуть,
Щоб матусі допомогти!
Усміхнувся сивий дядько,
Він Горпини був сусід:
– Вчіться, діти, шанувати
Батька-матір так, як слід.
А не так, як у Горпини:
Поки колють кабана,
То синами повна хата, –
Потім рік синів нема!

ПОГРОЗА

– Як приходиш напідпитку,
Чим дружина зустрічає?
– Бере в руки макогона
І з-за тину визирає.
– О, кмітливу маєш жінку, –
Обізвавсь Петро без глуму. –
В тебе тин, у мене – сітка,
То моя лякає струмом.

ПРОБЛЕМА

Надумала Орися з хати
Диван подалі десь прибрати.
Вмовляли не спішить подруги,
Лиш червоніла від напруги.
– Не можу й глянуть на дивана –
Я тут кохалася з Іваном,
А потім був Петро і Гнат,
Денис, Єгор, Степан, Кіндрат.
Вже й пам'ять зраджувати стала,
Кого я тут іще кохала...
– О, як все складно, що й казати, –
Схвильовано гукнула Ната. –
Та це проблемі не допоможе,
Бо дратувати потім можуть
Комод і стіл, софа й килим,
То що ж – прощатися з усім? –
Диван ти краще не чіпай
Й нове кохання пошукай!

НЕДОВІРЛИВИЙ СУСІД

– От біда! – Панько зітхнув, –
Десь каністру «вітер здув».
Голос Кості із-за муру:
– Спокусивсь хтось на халтуру?
– Що верзеш ти, Костянтине?
То ж не з спиртом, а з бензином.

ДУРНИЙ ПРИКЛАД

Біля жінки бігав марно,
Їй цього було замало.
Вона брала приклад з мами –
Йшла щороку заміж вдало.

ВІДВЕРТО

Питається в продавщиці
Зранку покупець:
– Дайте відповідь правдиву:
Не черствий цей буханець?
Поправила та спідницю
І гукнула басом:
– Та свіжіший він за мене –
Лиш засох від часу.

У КОЖНОГО СВОЯ РОБОТА

Чоловіка сварить Нюся
(Днями він все на дивані):
– З тебе користі, дивлюся,
Ні в роботі, ні в коханні.
Я сама город копаю,
Потім мушу йти косити.
В хаті білкою стрибаю,
А ти що вмієш робити?
Чоловік примружив очі,
Помовчав, мабуть, з хвилину:
– Слухаю я дні і ночі
Всю твою балаканину.

ПРОЗРІННЯ

– Чом у тебе такий вигляд,
Як після болячки? –
Розтривожився Кирило, –
Аж дивитись лячно!
– В неприємність я потрапив, –
Поділився з ним братан. –
Вчора п'яний жінку лапав,
Придивився – то Степан.

ТИХОНЯ

Хвалить зятя Петро Стець:
– Вася в мене молодець.
У зятях вже цілий рік –
Золотий він чоловік.
Як дочка не розпікає,
Він в руках себе тримає.
– Зять у вас такий тихоня? –
Запитала баба Соня.
– Та боїться він дружину, –
Каже Петя за хвилину, –
Бо крім в'їдливого писка
Доня в мене каратистка.

ПЕРЕБУДУВАВСЯ

Наш Федот уже допився –
В рот горілки не бере.
То ж тепер лише очима
Її поїдом жере!

ПРОСТА ВІДПОВІДЬ

– Дивина, чому це нашій владі
Люд простий не дуже вже і радий?
– Та не варто думати-гадати –
Влада раду і собі не може дати.

ЗАПРАЦЮВАВСЯ

На високих він посадах обертався,
Досягнув чимало із роками.
Так бідака вже запрацювався –
Що в прийомній не впізнав своєї мами.

ДЕМАГОГ

Поучає, як потрібно жити,
Щедро всім він роздає поради,
Нічорта не вміє сам робити –
Хабарі збирає і наради.

РОЗСЕКРЕТИЛИ

Завів куму в ресторан,
Шепоче приемне:
– Ох, який у тебе стан,
Пригорнись до мене!
Кума зразу ж відкоша –
Аж спотіла бідна:
– Ти про це нікому – ша!
То ж іще все видно!

«НОВАТОР»

Позіхають в залі депутати,
Все дилему хочуть розв'язати:
Що так лупить в груди їхній мер,
«По-новому» запрацює вже тепер?
– Візьмуся серйозно я за штат,
Скорочу ґрунтовно апарат.
Підготую розвитку програму,
За яку не буде краплі страху.
І даю сьогодні чесне слово –
Заживем нарешті ми чудово.
Наведу у місті толк і лад,
Особистих теж позбудусь вад... –
Так сказав і на хвилину став –
З-за куліс йому хтось загукав:
«Ви не ту взяли собі промову,
Тогорічний звіт даєте знову!».

СПРОСТУВАННЯ

Гнат накинувся на Зінку:
– Хто пустив про мене плітку,
Що я бігаю в гайок
Спокушати там жінок?
Зінка глянула на Гната:
– То все Люська язиката.
Я їй зразу відказала:
«Ти не той об'єкт обрала.
Гриць жіноцтво обминає,
Як від ладану втікає».
– Тут ти трохи дала маху, –
Гнат нагнав на Зінку страху. –
Якщо жінка до пуття,
За таку віддам життя!

ВИПРАВДАННЯ

– Подивіться, люди добрі,
Що начальник витворює –
Секретарку у коморі
Вже годину спокушає.
– А чого ж вона мовчить?
Я б давно уже гукала!
– Може, дівка таку мить
Цілий рік чекала?

ПЕРЕСТАРАВСЯ

Що досяг в житті синок?
Що не рік – міняв жінок.
Хоч старанно вибирав,
Маху він завжди давав.
А потому кожен раз
Мамин згадував наказ:
«З великого перебору
Не було щоб недобору».

РОЗМОВА З ЛІСНИКОМ

– І за що такі хороми
Ти зумів відбудувати?
Мабуть, довгий час самому
Довелось недоїдати?
– Якщо щось незрозуміло,
То постав питання рубя.
Все, що з жінкою нажили –
За рахунок дуба.

ДАЛА ЗДАЧУ

Тільки-но дружина встала –
Вже в люстерко заглядає.
– Галю, ти мене дістала, –
Гнат зі злістю дорікає. –
Я подамся на роботу,
Ти сидиш собі удома.
Пудри, тіні, всю турботу
Не побачити нікому!
Галя з ходу дала здачу,
Обрубала «половину»:
– Може, ти мене й не бачиш –
Клим заходить щогодини.

НА КОЛІР І СМАК...

Звів Микола грізно брови,
Розкричавсь на жінку:
– В голові мішок полови,
Що за поведінка?
Подивись на себе збоку,
Ти ж дама з столиці!
Маєш гроші, тільки толку –
Лиш міні-спідниці,
Декольте, сережка в носі,
Грива, як у лева!
Ти – опудало в горосі,
А не королева!
– Може, тебе засліпило
Від такого крику,
Бо поклявсь мене Кирило
Любити довіку!

ХОЛОСТЯЦЬКИЙ ВИБІР

Довго мучився Микола,
Як собі шукати пару,
До брюнетки чи блондинки
Підійти йому у барі...
Розв'язати цю дилему
Діда попросив Кіндрата:
– Ви прожили вже чимало,
Досвіду у вас багато.
Підкажіть мені на милість,
Як знайти дружину вірну –
То блондинку чи брюнетку
Вибирать мені потрібно?
Дід купає вуса в пиві:
– Слухай, що пораджу я.
Вірні лиш старі та сиві,
Й то в кінці свого життя.

РОЗГУБИВ СЛОВА

Довго йшов Петро до влади,
Всім про чесність говорив.
На високому ж Олімпі
Всі обіцянки згубив.

ДУЖЕ СТАРАВСЯ

Кредо в нашого Федота:
«П'яних витягти з болота».
Бідолаха так старався –
Одним махом надірвався.

ВИСТАЧИТЬ УСІМ

Утішала свата Ксеня:
– Моя доня вся у мене –
Вміє раду собі дати,
Син не буде ваш страждати.
Проживе він, як в раю,
Знаю доню я свою.
Вистачить її на всіх
Небайдужих до утіх.

БЛАГОРОДНІ

Всі йому кричали: «Браво
Вам за зміну молоду!».
Все за те, що дав їм право
Красти в «райському» саду.

ОСТАННЯ З МОГІКАН

Пишну жінка квадратуру.
Мучить все голодуванням.
І на всі іде тортури,
Бо в селі така остання.

ПРО ЩО КОМУ МРІЄТЬСЯ

У істериці партієць –
За вождя би й зараз вмер.
У кишені мне червінець,
Спить і бачить СРСР.

ОХОЧІ ДО НИТТЯ

Ми охочі до ниття,
Все у нас не так, як треба.
Не будуємо життя,
А манну чекаєм з неба.

НЕМАЄ ВІДБОЮ

Удалась Ілона в маму:
Женихів чимало має.
Йде до клубу чи до храму –
По дорозі всім моргає.
Дівка гарна, що тут скажеш,
Все при ній – і ззаду, й збоку.
Тільки разом із коханням
Ти отримаєш мороку.
Всіх охочих до Ілони
Не поменшає з роками,
Й в дівки кров не охолоне,
Бо вдалась у свою маму!

НАВІЩО ЛЯКАТИ

Масажує Дуня Федю –
Вже добралася до тазу:
– Все, скінчилися розваги,
Про жінок забудь одразу.
Думай про свою хворобу, –
Дуня хруснула кістками. –
Як не будеш шануватись,
Понесуть вперед ногами.
– Це чого? – зірвався Федя. –
Маю повне право знати.
Я ж люблю їх всіх не тазом,
Щоб мене отак лякати?

ВАЖКА НАУКА

– Щось задовго на юриста
Вчишся ти, – сказав Хома. –
Не одна пройшла Пречиста,
А диплома все нема.
– Діду, ти мов впав із неба, –
Враз образилася Люся. –
Все роблю я так, як треба:
Обминать закони вчуся.

РЯТІВНИЦЯ

Ніла горло надривала:
– Чули, люди, новину?
Нашу фельдшерку застали
У медпункті не одну.
На колінах в Теофіла,
Втративши до крихти стид,
Наша фельдшерка сиділа,
Склеївши розумний вид.
– Ну а що вже тут такого
Ти страшного розказала?
Якщо вилізла на нього –
Значить, хлопця рятувала.

ДИВНА ХВОРОБА

Хворість дивну нажив Гнат,
Як зробився депутатом.
Тицяє усім мандат,
Розмовляє зверхньо з братом.
– Гнат того перемінився,
Що там аура така.
На народних надивився,
От і «косить» під панка.

«МАРАФОНЕЦЬ»

Розказував тато сину:
– Гроші складно заробляти...
Щоби «бабок накосити»,
Довелось не раз не спати.
– Та тобі ж якось вдається, –
Похвалив синок Мирон. –
Та й мені рікою лється
В твій «запойний марафон».

ПРИЧИНИ НЕВДАЧІ

Два невдахи-рибаки
Повертались з риболовлі:
– Обмілили вже ставки,
Карасі такі недобрі,
Ще й погода підкачала,
Й щука зовсім обнагліла –
На наживку не чіплялась –
Марципанів, бач, хотіла!
– З вами згоден я, до слова,
Правда все – що є, то є.
Нині риба гонорова –
На дурничку не клює!

АЛЬТРУЇСТ

– Чом Данило у буфеті
Всіх горілкою вгощає?
Вже таких дурних і щедрих
У селі давно немає.
– Ти, синочку, помилився, –
З сумом вимовила мати. –
Знаю ще я альтруїста –
Це твій, сину, любий тато.

СПОРТИВНІ ЗВ'ЯЗКИ

Люди в Ксенії питають:
– Чоловік твій де блукає?
Вранці, як ідеш із хати,
Його вдома не застати.
Відказала жінка стисло:
– З Галею шукає числа,
Бо вона й мій чоловік
В «Мегалот» вже грають рік.

ПЕРЕСТОРОГА

Уночі наснилось Олі,
Ніби спала вона в Толі.
Мати, як про це дізналась,
То зітхнула й засміялась:
– В кого ти така вродилась,
В сні вже й на ніч залишилась?
Та мені в твої роки
Снились лиш одні ляльки.

ЛЯЧНО

– Чи буває вам у банку
Лячно вартувати?
– Так, як маю з сейфу гроші
Я додому брати.

САМООБМАН

Я, як тільки одружився,
Думав – вдруге народився.
Добре як пороздивлявся –
Зрозумів – таки попався!

ЗАРОБІТОК

Закохався до нестями,
В ліжко каву він носив,
Тещу кликав ніжно «мама» –
І машину заробив.

ДВОРУШНІСТЬ

Подивиться тобі у очі,
По тому хвалить залюбки.
А у душі він так охоче
Вслід посилає матюки.

ХИТРИЙ ЗЯТЬ

Правду мовив зять до тещі
(Мав же він колись сказати):
– Ви завжди і всюди перші
Звикли ніс свій довгий пхати.
Нащо зранку горло дерти
І питать, де дів зарплату,
Порятуйте-но від смерті,
Принесіть розсолу кварту,
Або краще гальбу пива,
Щоб душа на місце стала...
Мамо, ви така красива,
Ніжна, добра і ласкава!
Тещу мови дар покинув,
Ледь інфаркт не заробила:
– Зараз-зараз буде... сину, –
Ром, вино, розсіл і пиво.

ДОВЕДЕТЬСЯ ПОЧЕКАТИ

Написав хтось на паркані:
«Мер – ганьба усього міста!»,
У піднесеному стані
Дописав «Мудак!» хтось інший.
Через день – нова вже радість –
Інша мерові порада:
«Досить бути вам у владі,
Ви звільніть свою посаду!».
Мер, читнувши все до слова,
Резолюцію склав збоку:
«Згоден і на все готовий,
Потерпіть ще пару років».

СУМЛІННИЙ ПРАЦІВНИК

Добру він знайшов роботу
І зарплати тисяч п'ять.
Ще й єдину мав турботу –
Шефу в шахи програвать.

КОРОТКА РОЗМОВА

Так любив сусідку Аду,
Не зважав на жодну ваду.
Як до неї перебрався –
В той же день посперечався.
Ада слухати не стала:
Вхід замкнула – ключ сховала.
Й з-за дверей йому ласкаво:
«Стережи будинок, Славо!».

ЗВИЧКА

В деяких осіб є дивна звичка –
Всіх вождів любити до нестями.
Навіть як тюремна в нього кличка –
Біля нього ходять холуями.

РОЗРАДИВ

– Кепська справа, – каже мати. –
Захворіла я, здається...
Відпочину трохи вдома,
Може, швидше все минеться...
– Буду я допомагати, –
Кинув їй синочок-гот. –
Постараюсь не шукати
Я на зад собі пригод.

ПЕДАНТ

Обіцяв дружині рай
І жар-птицю їй дістати.
Потім каже: «Вибачай,
Не назвав конкретну дату».

РІЗНІ СТИМУЛИ

Мовив до дружини: – Люба кицю,
Ти вловила, думаю, різницю,
Подають як страви в ресторані,
А у тебе чом вони погані?
– Вихід, чоловіче, тут простий –
Штат найми додому чималий,
А мені – директорську зарплату –
Будеш їсти все смачне й по-блату.

КОМПЕНСАЦІЯ

Дід Павло заметушився:
– Слухай, бабо, нова радість:
Влада знову нам готує
Більшу пенсію на старість.
– Хай би цю лиш не чіпали:
Десять гривень додадуть,
Ну а потім неодмінно
Не один мільйон вкрадуть.

БЕЗВИХІДНЕ СТАНОВИЩЕ

Мисливцю знов забракло слів,
Бо він дарма півдня ходив.
Додому їхав і сопів,
Що не дісталоя вовків.
– Останнім часом не везе,
То жінка кожен день гризе,
То секретарка вимагає
Кохання і межі не знає.
– Послухай-но, візьми відпустку,
Коли кругом не маєш спуску.
– Воно то так, та відчуття,
Мов я в відпустці все життя.

Є ДЕ ГРОШІ ХОВАТИ

Знайомі не второпають ніяк:
– Чом, Микито, сяєш, наче мак?
Ну, купив собі крутий куртяк,
Та хіба радіють шматці так?
Та Микита вимовляє ліньки:
– Гроші никать є куди від жінки.
Подивіться, як кишень багато –
Влізе в куртку не одна зарплата.

ВЕЧІРНІЙ МАСАЖ

– Дочка Галі знає чари –
Не один від них зачах.
От тому вона без пари
Прямо квітне на очах.
– Чую я про це щоразу, –
Промовля Гринь стиха. –
Як роблю вночі масажі,
Дівка ледве диха.

ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР

Одна зухвала молодиця
Проходу хлопцям не давала.
Як не щастило, як гірчиця
Довкола мед усім псувала.
То їй не те, а то – не так,
Чоловіки – то Божа кара.
Та все ставало на місця,
Коли у гречку знов втрапляла.

ВІДКРИТТЯ

– Перед тобою маю гріх, –
Зізнався Гнат своїй дружині, –
Було від тебе мало втіх –
Шукав розраду у Калини.
А ти признайся, теж було,
Що роги мужу наставляла?
Бо я не чув, щоби гуло
Село про те, із ким ти спала.
– Якщо ти хочеш, любий, знати,
Коли і як, і з ким згрішила,
Скажу одне – таких рогатих
Земля ще зроду не носила.

ПОПЕЛЮШКА

– Мені, друзі, пощастило,
Я женився вдало.
Узяв собі гарну жінку –
Пречудову пару!
Сидить вдома під віконцем,
З кимось розмовляє.
Зварить їсти – не лягає,
Город обробляє.
Повертаюся з роботи –
Слово добре скаже.
Мене нічим не турбує –
У куточку ляже.
Та вночі як просинаюсь,
Гляну на дружину,
Замість неї часом бачу
Чоловічу спину.

ПЕРЕОБЛІК

Запитала Гната Галя:
– Є ще в тебе твоя краля?
Хочу дещо уточнити:
З ким ти далі будеш жити?
Той, як завжди, відповів:
– Відчепись – я зголоднів.
– Це – залізний аргумент,
Уточню лишень момент,
Ти над ним подумай добре –
В мене нині переоблік,
Непотрібне все і лишне
Перейде в розряд «колишніх».

ПОМ'ЯКШУЮЧІ ОБСТАВИНИ

Полікарпу винесли догану –
Часто крав на складі він сметану.
Але злодій уловив момент
І навів залізний аргумент:
– Наш завод таке щось виробляє,
Навіть кіт це їсти не бажає.

НАВІТЬ ПОМЕРТИ НЕ МОЖЕ

Хобі дивне мав Кіндрат:
Збирав на жінку компромат.
Взявся він за це давно,
Ще з знайомства у кіно.
Йде вона доїть корів –
Він за хатою присів:
«Куди жінка поспішає,
Що мене не помічає?».
Ні на кого не зважав –
Інформацію черпав.
З року в рік отак крутився,
Пильнував, не спав, трудився.
Як прийшов час помирати:
Кому ж справу передати?

ПАМ'ЯТНА ВІДПУСТКА

– Чом, Юхиме, зажурився,
В горах слабо відпочив?
– Я там зразу ж відключився,
Потім гіпс весь час носив.

ТОСТ НА ВЕСІЛЛІ

На весіллі у Марини
Рідний дядько не дрімав.
Пив горілку, наче воду,
Як напився, проказав:
– Піднімаю цей напиток
За племінницю хорошу,
Щоб вона любила мужа,
Як її матуся гроші.

МАРНІ ПОТУГИ

До бізнесмена знатного й крутого
Прийшли найматись на роботу дами.
Як водиться, мужчину керівного
Взялися звабить гарними ногами.
– На ноги ваші грішно нарікати,
Вони із тих, які ночами сняться,
Та розуму у них не так багато,
Щоби з усім на фірмі розібраться.

ШУКАЮТЬ КРАЙНЬОГО

Зайшов лікар до палати,
В руки взяв рентгенограму:
– Кого з вас Тарасом звати,
Хто упав учора в яму?
– А при чім тут клята яма?
Підкажіть, нога зростеться? –
Молодик питає прямо,
Хоч сам синій і трясеться.
– До весни усе минеться,
Та не раджу поспішати,
Бо міське начальство мнеться,
Кому яму засипати.

ВЗЯВСЯ ЗА РОЗУМ

Батько тішився синочком
(Той закінчив школу славно):

– Ти у мене вдався точно,

Не узяв нічого в мами.

А тепер ти вже дорослий,

Можеш вільно закурити

І щось випити міцного –

Від батьків не треба критись!

Відказав синочок тату:

– Я тебе не хочу злити.

Але я ще в шостім класі

Кинув все оце робити.

ЕКСПЕРИМЕНТАТОРКА

– Ти чому борщу не їв?

Я ж його варила...

Чи не дуже зголоднів,

Може, не вгодила?

– Відчепись з борщем отим,

Як його упхати?

Що з того – зварила ти,

А мені страждати!

– Тиждень жер його й мовчав,

Не копилів губу,

А тепер такий гурман –

Борщ йому не любий!

ПОЩАСТИЛО

Шукав хлопчина парочку
На танцях в пізній час.
І там зустрів він Ларочку,
Що нудилась якраз.
– Спитати хочу, кралечко,
Скажіть, чи можу я
Так пристрасно і гаряче
Із вами станцювать?
– Я танцями наситилась
Й втомилась не на жарт.
Мені б вже відпочити десь,
Розслабитися варт.
Отак неждано хлопцеві
На танцях повезло:
Шукав дівча для танців він –
І раптом секс знайшов.

ЗОЛОТЕ ВІДРО

Запитали якось люди
У мірошника Петра:
– Чому досі не заміниш
Ти дірявого відра?
Тож хіба таким годиться
Зерно засипати?
А Петро сміється в вуса:
– Що вам відказати...
Ваша правда, це відерце
Вигляду не має.
Будувати ж третю хату
Воно допомагає.

ПРО ГРИП-2009

То ж чим для України став отой заморський грип,
Що вирвавсь з Каліфорнії – й до нас чомусь прилип?
І так про нього голосно в нас лемент підняли,
Що у пов'язках марлевих ми тижнів три жили.
Скупили у аптеках всіх, що треба і що ні –
Як добре фармацевтам всім той грип тоді поміг!

ОБІГНАВ

– На що скаржитесь? – питає
Лікар Федора дружину. –
Кажете, вас допікає
Ваша друга половина?
– Чоловік мене образив,
Бо завів собі він іншу.
Я ж, дурна, іще ні разу
Не спізнала діло грішне.

ПОВАЖНЕ ЗАПІЗНЕННЯ

– Федю, ти чого спізнився в школу?
– Шукав батькові розсолу.
– А-а-а, поважна це причина –
Ти ростеш хорошим сином!

НЕ ВПАДАЄ У РОЗПАЧ

– Скажи, дружище, як живеш,
Ти давно зумів женитись?
– Так, живу і не тужу –
Втретє встиг вже розлучитись.

НАДУРНЯК НЕ ВИЙШЛО

На курорт приїхав Сава –
Запросила його Клава
На Говерлі відпочити
І кохання закрутити.
Як приїхав він додому,
Прийшли друзі на розмову:
– Як там, Савонько, курорт,
Мав бажання й час на спорт?
Як крутився кожен днину –
Ліз у гори без спочину?
Сава враз в лиці змінився
Й не на жарти розходився:
– Бачив я курорт з вікна,
Бо із ранку й допізна
Відробляв я без перерви
Цю путівку на Говерлу.

ЗАГУБЛЕНИЙ РАЙ

– Я бачу, люба Алло,
Ти заміж вийшла вдало?
Маєш мужа керівного –
Начальника обласного.
– Ой, на серці така туга, –
Каже Алла до подруги. –
Цей начальник, як йде спати,
В ліжку любить виступати.
– Ну, а далі що він робить,
То ж не цілу ж ніч говорить?
– Як закінчить він дебати,
Вимагає цитувати.

ОМАНА

– По одруженні, Богдане,
Живеш, бачу, непогано?
– Лиш поправочка єдина –
Мене доля підловила.
Думав, що попав у рай,
Та з худобою сарай
Не дає спокійно жити...
Що тут, друже, говорити!

КВИТИ

Гнат почав з порога нити:
– Важко ж кинути курити!
– Ох, нема на тебе прута,
Нікотин – страшна отрута! –
Зразу ж дав пораду Костя,
Грізно глянувши на гостя.
Гнат тоді схопив плящину
І в кущі її закинув:
– Тоді й ти не будеш пити –
Досить вже себе травити!

ВАМПІРКА

– День народження у Клари –
Тридцять дівці літ минає.
– А чому вона без пари?
Клара ж довгі ноги має!
– Ноги! Ноги! – Гнат у крик. –
Не з ногами ж будеш жити!
В Клари довший ніг язик,
От його би вкоротити!

РОЗРАДИЛА

– Ти знаєш, зрадила Миколі, –
Призналася подружка Олі. –
Це трапилось в обід на лані,
Коли з коханцем були п'яні.
– Тоді не варто й перейматись –
Під чарку всяке може статись.
Якби ж його впустила в хату...
А в полі – нічого й терзатись.

ЩОБ НЕ ПОЗАЗДРИЛИ

– Куди зранку мчиш, Кіндрате?
Міг би трохи ще поспати!
– Від куми – до дому свого,
Щоб не думали дурного
Моя жінка і всі люди –
Стільки ж заздрісників всюди!

ПОГРОЗА

Погану вдачу має Гнат:
Вип'є, що не фраза, – мат.
Коли ж хтось його спиняє,
Гнат як різаний волає:
– В нас тепер свобода слова,
Все за це віддать готовий!

ДУЖЕ СКРУПУЛЬОЗНА

– Не можу жити я з тобою,
Ти вчора зрадила мені.
– Не покривай мене ганьбою –
Не вчора, а тому три дні.

ГОСТИННИЙ ГОСПОДАР

Радів господар, як дитя:
Нарешті гості йдуть додому!
Їх проводжав із почуттям –
З полегшеністю, в основному:
– Як щось не так, то вибачайте,
Жаль, що не всі хотіли пити.
Та іншим разом постарайтесь
В районі цьому не ходити.

ПОСЛІДОВНИЙ

Йому казали менше пити,
Відповідав: «А як же жити?».
Коли ж не зміг вже говорити,
То знаками просив налити.

СТАРА ЗВИЧКА

Уже давно Степан не керівник,
Однак колишніх не позбувся звичок.
Як тільки десь почує грізний крик –
Від радості аж мліє чоловічок.

ПІДМІНИЛИ ЧОЛОВІКА

Петра начальником зробили,
Авто службовим наділили.
За місяць він забув ходити,
За два – і правду говорити.

ВИКРУТИВСЯ

Сержант міліції Онисько Грак
Побачив в діда на городі мак.
– Що це ви, питаю, насадили? –
Грак старого висварив щосили. –
По закону маєте спалити,
Щоби наркоманів не дражнити.
– Ти, Ониську, геть, мабуть, здурів? –
Дід йому сердито відповів. –
Той наркотик я і сам вживаю:
На порозі з бабою сідаєм,
Наливаєм літру молока –
То пиріг із маком тільки так
За зубами блимає-зникає.
Ну а потім мак нас розбирає:
Ледве доповзаємо до печі
І хропемо мирно цілий вечір!

НОРОВЛИВА ДОЧКА

– Чом ганьбиш мене? – питає мати. –
Кажуть, в хлопців залишаєшся ти спати?
– Як ти можеш вірити такій дурниці? –
Перекосилося обличчя у дівичі. –
Що б там не було, я для початку
Хлопців всіх веду в свою кімнатку.

СПИ СПОКІЙНО

Дав телеграму жінці з раю:
«Ходи до мене, я скучаю».
Вона у відповідь на те:
«О ні, життя тепер круте!».

НЕОБХІДНА УМОВА

Дивиться на Лідочку юнак –
І не може він ніяк збагнути,
Щось у ньому чи у ній не так,
Що про секс доводиться забути?
То з любов'ю він, а то й зі злістю,
А вона і слухати не хоче.
Як укопана, стоїть собі на місці,
Лиш зубами інколи скрегоче.
– Ти, Микито, дарма не трудись, –
Каже завжди дівка хитрувато. –
На мені ти тільки одружись –
Що години будемо кохатись.

СУВОРЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Через пліт сусід питає:
– Вдома Федора немає?
Галя знає, в чому річ,
Недарма ж надворі ніч.
Глянула на нього мило:
– Федора щось ухопило.
Годі вам отам стояти,
Сміливіше йдіть до хати,
Нащо нам слова порожні –
Говорити й Федя може.

ВИСНОВОК

– Раніше до весілля не вміли й цілуватись,
А нині лиш зустрілись – давай вже роздягатись.
– Та перестаньте, мамо, – Олена відрубала. –
Бо неуків завжди й в усьому вистачало.

ЗМІНА УМОВ

Шеф вичитує Іриші,
Каже: «Будьте ви скромніші,
Не вдягайтесь, як на танці,
То не личить секретарці.
Звісно, я не проти моди,
Та опудалом городнім
Вам не личить тут сидіти –
Не солідно, ми ж не діти!».
«Вчора інше говорили,
Цілу ніч мене хвалили...
То ж чому це за добу
Ви так кривите губу?».
На хвилинку шеф знітився:
«Я ніскільки не змінився,
Та приїхала дружина –
В неї акцій половина,
Щоб не бути без штанів,
Цю розмову я завів».
Секретарка засміялась:
«Без штанів ми вчора спали,
Та ні мода, ані стилі
Вас тоді не зупинили».

ЗАВЖДИ ГОТОВИЙ

Як одержав Клим зарплату,
Теща зразу ж тут як тут,
Просить: «Климе, ти ж лопату
Прикупити не забудь».
«Хоч я й мало заробляю,
Але раз сказали ви,
То куплю і закопаю,
Лиш скажіть мені коли».

ЧЕКАЛА, ПОКИ ВИРОСТЕ

На прийом до терапевта
Спішить молодичка.
Сіла в крісло, а з валізи
Вилазить індичка.
– На що скаржитесь? – питає, –
Сідайте у крісло.
Чому огляд пропустили? –
Лікар жінці грізно.
На це йому молодичка,
Зітхнувши, сказала:
– Я ж раніше не могла –
Індички не мала.

АНГЕЛ

– Маю, хлопці, добру жінку,
Не дружина, а взірець:
І чудова господиня,
І в усьому молодець.
Як вже ж вміє гомоніти,
І у справах знає толк.
Так що одружився вдало –
Пощастило ж, повезло!
Вчора я прийшов додому,
Всюди скошена трава.
Жінка ходить в пеньюарі,
Сипле лагідні слова:
– Поки був ти на роботі,
Дав сусід усьому раду.
То лягай собі спочити,
Про роботу і не згадуй.

ВМІЄ ДОГОДИТИ

– Тепер я знаю, що робити, –
Жінці ж просто догодити.
– Поділись-но і зі мною
Таємницею такою.
– Що тут довго говорити?
Жінку треба роздражнити.
Як заводить сварку в хаті –
Затикай у вуха вату.
Вона спустить злість і пару –
І не буде довго сварок.

ДВА ЧОБОТИ – ПАРА

Розмовляє Спиридон
З дружбаном своїм Іваном:
– Нікудишній з тебе лідер,
То й не прися в отамани!
Скільки тебе пам'ятаю,
Ти старався вгору лізти.
Та все думав, в яке швидше
Керівне кріселко сісти.
Донедавна був парторгом –
За марксизм ліз з кулаками.
Не один рік волочився
За ідейними жінками.
Кум подумав і промовив:
– Ти нічого не збрехав,
Про одне чому ж промовчав:
Хто мені в цім помагав?

ПОРЯТУНОК

– Маєш справжній спокій, Ніно,
Грає Гнат на піаніно.
А моему лиш би пити
Й за жінками волочитись.
– Так, він славно музикує
Й від спокус себе рятує,
Знає добре мій характер –
Вирішив, що краще грати.

ЗМАГАННЯ

У буфеті наче трактор
Валентин завівся:
– Ти чого не п'єш, Іване,
Що як пан розсівся?
Та чого ти, не тягни,
Досить спочивати.
Гранчака бери у руки –
Й мене здоганяти.
В Вані очі захмеліли
І у них все скаче:
– А хіба ми на змаганні,
Де ж суддя – не бачу?

НЕ ТУДИ ЗАГЛЯДАВ

Любив дивитись на сусідку Аду,
Однак не спереду – а ззаду.
Либонь, і далі б так дивився,
Якби на ній не оженився.
Нема вже часу заглядати,
Бо мусить гроші заробляти.

РОЗРАДИВ

– Тату, що мені робити?
Горем я ущент розбита.
Чоловік почав гуляти,
Мене прагне уникати.
Вчора вдома був не в душі,
Та й поплентався до Люсі...
Батько в вуса посміхнувся
Й так на сльози відгукнувся:
– Ти не думай про погане,
Погуляє й перестане!
Я в свій час ходив до Ліди,
Мати ж плуталась з сусідом.
Та на старість всі уже ми
Свої сім'ї бережемо.

ПРО ВСЕ ЗАБУВ

Коли в дитинстві м'яч гасали,
Угоду між собою вклали:
Одне одному помагати,
З біди й недолі виручати.
Але як став друг депутатом,
Зробився другим Бонапартом.

У КОЖНОГО СВІЙ КЛОПІТ

В черзі затяжній до каси
Клієнт голову ламає:
– Не сплачу за воду місяць,
Мені її «відрубають».
А іззаду чоловічок
Квитанцію тихо тиче:
– Не дам дітям аліменти –
На весілля не покличуть.

НАЛЯКАВ

Налякав Семен Палажку,
Що не буде їсти:
– Не поставиш мені пляшку –
Почну в душу лізти.
Жінка сплеснула в долоні:
– Це ж яка везуха –
На продуктах зекономить
І байок послухать!

БІДНОМУ Й НЕ СНИЛОСЯ

Якось їде баба Вівдя
Відпочити на курорт.
– Ти, – звертається до діда, –
За цей час зроби ремонт.
Побіли знадвору хату,
Поміняй вікно на ганку.
Та прошу, з цим не затягуй,
Щоб устиг скопать ділянку.
Перед тим, як повернуся,
Не забудь кругом прибрати.
Потім вийдеш ще на річку –
Мусиш речі всі попрали.
Також маєш тричі в тиждень
Поливать город та квіти,
Бо не гоже, склавши руки,
Без роботи тут сидіти.
Слухав дід оті накази,
Потім стомлено прорік:
– А ти що, моє серденько,
Від'їжджаєш аж на рік?

ЧОЛОВІЧИЙ ПІДХІД

На собі він рве сорочку:
– За дружину я на все...
Сам чекає в холодочку,
Поки пиво принесе.

СТАРОМОДНИЦЯ

Хоча у неї й туфлі модні,
Зате думки шанує старомодні.

ГРАМОТІЙ

Грамотієм підростає
Син у агронома Гната.
Вивчив він усю абетку
І зо два десятки матів.

ДОВГО ЧЕКАТИ

Тер долоні чоловік
І радів, немов дитя:
– Чув, по радіо сказали:
Ждіть заможного життя!
І чудову цю новину
Гріх нам гарно не обмити.
І тепер про рідну владу
Зле не варто говорити.
А йому товариш зразу ж:
– То позич-но мені гроші.
Я верну ще й із відсотком,
Як прийдуть часи хороші.

НАДІЙНА СХОВАНКА

У міському зоопарку,
Біля тигра Юрки,
Прибиральниця знайшла
З золотом шкатулки.
– Хто підкинув їх сюди? –
Горло рвав директор. –
То ж ту клітку цілу ніч
Просвітля прожектор.
Не інакше, як бандит,
Може, навіть не один.
Тут вже сумніву нема –
Хтось обчистив магазин.
– Годі вам галасувати, –
Взявсь ветлікар на той глум. –
Я від жінки тут сховав все,
Ви ж вчинили такий шум...

КАРА

– Ти не женився ще допіру?
– Та все нікого не знайду...
– Що ж, гуляй, та все у міру,
Скоро ж будеш не «в ходу».
Цю розмову випадкову
Я забув. Аж через рік
Друг сердитий стрівся знову:
– Глянь, на що мене прирік!
Я ж раніше птахом вільним
Мав усе, що захотів,
А тепер, мов божевільний,
Сам у клітку залетів...

У СТОМАТОЛОГА

Лікаря зубного депутат питає:

– А чого у вас тут радіо не грає?

Музика, мабуть, допомогла б при болю,

Сесію, наприклад, я послухатъ зволю...

Стоматолог гмикнув і не став сваритись –

З депутатом, звісно ж, це як в стінку битись:

– В печінках вже сесія і ваші дебати,

Вони заважають в зубах колупатись.

Будем слухатъ тишу й зуби майструвати,

Щоб могли ви завтра знов з трибун кричати.

Помовчіть, й зроблю я, щоб ікра й ковбаси

Вам впоперек горла не застрягли часом.

СТРИПТИЗЕРКА

– Ти знову їдеш за границю,

Не заздрю я твоєму Грицю.

– Якби менше мене гриз,

Мав би тут і він стриптиз.

СИЛА МОРАЛІ

Юній продавщиці Олі

Покупець мораль читає:

– Чом обважуєш клієнтів,

Чи ти совість якусь маєш?

Оля – дівка не з лякливих,

Руки враз убік розводить:

– Я роблю це в основному,

Коли совість десь відходить.

ВІДЧУТТЯ ЄВРОПИ

Чим живе тепер країна
Й безробітна юна зміна?
За батьківські гроші шопи
Відкрива, щоб йти в Європу.

НАКАЗ

Дід онука проводжав до вузу
Й дав йому такий наказ в нагрузку:
– Ти не пий і не пали, ще й добре вчися,
І до дівчат близенько не тулися.
Звільни свій розум тільки для науки,
Повикидай із голови підступні штуки.
Щоб при нагоді вирішити справу,
Пиши декану просьбу чи заяву.
Не забувай ніколи про презент,
Але для цього улови момент.
І як би викладач не нахабнів,
Будь з ним толерантним, зрозумів?
Не тримай на нього ти образу –
Бо на іспиті тебе «задушить» зразу.
Вчені люди милі і потішні –
Зайві ж гроші не бувають лишні.
Викладацькі занотовуй вади,
Тільки тихо-мирно, без бравади.
Якщо хочеш, щоб пишалися тобою,
Не минай новацій стороною.
Ніби я нічого не забув... –
На прощання внукові гукнув.
Той не стерпів лекції-повчання:
– Тоді їдь за мене на навчання!

ЮНИЙ ТЕРОРИСТ

Ніна скаржилась подрузі:
– Таке лихо маю з сином...
Цілий день ганя на лузі
Й стежить, що роблю з сусідом.
Я уваги не звертала,
Думала, пройде, минеться.
Вчора гірко шкодувала –
Мало не спинилось серце.
Підстеріг нас із Ониськом,
Я ж тоді не вмерла мало,
Наче грім, ударив зблизька,
Як воно нам так сказало:
– Коли любите цю жінку
Ви від батька потай мого,
То купіть мені мобілку –
Помовчу до вихідного.

ХОЧ У ЦЬОМУ ПОПЕРЕДУ

Замість клубів на селі –
В нас повсюди бари.
Якщо й далі так піде,
Доженем Канари.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

– Навіщо ти свою собаку
Без повідка ведеш гуляти?
То ж граються довкола діти –
Вона їх може покусати.
– Якщо шкодуєш ти отих,
Що під грибком горілку глушать,
Тоді не варто хвилюватись –
Вони й самі її задущать.

ЩАСТЯ

Став у чергу депутат
Й тиче людям свій мандат:
– Пропустіть мене на мить,
Хочу пива я купить.
Я годину зв'язки рвав,
За народ свій виступав.
Треба ж горло промочити,
Бо не зможу говорити.
Тут з надією всі люди:
– І коли ж це щастя буде?

ЛОГІЧНЕ МИСЛЕННЯ

Купив сину «Букваря»
Депутат Микола.
Залишилося іще
Підібрати школу.
– Раджу ту, що біля дому,
Близько і надійно,
Вчителі там всі чудові,
Концерти постійно.
– Мені б, тату, таку школу, –
Син складає руки, –
Як в Верховній вашій Раді –
Лиш кнопки тиснути.

КРИЗА

Чоловік повчав дружину:
– Мусиш панські звички кинуть.
Треба вже тобі почати
Ні на що не витрачатись.
Зрозумій – не ті часи,
Більш нічого не проси.
Йде до нас страшенна криза –
Обійдешся без карніза,
Зекономиш на одежі,
У взутті себе обмежиш.
І косметику покинеш,
Хай вже шкіра відпочине.
Я ж тим часом на хвилину
Побіжу до магазину.
Хлопцям розкажу про кризу,
Що як лава пре донизу.
І скажу, хай не чекають,
А швиденько закупляють
Всю горілку про запас,
Бо прийдеться пити квас.

ПОПРАВКА

– Ти в житті одне навчився –
Вправно дудлити горілку, –
Дорікала їдко мати
Переросткові Андрійку.
Той гучним промовив басом:
– Прошу, мамо, помовчати.
Я люблю до всього того
Ще смачне щось пожувати.

НЕПОГАННО ВЛАШТУВАВСЯ

Скаржився якимось Назар:
– Не робота, а базар.
Дівки одяг приміряють,
Хлопці їм допомагають,
А пізніше у куточку
«Мочать» блузку чи сорочку.
А дружина і питає:
– Це тебе відволікає?
Мусиш мати силу волі,
Щоб стерпіть примірки голі...
– Люба, у такі хвилини
Наче ширма – моя спина.

ПИЛЬНІСТЬ

– Але ж спритна та Марія, –
Каже якимось дід Андрій. –
Уночі мчить до Матвія,
Шепче тому: «Любий мій!».
Те нахабство з її боку
Більш не буду я терпіти.
Чоловік я ще нівроку,
Треба бабу проучити.
– Та навіщо вам цей клопіт? –
Хтось допитується в діда. –
На Марію нині попит,
Не ходитимете ж слідом?
– Так оце ж мене й хвилює, –
Дід печально відповів. –
Третю ніч в садку пильную,
Так її і не зустрів...

ЗАСПОКОЇВ

Мати із самого ранку
Допікає їдко сину:
– Ти такий, як і твій батько,
Геть байдужий до дружини.
Та невже це дуже важко –
Щось приємне говорити?
Жінка вухами кохає,
То ж її не варто злити.
– Я погоджуюсь з тобою,
Це насправді все важливо.
Завтра вранці їй промовлю:
«До побачення! Щасливо!».

НЕ БУДЕ ТОЛКУ

Лиш увімкнеш телевізор –
Депутати вчать нас жити.
Ще й взяли собі за моду
Себе в груди дзвінко бити.
Замість того, щоб негайно
Об'єднати Україну,
Наче пси самі гризуться,
Й корчать ще хорошу міну,
Пруть закони кулаками,
Як козли по залу скачуть,
Ще й еротику місцями,
Як придивишся – побачиш.
Якщо й далі все так буде,
То парламент стане рингом.
Про закони там забудуть,
Лиш займатимуться цирком.

НАВПАКИ

– В давнину славетні предки
Алкоголю мало пили.
А проте на вечорниці
Й без горілки всі ходили.
А тепер змаліли люди:
Прутяться, хоч їх не чекають.
Ще й горлають на все горло:
«Чом так мало наливають?».

ПОБИЛИ ГОРШКИ

Торгувала жінка м'ясом,
Чоловік впивався квасом.
Донька стала контролером,
Ну а зять – міліціонером.
І синок не відставав –
Шашликами торгував.
Його жінка тут співала –
Покупців на торг скликала.
Наче бджілки всі трудились,
Враз – авто не поділили.
І тепер одна турбота –
Всі човпуться за «Тойоту».

ЩЕ БАТЬКА НАВЧИТЬ

Сварить свого чоловіка
Голосно Галина:
– Ти пильнуєш лиш сусідку,
Вчиш лихому сина!
Чоловік вдавився сміхом:
– Ти наївна, жінко!
Син мене навчити може –
В нього сьома дівка.

ПОПУЛЯРНІСТЬ

Вибиралася невістка на базар,
Щоб придбати якісний товар.
Одягла шифонову спідницю –
Не впізнати славну молодицю!
Коли ж вії ще підмалювала,
То свекруха так пожартувала:
– Ти як до театру нарядилась –
Три години в дзеркало дивилась!
І за мить почула від невістки:
– Бо базар немов театр для жінки.
У театрі я лишень дивлюся,
На базарі ж я беру ще й участь.

ПРЕЗЕНТ

Запитав укотре депутат
В вірної своєї помічниці:
– Може, стимульнуть електорат –
Кинути йому якусь дрібницю?
– Я не бачу жодної потреби,
Скільки б тут не сіяв – не пожнеш...
Помогти вам може тільки небо,
А його навряд чи «стимульнеш»...

ЗГОДЕН

– Кажуть, в тебе дуже
Доня працьовита?
– Вся пішла у матір –
Не вміє сидіти.
– О, така невістка –
Моя світла мрія!
Бо в мене синочок
Нічого не вміє!

ПОЛЮВАННЯ

Стрілись дами на курорті:
– Що тут робиш стільки днів?
– Не курорт це, а робота –
Полювать на «баранів».

ОБРАЗА

Запитала доня тата:
– Хлопців як мені шукати?
– А тобі для чого, Нато,
Хочеш з ними погуляти?
Це образило дочку:
– Я ж уже не в дитсадку.

КЛАСИЧНИЙ СПІВ

На уроці вчитель співів
Захотів всім показати,
Що і в опері він майстер –
Може арії співати.
– Краще пісню для початку, –
Просить вчителя Андрій. –
Вдома арії я чую,
Їх сусід заводить мій.
Вчитель зиркнув на Андрія,
Поглядом з-під брів обвів:
– Ну і як, душа сприймає
Цей класичний, вічний спів?
Учень довго не барився:
– Як тверезий – тенорком,
А коли ж сусід нап'ється,
То співає матюком.

СЛАБКІСТЬ

– Бачу я тебе з екрана –
В раді перший забіяка,
Бо без тебе там ще жодна
Не обходилась атака.
– Та ти знаєш мою слабкість, –
Чеше руки депутат. –
Я завжди туди пристроюсь,
Де не треба працювать.

ПЕРЕПЛУТАВ ДНІ

Стоїть, хитається Микола,
І білий світ в очах стрибає.
А повз – хлопча прямує в школу,
Його Микола і питає:
– Куди, Іванку, поспішаєш?
Спинись – неділенька свята!
То ж вихідний – хіба не знаєш –
У школі, певне, пустота...
– Та що ви, дядьку, бійтесь Бога!
Вже середі почався ранок...
Ви третій день спите під плотом,
А все одно ще й досі п'яні...

НАРІКАЄМО НА СЕБЕ

Як не гірко про таке писати,
Мало що лишилось в нас без блату.
Не печалимось і оком не моргаємо,
Як й на мертвих гроші заробляємо.

КОМПЛІМЕНТИ

Про свою невістку свекор
Добре слово каже:
– Все уміє, знає, може,
І привітна завжди.
– І чого б це? – скося глянув
Сусіда-п'яничка. –
Не така вже вона й ладна,
Ваша молодичка.
Я й свою частенько бачу...
Часом п'яний в стельку
Теж увічливо прохаю:
«Ану стули пельку!».

МОЛОДИЙ, ТА ХИТРИЙ

Повчав якось сина тато
(Він на цьому зуби з'їв):
– Маєш жінку цінувати
Більше за товаришів.
Син, помовчавши хвилину,
Заходився реготати.
Потім змовницьки питає:
– І з дівками не гуляти?
– Бачу, ти ще той пройдисвіт
І в житті не пропадеш,
Як здійсниш все, що замислив,
Батька швидко обженеш.

ОЦЕ ПО-ТОВАРИСЬКИ

– Де це ти після роботи
Цілу ніч проволочився? –
Запитала жінка в Гната,
Але той не розгубився:
– Шефа мусив пильнувати,
Щоб, бува, не впав у гріх –
Цілу ніч із ним пиячив,
Щоб нічого він не зміг.

ВІДСТАЛА ВІД МОДИ

До бабусі внук приїхав
У віддалене село:
Рвані джинси і косуха,
Розмальоване чоло.
Баба, глянувши на хлопця,
Стала раптом заїкатись
І хреститися в куточку,
Аж забула привітатись.
А зібравшись трохи з духом,
Зразу ж кинулась до внука:
– Це тебе собаки гризли?
Чи звалився ти до люка?
Внук презирливо всміхнувся:
– Темнота ви тут, та й годі!
Все це супер-пупер бренди
І тепер в великій моді.

НЕ ПАДАЙ ДУХОМ

Чоловік з печаллю в серці
Проводжав свою дружину:
– За кордоном будеш пильна,
Все ж таки чужа країна.
Бережи себе, найперше
Не бери тяжкого в руки,
Пам'ятай, що все минеться:
І проблеми, і розлука.
Назбираєш грошеняток,
То поїдем відпочити.
Обіцяй, що і далеко
Будеш лиш мене любити.
Ти вже мудра, мусиш знати:
Зрада – гріх тяжкий, болючий.
А коли ще й не розкажеш –
Буде совість довго мучить.
Жінка слухала, всміхалась
І хитала головою:
– Як знайду собі когось там,
Зразу ж поділюсь з тобою.

СПІВ

Зустрічає Гриць сусідку
І чемно питає:
– Чом на вулицю не вийдеш,
Як дочка співає?
– Не питай, бо я у хаті
Йї сама не сиділа б,
Та на вулицю не піду,
Щоби не набили...

ПРИЧИНА БРЕХНІ (Сповідь чиновника)

– Скаче тиск, мов навіжений,
Навіть випити боюся.

Перестав, повір, курити,
Збайдужів цілком до Люсі.

Сили всі – лиш для народу,
Буду вік йому служити.

Патріотів нині ж мало –
Лиш охочі говорити.

Усміхнувсь товариш щиро:
– Дуже довго ти мовчав...

Не збагну лишень одного,
Чом тепер кричать почав?

– Я, – зізнався той відверто, –
Був тоді весь час при владі.
Тож мовчав, аби лишитись
Якнайдовше на посаді.

РОЗПИСКА

Пацієнтці лікар вранці:

– Хворі ви, і не на жарт.

Здати проби лаборантці
Якнайшвидше, пані, варт.

– А коли я здам ті проби,
То стрибків не стане тиску?

Що ж, нехай швиденько робить,
Але дайте й ви розписку.

Напишіть усе до слова,

Щоби потім без обману:

«Пацієнтка здасть всі проби –
Тиск на місце в неї стане».

ЛИХИЙ ПОПЛУТАВ

Ледь приповз Макар додому,
Ліг у ліжко й робить вид,
Що втомився не на жарти
І тепер, мов мертвий, спить.
Та дружина, наче коршун,
Що уздрів, чим поживитись,
Ходить-бродить біля ліжка,
Щоб до чогось причепитись.
– Де тебе чорти носили –
На світанні лиш прибрів.
Я не спала, хвилювалась,
Чи тебе лихий не звів.
– Цілу ніч душа співала,
Про проблеми я забув,
Та лихий мене поплутав
І до тебе повернув.

ВІД ТАКОЇ ЧКУРНЕСЬ!

Як ішов Іван до шлюбу,
Зірку з неба обіцяв.
А коли вже одружився,
То забув все, що казав.
– Ти, голубчику, не думай,
В мене брехні не пройдуть,
Або зірка з неба в хаті,
Або підеш в добру путь.
Я тебе попереджаю:
Не один такий ти був.
За брехню трьох покарала,
А четвертий сам чкурнув.

РОЗЧАРУВАННЯ

Із гуляння на світанні
Повернулася дочка.
Вбігла в хату у мовчанні,
Мов ковтнула язика.
Батько грізно брови зводить:
– Подивись, яка година!
Уночі сама чом бродиш,
Без подружки чи мужчини?
– Як питаєш ти про Клима,
То давно ми вже не разом.
Якщо кажеш про Вадима –
Спить собі під перелазом.
Про Артема і Федота
Інформації не маю.
А який мужчина з Зота –
Ще й сама, на жаль, не знаю.

КРАЩЕ ЗА ЛІКИ

Про хабарництво в лікарні
Завели розмову хворі:
– Як його нам подолати,
Чи допоможуть тут реформи?
Дід старий повча поважно
(Вік прожив, тому вже може):
– Брати точно будуть завжди,
Не давайте – то допоможе!

ПОРІВНЯННЯ

– Хоч колись казав ти правду –
До чи, може, по весіллі?
Все обіцянками сиплеш,
Але вже тобі не вірю.
Ти говориш дуже спритно,
Та лиш фальш в твоїх словах.
Тільки й вмієш обіцяти –
Не життя – а справжній жах!
Слухав мовчки Влад дружину,
Призадумався на мить,
Потім вирішив – вже досить,
Треба жінку зупинить:
– Що тобі сказати можу?
Мушу якимось виправляти.
Але зваж – ще більше брешуть
Наші славні депутати.

КОЖНОМУ – СВОЄ

Начальника в коридорі
Підлегла спинала:
– Невже краща вам від мене
Рекламист Людмила?
Бо хитрюща ця дівиця
Без вогню працює.
Має довгого язика
І цим спекулює.
Керівник бурчить крізь зуби:
– А язик до чого?
Не язик у неї довгий,
А красиві ноги!

ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС

Наш директор – це людина:
Хто прийде на службу п'яний,
Він не здасть його дружині
І не випише догану,
І на зборах цим не тиче,
Не чита моралі з ходу,
Охоронців лиш покличе,
Ну а ті – з розгону в морду.

НЕВИКОРИСТАНА МОЖЛИВІСТЬ

Один сільський голова
Зустрів в місті друга.
І зайшла у них розмова,
Яка в селі туга:
– Клубу в нас давно немає,
Молоді спилися.
Розумніші, то давно вже
В місто подалися.
Залишилися оті лиш,
Хто не звик робити.
Кому легше щось украсти
Й швиденько пропити.
– Чом тоді і ти не їдеш? –
Другу не збагнути. –
То ж для тебе не проблема –
Є ж куди махнути!
Розпашілий друг дитинства
Очі скромно так скосив:
– Я не можу звідти їхать –
Не всю землю прихопив!

ТУРБОТЛИВИЙ

– Певне, сину, загордився?
Батьку не наллеш чарчину,
Може, вже не поважаєш?
Поясни мені причину.
Син густим промовив басом:
– Це не дивна поведінка.
Не горілку я шкодую –
Бережу твою печінку.

МРІЯ ІЗДОВОГО

– Ох, коли б я тільки міг
Взяти на той світ батіг!
– А тобі він там для чого,
У раю чи у лихого?
– Так ото ж, що я не знаю,
Чи до пекла, чи до раю
Стежка долі поверне
Й заведе куди мене.
Та якщо не удостоюсь
І в раю я не пристроюсь,
То рогатих би упріг
І у пеклі жити зміг.
Заодно б і розплатився
З усіма, з ким не мирився,
Й хто мені у цьому світі
Заважав щасливо жити.

ВІДПЛАТА

Влада має нас за дурнів,
Ми ж лишень – електорат.
Та бувають й в владі люди,
Як забрати в них мандат.

ЗА ЩО ПЕРЕЖИВАЄ

– Нині жити славно дуже,
То ж не будь же ти байдужий
Ні до праці, ні до свят,
Любий мій електорат, –
Депутат прорік народу. –
Але бачу одну шкоду:
Розвелося брехунів,
Лізуть до самих верхів.
А в верхах вже й так багато
Тих, хто звик завжди брехати.

МОГЛА Б НЕ ГОВОРИТИ

Гриць зібрався на базар –
Славно морква зародила.
– Біля Стефи десь пристройся. –
Поуча його дружина. –
Легше разом торгувати,
Продасте все за годину.
Вона жінка язиката,
У біді тебе не кине.
Та дивися, по дорозі
Десь у гречку не зайдьте,
Бо не тільки із капусти –
З моркви теж бувають діти.

БЕЗ ПІДГОТОВКИ

Запитує повія у літнього клієнта:

- Може, почекати до кращого моменту?
- В моєму віці, доню, не можна пропускати,
Бо потім доведеться ще з рік чи два чекати.

НЕПОГАНО ВЛАШТУВАВСЯ

На городі баба Ліда

Поучала свого діда:

- Ти опудалом стояти
- Чи картоплю вибирати,
- Чи стирчати тут, як пень,
- Вийшов в цей погожий день?
- Зиркнув дід довкіл печально
- І до баби так повчально:
- Ти ж таки не молодиця –
- Знати вже давно годиться,
- Що копати й дурень зможе,
- Хто ж духовно допоможе?
- То ж давай, греби старанно,
- Я ж підтримаю морально.

МРІЯ

- Кину скоро я курити,
- Буду у спортзал ходити, –
- Говорив Михась щоднини
- До своєї Катерини.
- Це я чую вже не рік –
- Ти ж безвольний чоловік.
- Не безвольний, а стабільний
- І своїй я мрії вірний!

ДОБАЛАКАВСЯ

– З нього, вибачте, професор,

Як із мене лікар, –

Гострих слів не шкодувала

Про сусіда Віка.

– Ходить він по коридору,

Носа задирає.

Не дає студентам жити –

Їх завжди діймає.

Із моїм Марком недавно

Довго сперечався

І Азіровим-прем'єром

Дуже вихвалявся.

Та за те, – кричав професор, –

Що він мови вчиться,

Мусимо йому простити

Те, що й не проститься.

Та Марко його не слухав,

Лиш отак промовив:

– Як в країні можна жити

І не знати мови?

Дуже швидко цей чиновник

Вивчив без проблеми

І як гроші вправно красти,

І як красти землю.

Тільки кожне наше слово

В горлі застрягає

І душі все не досягне...

Чи ж він душу має?

ПРІОРИТЕТИ

Каже Стас до Никодима:
– На канікули зимові
Їду я до діда Клима –
Краєвиди там чудові:
У селі зима – як казка,
Дим із комина трубою...
– Забери мене, будь ласка,
Я б із радістю з тобою
Хоч на місяць, хоч на тиждень, –
Никодим складає руки, –
Бо Канари остогидли,
Не канікули, а мука!

ПОВЕРНУЛАСЯ МОЛОДІСТЬ

Діда свого вчила баба
Щобожого ранку:
– Встав із ліжка, то засовуй
На вікні фіранку.
Гріх великий в твої роки
Блимаць грішним тілом.
Ще хто з вулиці нагляне
Й скаже, що здуріли!
– Нехай люди мені заздять! –
Розправля дід плечі, –
Що я маю в свої роки
Вигляд молодечий.
– Та чого б то людям заздирить? –
Враз баба питає. –
Може, хтось, коли погляне,
Мені співчуває?

ЯК У КАЗЦІ

Гнат подався в депутати,
Бо давно про це вже мріяв:
Щоб народ свій захищати
І здійснити його мрії.
До столиці лиш добрався –
Підчепив десь амнезію:
Як бідака не старався –
В голові лиш вітер віяв.
Всі забулись обіцянки,
Стерлись з пам'яті доценту:
Пам'ятав він лиш місцями
І якісь лишень моменти.
А трудився справді справно –
П'яту фракцію міняв.
І усе це з чистим серцем,
Бо ж забув, що обіцяв.

РОСТЕ КОНКУРЕНТ

У неділю батько сина
Вигулює парком
Й підсипає молодичкам
Компліменти палко.
– От скажи мені відверто, –
Шепче до Андрійка. –
Чи якась тобі, синочку,
Приглянулась дівка?
– Відповім я трохи згодом,
Дай лиш роздивитись.
Зараз я до них моргати
Планую навчитись.

ХОЧЕ ВІДПОЧИТИ

На курорті Василина
Завела собі роман.
І з коханцем так старалась,
Що не витримав диван.
– Що ж робити, як тут бути,
Хто в біді нам цій допоможе...
То ж ущерб майна чужого,
А робити так не гоже.
А коханець рад старатись:
– Визнаю я сам провину,
Хай мене візьмуть в заставу,
Хоч від тебе відпочину.

НЕ ЗРОЗУМІЛА НАТЯК

– Ой, які у вас двійнята –
Любо подивитись!
Хай їм Бог пошле здоров'я,
Буду вік молитись.
– Було б краще, люба мамо,
Грошей внукам дати,
Ніж отак лишень словами
Діток вихваляти.
– А навіщо, скажи, доню,
Моїм внукам гроші?
Та ж вони й без них для мене
Милі та хороші.

КОМУ ЩО

У театрі на виставі
У Грицька сльоза стікає.
– Чоловіче, що з тобою? –
Галя лагідно питає. –
Що, кохання схвилювало,
Аж сльозу скупу пустив?
Чи дівчину шкода стало,
Яку любчик залишив?
Глянув Гриць на неї скоса:
– Та яке кохання ще?
Щось мені у око впало –
І сльоза сама тече.

НАСТАНОВА

Обіця сусід сусіду,
Що за жінкою пригляне.
– Будь спокійний, як за себе,
Лиш від'їзд свій не відтягуй.

САМОМУ СОБІ

Спитав якимось поради в мами:
– Мені писати, ньенько, епіграми?
– Дивись, бо за одну лиш фразу
Тебе довести можуть до екстазу.

ЛІКАРЕВІ З ВИСОКИМ ГОНОРАРОМ

Живеш, мов цар – хороми, статки...
Звичайний лікар – багатій!
Всім кажеш: «Спадок це від бабки!»
Лиш «гонорар» високий мій.

ТОВАРИШУ, ЯКИЙ ВИЙШОВ НА ПЕНСІЮ

Дозволь тобі сказати слово:
Роби, люби, радій життю.
Пенсіонер – це так чудово,
Не піддавайся лиш ниттю.

КОЛЕЗІ, ЩО МІНЯВ ДРУЖИН

Ти дружин міняв частенько,
Все спинитися не міг.
А тепер бубниш тихенько,
Бо нема колишніх втіх.

ВІЧНОМУ СЕБЕЛЮБЦЮ

Тобі в житті не треба ніц,
Давно забув свої дівиці.
На твою честь не створять шкідц,
Хіба складуть ще небилиці.

КОЛИШНЬОМУ ЧИНОВНИКОВІ

Святкуєш все колишні дати,
Шкодуєш, що «пішли» з посади?
Пора до цього вже звикати,
Додай в самооцінку правди!

НОВОЯВЛЕНОМУ КАР'ЄРИСТУ

Собі вручав ти нагороди,
Перед начальством спину гнув.
Про всі «заслуги» знають люди,
Зізнайся, що в житті здобув?

ЗНАЙОМОМУ ВЧЕНОМУ

Нема в науці тобі рівних –
Ти «наплотив» вже сотні праць.
Проте, з усього, що є гідним, –
Лиш твій із мармуру палац.

ЗАПОПАДЛИВОМУ СЛУЖАЦІ

Колись ходив ти в позолоті,
З останніх сил хвалив вождів.
Минає ж старість у скорботі
Із «приданим» нещирих слів.

«ПОВЧАЛЬНОМУ» ТОВАРИШУ

Любив ти дуже всіх повчати,
Умів підлеглих ображати.
Коли ж тебе з роботи гнали,
Кричав: «Не з того ви почали!».

НЕДАВНЬОМУ «ЗЕМЛЯЧКОВІ»

«Ви недолугі!» – вчиш із-за кордону,
Плюючи в обличчя землякам.
Чи ж став новим ти Вашингтоном:
Поглянь на себе, хто ти там?

ПСЕВДОВЧЕНОМУ

За твої колишні монографії
Не складе ніхто і епітафії.

ОЛІГАРХОВІ

Ти міг усе собі дозволити купити,
Тебе ніхто не брався зупинити.
Тепер, як спочиваєш у могилі,
Ні гроші, ні багатство вже не милі.

МУЗИКАНТОВІ

Він у труні шукає ноти,
Співа мелодію під ніс:
«Мені тут вистачить роботи,
Аби баяна хтось приніс».

СТУДЕНТОВІ

Не допоможуть тобі ані НАТО,
Ані уряд, ані президент,
Якщо з дому матуся і тато
Не пришлють продуктовий «презент».

ЖАРТОВАЛИВО ТОСТИ, НОВИТНІ 😊 ЧАСТІВКИ 😊

Приїжджає чоловік з курорту й каже дружині:
– Ти знаєш, я тільки про тебе думав, ні на кого не дивився.

Вона питає:

– Невже на курорті перевелися вродливі жінки?

Чоловік:

– Гроші.

Тож вип'ємо за ощадливих чоловіків і розуміючих жінок!

* * *

Заходить чоловік у рибний магазин і просить продавця:

- Підберіть мені найкістлявішу рибу.
- Ви купуєте собі чи котові?
- Дружині, щоб цілий вечір мовчала.

Пропоную випити за те, щоб наших жінок оточували турботливі чоловіки!

* * *

Подруга каже подрузі:

- В мене чоловік – золото.

Та її запитує:

- А якої проби?

Подруга сумно відповідає:

- Що не є надмічної. Місяць ходжу в синяках.

Так вип'ємо за сильних чоловіків і люблячих жінок!

* * *

Мудра дружина – це та, яка знає про коханок свого чоловіка і не влаштовує йому скандалів. А дружина, яка дорікає судженому зрадами і не знає, скільки в нього любасок – обмежена жінка.

Давайте вип'ємо за розумних жінок!

* * *

- Кохана, ти куди зібралася?
- До подруги.
- У нічній сорочці?
- А що мені, йти до неї без сорочки?

Пропоную тост за шляхетних жінок і довірливих чоловіків!

* * *

Після шлюбної ночі чоловік гордо запитує дружину:

– Як я тобі?

Дружина зітхає:

– Я іншого від тебе й не чекала.

Тож вип'ємо, щоб у потаємні хвилини чоловіків
не покидала сила, а жінок – винахідливість!

ПРО ТЕЩУ Й ТЕСТЯ (Сучасні переспіви)

Тещу зять віта зі святом,

Лізе цілувати.

Вона бідна з переляку

Почала ікати.

...

Сидить доня на воротях –

Маму виглядає.

Зять зробив букет з кропиви –

Тещу зустрічає.

...

– Я машину подарую

Зятю дорогому.

Зять не витерпів, скипів:

– Краще йдіть додому!

...

«В тебе теща золота», –

Кожен з радості волає.

Я запнувся від тих слів:

– Позолота облізає...

...

Попросила мене теща
Буряк посадити.
А за це пообіцяла
На курорт звозити.

...

Тесть у мене байдикує,
Горілку теща продає.
А моя дружина мила
Своїм конгральто дістає.

...

В лісі я збирав ожину,
Ще й наївся досхочу!
А тепер відерце ягід
Рідній тещі волочу.

...

Тесть годину шаленіє,
Вщент розбилася плящина.
Теща ж у душі радіє:
«Добре, що хоч не машина».

...

Є у мого тестя хобі,
Як нап'ється – то співає.
Ще й дивується на ранок,
Що поганий відгук має.

...

Рано сонечко встає,
Тесть додому ледве йде.
Не один – дружок веде,
Бо тесть хворого вдає.

...

Цілий рік терпів я стійко
Тещі грізний крик і сварку.
Та зізнаюсь – не даремно:
«Заробив» на іномарку.

...

На дивані тесть лежить
І зубами цокотить.
– Холодно чи що? – питаю.
– Тещу так твою лякаю.

ПОЛІТЧАСТІВКИ (із сучасним підтекстом)

Москаля я надурила
І за це до смерті горда.
Хай не лізе в Україну
Його псяча морда.

...

Депутат завів розмову
Про любов міцну й прекрасну.
Я ж давно на все готова,
Аби ввів в квартиру власну.

...

Гривня нині так упала,
Кажуть, девальвація.
А мені чомусь здається –
Знову спекуляція.

...

Нас лякають москалі,
Що не пустять в НАТО.
Прийшов час на їхню дурість
Усім наплювати.

АНТИПУТІНСЬКІ МОТИВИ

Сидить Путін у Кремлі
Та й думку гадає,
Чого розум з кожним днем
Його покидає.

...

У Росії з Путіна
Зробили ікону.
Ми ж подумаймо гуртом,
Як звалить його із трону.

...

Одурманили Росію –
Люд за Путіним іде.
Я чекаю, щоб побачить,
Куди ж він їх приведе.

...

У Росії на брехні
Побудована держава.
Смерть, війна, обман, цинізм –
То в них звична справа.

РІЗНА ВСЯЧИНА

Не ходіть ви, хлопці, яром,
Не дивіться мені вслід.
Не даю нікому даром,
Є лиш виняток – сусід.

...

Кинув Гліб на мене оком,
Хоче щось, мабуть, сказати.
Я й без слів на все готова,
Так що нічого чекати.

...

Цілий ранок дядько Макс
Бороду все викладав:
– З виду я, неначе Маркс,
В жмені весь мій «капітал».

...

На городі Фрол і Ната
Демонструють тіло голе.
А тим часом косить тато,
А матуся зілля поле.

...

На столі стоїть перцівка,
Поруч – чиясь морда.
Тепер у нас п'яна дівка,
Як найвища мода.

...

Полюбила я Івана
Не за карі очі.
Обіцяв, що відпочину
На курорті в Сочі.

...

Хоч живемо біднуvато
Й сваримось поміж собою,
Зате партій в нас багато
Й лідерів – неначе гною.

...

Люблять наші демократи
Язиком молоти.
Їм би ліпше помовчати –
Взятись до роботи.

БАЙКИ, БАЄЧКИ ТА КАПІВКАЗКИ

КАЧИНА ОБРАЗА

Мале пухнасте Каченя
Поважно маму Качку вчило:
– За черв'ячком ми по півдня
Немов прибуду ти ходили...
Чому ж за стільки божих днів
Качки із цим не дали раду:
Тож заманити черв'яків,
Аби до нас сповзались радо,
Або розводити отам,
Де височіє купа гною, –
Невже на це старим Качкам
У голові не хватить лою?
Поважна мамина рідня
Від нього цього не чекала:
«Чи Каченя нам всім рівня,
Щоб так старими керувало?».

Батьків, бува, теж ображає,
Коли дитина їх повчає.

НАЇВНА КОЗА

Коза наївною була
І Козенят любила дуже.
Їм догоджала, як могла,
Аж поки почала нездужать.
Враз Козенят як підмінили,
Уже й не знаються з старою –
Нема у неї більше сили,
Обходять бідну стороною,
Бо мати, бачите, дурна
І не красива, і не модна,
У бороді вже сивина
Облізла, а не благородна...
– Ха-ха! – знущаються зухвало, –
Сиди удома, де ж ти прешся –
Тебе лишень тут бракувало,
Стида з тобою наберешся!
Коза невдовзі з рідних місць
Боялась крок кудись ступити:
На ній, старій, зганяли злість
Її кохані рідні діти...

На старість від таких синів
Одна біда для матерів.

ГОНОРОВИЙ ПІВЕНЬ

Якось Півень, взявши слово,
Повів себе загадково:
Став хвалити він Кота –
В нього ж бо душа свята.
Курям кукурікав оди –
Ті ж бо благородні зроду.
А Качки – мов добрі феї,
Півень далі гнув своєї,
А Свиня – красуня мила –
Півню білий світ затьмила...
Але щось раптово сталося –
Півня ніби поміняли:
Так у гніві розходився,
На присутніх й не дивився.
Всім дісталось від нього,
Не жалів і Пса старого.
Обзивав всіх без кінця,
Аж позбавили слівця.
Не дає тепер проходу:
– Постраждав я за свободу!
Доки сипав я похвали,
То мене не утискали!

Буває, часом краще промовчати,
Аніж себе героєм виставляти.

КОНКУРС КРАСИ

Як тільки вийшли Їжаки з роси,
На конкурс подались вони краси.
– У вас нема ні вроди, ані грації,
А колючки гостріші, ніж в акації, –
Посміялася Лисиця з їжаків,
Не добираючи при цьому слів. –
Інша справа, подивіться, я –
Вродлива в мене вся моя сім'я.
Цій розмові не було б кінця,
Але з'явилась на лужку Вівця.
І пішла Лисиця на обман:
– Втратить голову від чар твоїх Баран... –
І вівцю ще довго вихваляла,
Але та уваги не звертала.

Іноді буває, що й Вівця
Впізнає брехню в чужих слівцях.

ПОХВАЛИВ НА СВОЮ ГОЛОВУ

Подивившись на овечі роги,
Так Баран поважно проказав:
– Ех, тобі б ще гарні рівні ноги –
Я б тебе навіки покохав.
Та Вівця не виказала гніву,
То ж Баран, а з нього що узяти:
– У Вовчиці точно ноги рівні,
Можеш їй любов пропонувати...

Знати варто, кого вихваляти,
Щоб не довелося шкодувати.

НОМЕНКЛАТУРНИЙ ОСЕЛ

Як Осла обрали головою
І почав районом керувати,
Звірі загуділи, аж луною
Їх незгода злинула в Карпати.
Та недовго ті лунали крики –
Всім, хто проти, враз прикрили рота.
Лиш Качки, як критики великі,
Всю Ослу поганили роботу.
Та Осел, всім мешканцям на диво,
Сам зумів за себе постояти
І здобув собі ваги і впливу,
Щоб Качок з роботи проганяти...
Де й поділись критики сміливі –
Як один, оглухли і осліпли.
І хвалебні оди галасливі
Вже натхненно і майстерно ліплять.

Щось таке трапляється і з нами:
То завзято ганьбимо, бувало, –
Потім вихваляєм до нестями,
Ніби і не ми хулу співали.

ЦУРАЮТЬСЯ СВОГО

Ніхто не слухає старих і мудрих Псів,
Хоч іноді вони в батьки годяться.
І часом кажуть безліч мудрих слів,
І родом з діда-прадіда гордяться.
А молоді не хочуть працювати,
Бо не престижно і собача справа...
Все норовлять легкі шляхи шукати
І закордонний рай всіляко славлять.

Частенько бачимо, що й люди
Такі порядки теж тримають:
Своє бездумно тільки гудять,
Чуже щосили вихваляють.

НАВКОЛО ВЛАДИ

– До влади треба молодого, –
Вовк Зайця щиро «пропихав». –
Ведмідь і так при владі довго,
Він всю каденцію проспав!
Його підтримала Сова –
Надвечір так усім гукала:
– Мала у Зайця голова,
Та розуму у ній чимало!
Її ж підтримала Сорока:
– Ведмідь – велика розмазня –
Не зробить самостійно й кроку,
Кругом корупція й брехня!
І Зайця дружно всі обрали
Й чекали кардинальних змін.
Щоправда, толку з Зайця мало,
Бо Вовк керує, а не він.

Так часто: гострі на язик –
Лише про власний дбають зиск.

НАЛЯКАВ

Налякав яюсь Кіт Рака.
Затрусивсь аж той бідака,
Бо якраз на бережку
Загоряв він на бочку.
Кіт муркоче йому мило:
– Що тебе так засмутило?
Я оце ліском гуляв
І про берег твій згадав.

Захотілося з тобою
Вдвох посидіть над рікою.
– О, авжеж! – гукає Рак. –
Ти б давно прийшов отак!
Дякую, що не забув
І до мене завернув.
Тихо Кіт на те сказав:
– Хоч і мав багато справ,
Та до друга в таку днину
Завітав я на гостину.

Можна навіть Рака загнудати,
Як захочеш зиск для себе мати.

ДЯТЕЛ І ГОРОБЕЦЬ

За яке б не брався Дятел діло,
Все робив завжди він дуже вміло.
Ні на кого не сердивсь, не злився,
З Горобцем тісненько подружився.
І комашками завжди того вгощав,
Про здоров'я і сім'ю питав.
А як здобував якісь гостинці,
Пригощав не рідних, а чужинців.
Все життя нікого не образив,
Не збрехав, не зрадив, не зневажив.
І минали тижні неупинно –
Дятла ж в лісі кілька днів не видно...
Запитали друзі в Горобця –
Всіх подій найпершого знавця:
– Ти товариша ніде не зустрічав,
Може, Дятел у сильце попав?
– А яке мені до Дятла діло? –
Йй полетів, лишень залопотіло.

Мораль у байці наче світ стара,
Та повторю її я під кінець:
Ні крапельки поваги чи добра
Не заслужив такий от Горобець.

РОЗПЛАТА

Шпак поскаржився дружині:
– Ох, невдячні ж діти нині:
До батьків нема пошани,
Серце нам вони лиш ранять.
Обіцяли прилітати,
Час на нас не шкодувати.
Та лиш пустка на душі –
Ми для них давно чужі...

Перше ніж дітей ганьбити,
Треба збоку подивитись.
Може й ви самі колись
Так з батьками повелись?

НЕ ДО БАЛЕТУ

Зібрався Рак у місто на балет:
– Набрид цей жаб'ячий квартет.
Крикливі всюди галасають,
Одне і те ж завжди співають.
За день набридли вже добряче,
Аж тиск неначе м'ячик скаче.
У місті ж добре погуляю,
Потрібних друзів підшукаю.
Повз Рак уперто двадцять днів,
Аж раптом під авто влетів.

... Таки бувають в світі Раки,
Що забивають зайвим «баки».

ОЛІВЕЦЬ І РУЧКА

Ручка кпила з Олівця:
– Бачу, толку з тебе мало –
Ти зносився до кінця,
Ще й ламаєшся, бувало.
Я ж надійна, я ж сучасна,
Олівці – то вік колишній, –
Але раптом передчасно
Стержень в неї вже не пише!
І господар по хвилині
Ручку у смітник закинув,
Олівця з шухляди вийняв
І продовжив писанину...
Олівець, мов спис, напнувся
І відчув в собі він силу,
Бо ні разу не спіткнувся
І писав слова красиво.

Треба інколи змовчати
І сміятися не варто:
Гоноровим людям доля
Підкидає часом жарти.

ВЧЕНИЙ КОЗЕЛ

Козел в науку вирішив податись,
Щоб Лошака хоч в чомусь перегнати.
Про рішення важливе без упину
Він бекав-мекав не одну годину.
І дивувались друзі і рідня:
– Тобі ще братись й братись до Коня!
Ти народився, щоб в лужку гуляти,
Траву скубти і по горі стрибати.
Лошак – трудяга, він усе здолає,
Його батіг ніякий не злякає.
Але Козел був впертий як ніколи
І записався він у вищі школи...

Мораль печальна – той Козел без мук
Уже півроку кандидат наук,
Бо де за розум важливіші блати,
Козли проб'юються легко в кандидати.

ЧАС ІНШИХ СОЛОВ'ЇВ

«Хоч освіти я не маю,
Та почуйте, як співаю!» –
Соловей співав щоднини
У садочку на калині.
Так талантом вихвалявся,
Що незчувся, як зазнався.
Й гонорари у гаю
Дер за музику свою.
Та досяг лишень одного –
Що забули всі про нього.

КОРОВ'ЯЧА СЛАВА

Віл завжди хвалив Корову
За надії молока.
Йому вірили на слово –
Без єдиного ковтка.
Віл хвалив, не знав спочинку,
Оди радісно співав.
З неї здмухував пилінки,
А себе не шкодував.
І Корова загордилась –
Вгору роги вже дере,
На Вола аж розізлилась,
Що приміщення старе.
– Де ж нове тобі шукати?
Я додому ледь повзу.
Взимку я не дам пропасти –
На курорти повезу.
Та Корові не підходить
І вона своє реве:
– А мене це не обходить,
Хочу стійло я нове!

Є й в житті Корів чимало,
Що своїх Волів дістали.

ОБАЧЛИВИЙ ХІД

Крук лиш рік був депутатом,
Бо Орел його з мандатом
Взяв у оберти уміло –
Пір'я лиш кругом летіло.
Скаргу надіслав в верхи,
Що в Крука одні гріхи:
Брудом всіх він обливає,
Виборців за дурнів має.
Крук до виборчого штабу
Пожалівся на нахабу.
– Той Орел всіх ображає,
Працювати заважає.
І якщо це не спинити,
Може кого хоч звільнити.
Стали в штабі всі гадати,
Де б Орла того прибрати...
Дав толкову хтось пораду –
Й у Орла нова посада.
І тепер він не літає –
Скарги сам вже розглядає.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Якось раз на зборах лісових
Критикували звірі вартових.
Нарікали, що вони під час роботи
На сторонніх кидають ворота.
Потім всі накинулись на Вовка,
Заявили – з нього мало толку,
Бо на службі той постійно спить
І хропе страшенно кожну мить.
Вовк, як завжди, щиро виступав –
Всіх колег уміло захищав:
– Служать в лісі вартові завзято
За мізерну і смішну зарплату.
Ось, наприклад, візьмемо мене:
Хто повз Вовка, звірі, прослизне?
Але що за труд важкий я маю –
Та лишень здоров'я тут втрачаю.
А від вас ні вдячності, ні втіхи,
Лиш отримав добре на горіхи...

Хотілося б укотре нагадати,
Що Вовкам не варто довіряти.

НІКОГО НЕ ЗАБУВ

Осла перевели в столицю –
З собою він узяв Ослицю.
Та цього видалось замало
І тут йому на думку спало
Покликати ще і Лисицю –
Собі в майбутні помічниці.
Згадав Осел і про Лоша,
В якого золота душа.
І для Вола увів посаду –
Збирав усіх він на наради.
Козла ж призначив адвокатом,
А Барана – аж дипломатом.
Згадав і друзів, і рідню,
Посаду обіцяв й Коню.

Усіх Осел прилаштував –
Посади щедро роздавав.
Тепер йому горлянуть оди
І за дощів, і за погоди.

ЛЕДАЧИЙ КІТ

Коту постерегти сказали ниву –
Мишей відважно з неї гнати.
У спеку, в бурю і у зливу
Злодюг на поле не пускати.
За це пообіцяли м'ясо,
Аби лиш службу ніс він справно.
«Їж, що душа бажає ласо,
Але поведься чемно й гарно».
Кіт, як годиться, клятву дав
Не спати ані дні, ні ночі.
А сам, чортяка, так гуляв,
Що сну вночі не знали очі.
Й Мишва не спала, не дрімала,
З нагоди ж треба скористатись,
То вже на полі й їла, й спала,
Бо не боялася попастись.

Мораль у баєчці проста –
Женіть чимдуж того Кота.

ПАРТІЙНЕ КОРИТО

За кілька місяців в Коня
З'явилась партія своя.
Й тепер при кожній він нагоді
Собі прихильників знаходить
І їм розказує програму.
У приклад ставить власну маму,
Що сина задуми схвалила
Й сама у партію вступила.
Й тепер удвох вони по-праву
Однопартійців кличуть в лави.
До партії за пару днів
Прийняв Кінь кілька Баранів,
Ворону, Вовка, Зайця, Лиса
Та ще народу достобіса.
А згодом ринула й рідня –
Всі – від Коня і до Коня.
Просилась дуже ще й Сова,
Та птаха гостра на слова,
То їй відмовили в прийомі,
Хоч близько із Конем знайома.
Кому ж потрібно, щоб щодня
Лунала критика Коня?

Мораль проста, життям прошита:
Не всіх пускають до корита.

ЗНАЙ, ПЕРЕД КИМ ВИСТУПАТИ

Виступ Вовк почав чудово –
В груди бив на кожнім слові:
– Як Ведмедю довіряти?
Він не вміє керувати,
Лиш у лісі всіх лякає
Й хабарів не пропускає.
Наче замок звів барлогу
Та ще й льоха чималого.
Щось іще хотів додати,
Та почав Ведмідь гарчати.
Вовка вмить немов змело –
Втік, неначе й не було.

Завжди треба добре знати,
Перед ким йдеш виступати.

НАКЛЕПНИК

Пацюк узявся наклепи писати,
Що Миші стали жито розкрадати.
І на Котів строчив він анонімки,
Та не малі – на цілих три сторінки.
Що ніби вусані давно на ринку
Собі завели волохату спинку.
Тому Коти-нахаби запаніли,
Що й молока вже пити не схотіли.
Дісталось Вовку та рудій Лисиці –
Безплатно, бачте, їздять до столиці.
Всіх поіменно в наклепах згадав,
Чого не знав, то гарно прибрехав.
Та був й такий, кого він пожалів
І не знайшов йому критичних слів:
«У цім ряду, – як стверджував Пацюк, –
Один лиш я зазнав всіляких мук,
Бо вболіваю за загальну справу
І не чекаю дяки, ані слави».

Скажу таке в заключнім слові:
Що Пацюки тепер в фаворі.

НЕБЕЗПЕЧНА ЗАКОХАНІСТЬ

Забувши про щоденний труд,
Горобчик кинувся в розваги.
І ані стид, ні пересуд
Не погасив його наснаги.
Якось Синицю він зустрів
Й цвірінькання утратив дар.
І цілу ніч в ставку гасив
Кохання небезпечний шал.
Але вода не допомгла,
Пожежу не згасила...
Синиця ж з Соколом жила
І лиш його любила.
Мав Горобець чудовий хист –
Та він таки не Сокіл:
Хоч сірий бік і сірий хвіст,
Та не злетить високо!
Від Горобця вернула дзьоб
Й надій не подавала,
Аж поки Соколу його
Якось не згодувала...

Що скажеш тут – немає слів,
У світі стільки Горобців!

МИША СВЯТКУЄ

Хвалилась Миша на банкеті,
Що дірку вигризла в паркеті:
– Верховодить тут щодня
Буду я й моя рідня!
Миша всім жильцям на диво
Видавалася смілива.
Спершу просто хизувалась,
Потім з друзів насміхалась.
В Миші є на те причини –
Кіт подався на іменини.

ВТРАЧЕНІ ЛІТА

Жалілась Миша на Кота:
– Він погубив мої літа.
Так щиро клявся, що кохав,
Але ні разу не спіймав.

ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ

Почесне звання присвоїли Мусі
За те, що співала в начальницькім вусі.

КОЗЛИ

Усі Козли попхались догори,
А ти від сорому втопися чи згори...

ТЕРМОМЕТР

Від того, що брехав багато на віку,
Термометра втопили в кип'ятку.

ЛІНЬ

Лінь лупить кулаком себе по грудях:
«Без мене дуже неспокійно людям».

ПОМІЧНИК ДЕПУТАТА

Через свою собачу вірність
Міняю голоси на гідність.

ДОТРИМАЛИ СЛОВА

За підлабузництво Цапку воздали –
В приймальні шкуру на виду поклали.

ВИСНОВОК КОШЕНЯТИ

Без мене тут усі сумні,
Зі мною – начебто дурні.

ЧЕМНІСТЬ

Учинили чемно наостанок –
Півня похвалили – чемпіон!
Та гордився він таки зарано –
За годину вже кипів бульйон.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Пес дарма так щиро гавкав –
Не звертав уваги Савка.
Виніс спритно все, що хтів,
Бо не любить Савка псів.

ГОРДІСТЬ

– Від мене плаче – Сам Зозуля, –
Світилась золотом Цибуля.

МРІЯ

Мрія нездійсненна у Козла –
Дорости до кінського сідла.

БІДА

Маємо того багато бід,
Що радянський не зуміли стерти слід.

ТАКЕ ЖИТТЯ

Отаке в нас сьогодні життя:
Одним «бакси», а іншим ниття.

КЕРІВНІ БАРАНИ

Де Барани усім керують –
То не чекайте там порядку.
В овечих шкурах бешкетують
Вовки, й купаються в достатку.

СВАТАННЯ СВИНІ

Нарешті Поросятко вмилось,
Бо завітали старости.
Та передумало й в багно звалилось:
«Мені ще треба підрости!».

ЛЕВ – ХАБАРНИК

Хабарі збирає Лев –
Лис кричав: «Це підло й бридко!».
Та зустрів і ледь не вмер –
Потягнувся до калитки...

ГОРДА ЛИСИЦЯ

Не гордись, що ти Лисиця
Й в лісі всі тебе шанують.
Варто тільки оступиться –
Зловлять враз і оббілюють.

СТУКАЧ

Дятла називали ловкачем,
Бо по дереву навчився вибивати.
Він же був звичайним стукачем –
Куди треба друзів вмів «здавати».

ПРИХОВАНА ЗАКОХАНІСТЬ

Мишеня Кіт полюбив
І сказав про це відкрито.
Та як зміг – умить зловив –
З'їв з великим апетитом.

КАР'ЄРИСТ

Як Козел на танцях не старався,
Танцівник із нього не удався.
Тож змінив заняття залюбки –
Лобом він пробивсь в керівники.

Черепаха не сердилась зроду,
Прожила спокійно літ чимало –
Грїла панцир, не бруднила воду
І нічим всерйоз не переймалась.

СПРИТНИЙ ЧАЙНИК

Чайник голосно свистів:
– Я заслужена персона.
Термос взять мене звелів
На посаду до району.

КІНСЬКА СИЛА

Коли забігла Миша в млин,
Вона усім оголосила:
«Якби замешкав тут мій син,
Була б у нього кінська сила!».

ДЗЕРКАЛО

Воно усім обличчя підправляє
І в очі правду кожному рубає.
Та часом за таку картину
Уламками лежить під тином.

ДОВГООЧІКУВАНА ПЕРЕМОГА

Маленька моль
Святкує перемогу:
Бо зажила
У шубі, як у Бога!

ЗАЗДРІСТЬ

– Скільки веселих про Радість пісень
Люди співають і в нічку, і вдень.
І жодну про мене не склали – нема, –
Все бідкалась Смерть і зітхала дарма.

МУХА

Муха розтрубила новину:
– Головна тепер я по меню!
Бо харчів в їдальні лиш за зміну
Через мух списали половину.

НАСНАГА ДО ЖИТТЯ

Оса спізnilась на обід –
Шукати жертву знову слід.
«Не з голоду ж мені вмирати?
Я хочу знов когось кусати».

ЖОРСТОКЕ КОХАННЯ

Кіт у Мишу ніжно закохався
Й ненароком в мишоловку упіймався.
Сміються друзі голосно з Кота –
Через любов зостався без хвоста.

ТАКА НЕ ПРОПАДЕ

Козеня з посади з'їли,
Бо Лисиці закортіло
Не курча чи гуску тлусту,
А попробувать капусту.

ГРАФИН І ЧАРКА

Радів Графин несамовито:
«Скільки з мене було пито!».
Чарка теж репетувала:
«Я тобі допомагала!».

ПІДМОЧЕНА РЕПУТАЦІЯ

Раз вийшла у світ і вже встигла підмочити репутацію, – зробила невтішний висновок Парасоля, зустрівшись з першими краплями дощу.

НЕСПРАВЕДЛИВА ОЦІНКА

– Кусаєш усе життя, – скреготали Зуби, – а лаври дістаються шлунку. Його промивають, возять на курорти.

ЗАКОННЕ ОБУРЕННЯ

– Життя немає від оцих мух, – охала Міль. – Егоїстки, тільки про себе думають.

– Витравити їх треба, – запропонував Комар.

– Пізно, – прошипіла Міль. – Мухи окупували всю квартиру.

– Чого ж ви тоді хочете? – не міг втямити Комар.

– А що, не можна обуритися? – відповіла Міль.

ВТРАТА ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ

– Ми втрачаємо свою індивідуальність, – вибухнули гнівом Вареники, коли їх поливали сметаною. – Досить нами прикривати чийсь кислий вигляд.

НІДЕ НЕ ВИСОВУЄТЬСЯ

Придорожнього Пня запитали:

– В чому секрет, що вас багато років вносять у депутатські списки партії «Вічні дуби»?

На що Пень відповів:

– Суть проста – я ніде не висовуюсь.

ТЕЛЕФОННЕ ПРАВО

– Скільки вам повторювати? – кипів Телефон на суддю. – У винесенні вироку останнє право належить мені.

ВИСОТА

– Мені б твою енергію, – замріяно повторювало Колесо.

– А мені б твою рухливість, – спробував охолодити його Двигун.

– Хлопці, а що вже говорити про мене? – втрутилась у розмову Перекладаина. – Я не маю ні першого, ні другого.

– Зате ти постійно перебуваєш на висоті, – мовили із заздрістю вони.

ТЕЛЕВІЗОР

Цілими днями та ночами Телевізор те й робив, що поширював відомості, з ким спав Кіт, де вештався Пес. Дійшло до того, що він повністю переключився на показ дешевих, непристойних репортажів, чим його господарі займаються в робочий час.

Звісно, проти Телевізора почалися гнівні виступи. Миші вимагали покарати «ящик» за такі безчинства. Але, як тільки треба було приймати рішення, Мухи заявляли:

– При чому тут телевізор? Він лише інформатор. Копайте глибше!

Мухи завжди так робили, коли хотіли заговорити якусь проблему.

ТЮЛЬПАН І ТРОЯНДА

Молодий Тюльпан скаржився товаришам на Троянду:

– Ще не одружились, а вже коле.

МЕМУАРИ СТАРОГО УНІТАЗА

- Що ти робиш? – поцікавилася Відро для сміття в Унітаза.
- Засів писати мемуари.
- Тобі є що розповісти! – позаздрило Відро.
- Але чи дозволять їх видати? – переживав Унітаз.
- Це правда, – зітхнуло Відро. – Кому потрібна інтимна інформація?

МУДРИЙ МІКРОФОН

- Найскладніше в нашому ділі, – ділився зі Сценою Мікрофон, – щоб не вимкнули світло. А що в артиста нема голосу, знають лише двоє – я й він.
- І що? – поцікавилася знову Сцена. – Досі ніхто не докопався?
- Так я ж кожному підсилюю звук, – відповів мудрий Мікрофон.

НЕБЕЗПЕЧНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ

- Караул! – репетувала Подушка. – Мене використовують не за призначенням.
- Що ти мелеш! – скрипіло Ліжко. – Для чого ти ще годишся?
- Залежить, хто бере в руки, – розмірковувала Подушка. – Якщо хазяїн – то ховає гроші. А коли дружина – закриває своє зрадливе обличчя.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

- Літаєш без спочину, збираєш по краплині кров, – обурювався Комар. – А лаври дістаються іншим. Мене ж усі називають кровопивцею.

СМУТОК ПІВНЯ

Засмутився Півень, перестав кукурікати.

– Що трапилось? – питають його Кури.

– Мені нікого будити, – відповідає з сумом.

– А діда?

– Той став глухим, – опустив крила Півень. – Не чує мене.

– Он як! – поспівчувала найкмітливіша Курка. – Так є ж сини.

– Їх гарматою не добудишся, – зітхнув Півень.

РІЗНИЦЯ

Розмовляють Бур'ян і Картопля про те, як скоро проминує рік. Незабаром настане осінь – доведеться прощатися одне з одним.

– Росли разом, а яка поміж нами різниця, – розмірковував Бур'ян. – До мене тобі не дотягтись!

– Ти вірно підмітив, – погодилась Картопля. – Мене занесуть у підвал, а тебе викинуть на дорогу мерзнути.

ПРИКРІСТЬ

– Така мене прикрість бере, – визирив Язик з рота, – не хочеться говорити. Щось розповідаєш, а вся увага прикута до Очей. На них дивляться, з Очима підтримують таємничий контакт, їм моргають. За що, питаю, Очам така пошана?

САМОПОВАГА

– Не розумію, чому говорять, начебто жінка – слабка стать? – невдоволено бурмотів Синець під оком чоловіка. – Принаймні я ніколи не забуду її теплої руки.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ПРАЦЯ

Хто заходив у туалет, коли бачив старий Унітаз, завмирав на місці. Мало того, що кришка бачка давно розбилася і виднілося його порожнє нутро, він був увесь заіржавілий та в павутинні.

За дверима перед ним, збираючи гроші, сиділа модна Туфелька.

– Ваш Унітаз, – кричали розгнівані відвідувачі, – давно просить на звалище.

Тим часом Туфелька, роблячи розумний вигляд, відповідала:

– Тут не Унітаз, а я граю роль. А в мене, між іншим, інтелектуальна праця.

ВІДЗНАКА

Чайника проводжали на пенсію. Як заведено в кожному колективі, товариші зібралися на банкет. Говорили багато, дякували йому за службу, а Термос навіть просльозився:

– Було б справедливо Чайника чимось відзначити. Адже без нього й на нас ніхто б не звертав уваги.

– Слушна пропозиція! – підтримав Графін. – Але вже пізно – вечір у розпалі.

– Зробимо це завтра, – хизувався своєю вагою Холодильник.

– Правильно, – підтримала наймодніша Тарілка.

...Того вечора Чайник не спав. Не міг він заснути другої й третьої ночі. З тих пір минуло багато часу. А старожил чекав на відзнаку. Все уявляв, як буде її показувати онукам, що при цьому їм говоритиме.

Бідний Чайник так і не навчився розбиратись у фальші.

ДОРОГА ЦІНА

Миші були щасливі, що за ними не ганяються Коти. Вони з цього приводу навіть влаштували пишне застілля. А під кінець заспівали. Однак за це довелося заплатити дорогу ціну.

РЕВНИТЕЛЬ МОРАЛІ

– Бачите, – хвалилося Решето. – Мені важливо відсіяти те, що засмічує наше життя.

ДЕБЮТ

Директором нового лісового масиву було призначено молодого й енергійного Дуба.

Він щойно закінчив лісову академію, мав непогані зв'язки у міністерстві. У студентські роки Дуб заприятелював з дочкою самого міністра Калиною, на яку тоді мало хто з студентів звертав увагу. А молодий Дуб наче відчував, що це сухе дівчисько, колись може стати у нагоді. Тож коли зайшла мова, кому довірити очолити масив, міністр запропонував кандидатуру свого майбутнього зятя.

– У нього немає досвіду роботи, – запротестував головний інженер Клен, який сам мріяв про цю посаду. – Дуб ще зелений керувати таким важливим господарством.

– Справді, що він знає про ліс? – підтримала Клена його секретарка Береза. – Дуб тут ніколи не жив, не обізнаний з тутешніми умовами.

Але міністр був настроєний рішуче.

З ним ніхто не наважувався сперечатися, а Дуб, як і належало висуванцю міністерського рівня, розгорнув на масиві бурхливу діяльність. Багато з

тих, хто свого часу виступав проти нього, відразу позбулися посадових крісел. За його вказівкою було щент вирубано старі ділянки лісу і висаджено екзотичні дерева та рослини.

Допоки старші від нього Дуби, Осики, Липи, а також Суниці, Малини, інші мешканці масиву з головою пірнали в роботу, він займався іншими справами.

Молодий Дуб зранку й до вечора зустрічав численні делегації. Влаштовував застілля, давав безкінечні інтерв'ю.

Наприкінці тижня, організовуючи пікніки та феєрверки, веселився в компанії дочки міністра, а коли гості поверталися до столиці, шукав розваг серед місцевого населення.

Натомість на масиві все розвалювалося. За якийсь час тут справи зовсім зійшли нанівець.

І тільки з міністерства не вгавали повторювати: дебют молодого Дуба проходить успішно, за наміченою програмою. Очевидно, мали на увазі занепад масиву, який столичні працівники давно мріяли приватизувати.

ЛИХОСЛІВНИЦЯ

Серед своїх родичів молода Муха постійно лихословила.

– Ти б стежила за своєю мовою, – повчали старші.

– Я в шляхетних пансіонах не навчалася, – дзижчала на зауваження.

Але варто було прилетіти до неї молодому високоосвіченому Комару, як її мова ставала іншою.

Тільки вона його не зацікавила. Комар шукав ідеал. А Муха до нього не дотягувала.

ІНІЦІАТИВА

– Захотілося мені прогулятися по газовій плиті, – жалілося Молоко. – Але тут таку влаштували погоню – геть відбили бажання проявляти ініціативу.

АВТОПОРТРЕТ

– Невже це ми? – скрипіли Двері, вдивляючись у дзеркало.

– Ви, дурепи, хто ж іще? – сміялися Вікна.

– Варто було нам перефарбуватися і себе не впізнали, – голосно розмірковували Двері.

Вікна їм заздрили.

КОЛОРИТНА ФІГУРА

На власному дворі Баран був колоритною фігурою. Його всі поважали і любили.

– На чому тримається його авторитет? – запитували Гуси.

– Як вам сказати, – махав хвостом домашній Пес. – Баран усе вирішує завдяки своєму рогатому становищу.

 Мікросюжети **ВЕЛИКА РАДІСТЬ**

Прийшла у сім'ю Слюсарчуків. Уперше за двадцять п'ять літ подружнього життя Сидір Артемович після отримання зарплати прийшов додому тверезий.

ВІКОПОМНА ПОДІЯ

Сталася в житті міського голови Харитона Дорофійовича Твердолоба. Позбувшись на виборах посади, він без жодних вагань пересів із номенклатурного крісла у домашнє.

НЕ ПОСТУПИВСЯ ПРИНЦИПАМИ

За своє піввікове життя Марко Козуля жодного разу не поступився принципами. Причина такого феномену полягала в тому, що їх у нього не було.

НА ВИДУ

Щоденно протягом трьох років мешканці будинку №20 зустрічаються зі своїм кандидатом у депутати до міської ради Артемом Цвіркуном. Тут у під'їздах до цих пір висять його агітаційні листівки, в яких він обіцяв поліпшити умови їхнього проживання після закінчення виборчої кампанії.

СПИЙМАВСЯ

Перший раз Олег Кандибенко попався на фермерському винограднику, другий – у супермаркеті, коли не розплатився за покупку. Втретє й востаннє його зловила однокласниця Зося Кучерява. Взяла під руку й повела до загсу.

КАР'ЄРА

На схилі років багатолітній лежень Матвій Голопупенко зробив неочікувану кар'єру. Його призначили сторожем у місцевому кар'єрі.

ПЕРЕСОЛИЛА

Про надходження нової партії солі до сільської крамниці першими дізналися сусіди Серафими Горобець. Пообідавши в неї, вони остаточно пересвідчилися у своїй правоті.

ІДЕАЛ

Довго шукала свій ідеал сорокалітня Ганна Планида. А нещодавно таки знайшла. Обранцю сімдесят два роки, самотійно ходить, був тричі одружений. Усі дружини ідеалу покояться на міському кладовищі.

☺ **ВЕСЕЛІ ДІАЛОЗИ** ☺

ПОСПШАЄ

- Куди це ви, Макаре, поспішаєте?
- На город біжу.
- Хіба не бачите, що темніє?
- Я ще встигну глянути, що жінка зробила.

ЗНАЄ

- Андрійку, ти сьогодні був чемним хлопчиком, – хвалить вихователька.
- Я знаю.
- Цікаво, звідки?
- Мені про це щойно сказала Даринка.

НЕ ЧІПАЙ

- Настуня каже мамі:
- А Зоряна знову мультики дивиться.
 - Не чіпай її, – просить мама. – Хоч півгодини відпочинемо.

ЦІЛЮЩА ВОДА

- Що будете пити, хлопці?
- Ми не вередливі.
- Наллю гірської води. Вона така цілюща!

МРІЯ

- Я мрію, щоб дружина одержувала велику зарплату, – каже приятелям Кузьма.
- А вона, певне, мріє про нового чоловіка.

ДОПИТЛИВИЙ

- Вчора я цілу ніч не міг заснути, – скаржиться Дмитро.
- Погано себе почував? – питають товариші.
 - Ні, в сусіда скрипіло ліжко.
 - То що з того?
 - Засік час, коли перестане скрипіти.

НЕМАЄ СУМНІВУ

- Ви стверджуєте, що це ваша дружина? – запитує сержант міліції.
- А ви сумніваєтесь? – зітхає чоловік.
 - По тому, як вона з вами свариться, в мене немає жодного сумніву.

ЦІКАВО

Після виступу екстрасенса обмінюються думками:

- Цікаво, він би міг мою жінку роздягнути?
- Навіщо?
- Він же екстрасенс.
- Це і я можу зробити.

ЩЕ ГІРШІ

Хлопчик повертається з вулиці додому.

Мати:

- Господи! Ти чого такий замурзаний?
- Не переживай, – відповідає він. – Мої друзі ще гірші.
- Тобто?
- Я тільки замурзаний, а вони ще й подерті.

 Троїзми

У коханні, як і в роботі, має бути міра.

Так стрибнув, що досі не може приземлитися.

Кафедра історії зачинена. Шукає нових героїв.

Коли всі займуться здоровим способом життя,
що тоді лишиться медицині?

Його платня сягала вище спортивних результатів.

Ніщо не ціниться так дорого, як комфортне місце
у Верховній Раді.

– Де найбільше розкривається таланти людини?

– У чергах.

Дайте йому владу – і він перепише історію під
себе.

Кохання – це хвороба, яка лікується після спіль-
ного життя.

Одні роблять добро, інші зайняті їхньою крити-
кою.

Інколи й дурні бувають зайняті.

Прийшовши в науку, він там знайшов доньку
професора.

Пасічник відмовився від медового місяця.

Усі дороги ведуть до Риму, а наша – до буфету.

Мав витримку – пив коньяк із п'ятьма зірочками.

Кожному своє: одні займаються спортом, інші – спортсменками.

Скажіть, де кують щастя і ми направимо туди коваля.

Жінки під час голодування продовжували їсти чоловіків очима.

Життя прекрасне, якщо його прожити до ста літ.

Гітарист мав хобі – грати на нервах.

Горді помирають з гордою посмішкою.

Хочеш взнати дружину – обмеж її у грошах.

Не боявся брати хабарів – боявся нести їх додому.

Кожна жінка від Бога. У мене – від Петра.

Скупий не платить двічі. Він обмірковує, як взагалі не платити.

У кожної жінки є принаймні одна вада: нарікати на люстерко.

Напис на дверях крамниці: «Одягаємо за гроші, а роздягаємо – безоплатно».

Олігархами не народжуються – їх плекає влада.

Вона своїми грудьми зробила карколомну кар'єру.

Ревнощі придумали жінки, щоб спокутувати минулі гріхи.

Часом і п'яниця може сказати: «Досить!».

З гарної жінки малий толк. Зате чимало вигоди.

Жінка мала довгі ноги, але короткий розум.

Табличка на дверях: «Стукайте гучніше – у кімнаті глухий пес».

Платон мені друг, а його дружина – вічна коханка.

Хотів вписатися в історію, а зумів лише вляпатися.

Лозунг майбутнього: чекайте!

Не та секретарка, що у приймальні, а та, яка в шефа на колінах.

Прагнув слави, а одержав дівчину Славу.

Нині кадри вирішують усе. Для себе.

Тільки ми сміємося над собою. Інші сміються з нас.

Ніщо не дається так легко, як обіцянки.

Свої університети пройшов на мітингах.

Шукають джентльменів, щоб занести в Червону книгу.

Боксер-любитель – це той, хто б'є люб'язно.

Тільки дурень не міняє принципів, оскільки немає на них попиту.

Якщо депутати заговорили про скасування своїх пільг, значить скоро вибори.

Найкращий спосіб відокремити бізнес від влади – це почати новий бізнес.

Багаті теж люди. Лише з великими забаганками.

Мріяв про ключі до «BMW», а дали від камери.

Так згинався перед начальством, що розбив радикаліт.

Була б дружина, а сварка знайдеться.

Депутат виборцю не товариш, а вічний говорун.

Інколи радість приходить тоді, коли радіти вже нічому.

Клявся дружині, що заради неї піде на будь-який вчинок.

І пішов – на розлучення.

Спочатку приватизували підприємства, потім владу, а пізніше – всю Україну.

Хто був ні з чим, тепер не знає, що з цим робити.

Не намагайтесь переконати дружину, бо такі ще не народилися.

Якщо вас дружина назвала «мій котик», значить їй відома ваша «мишка».

Дівчата мліють від подарунків, жінки – від бажань.

Ревнощі, як і овочі, – недовговічні.

Колись вона любила сідлати коня, нині – чоловіка.

Той, хто сперечається з дружиною, грається з вогнем.

Коханець – це талановитий чоловік, який працює за змішаним графіком.

Одні шанують дружин, інші – їхні посади.

У житті є завжди місце подвигу, треба тільки вчасно в те місце потрапити.

Найкраща жінка – це та, про яку говорить вулиця.

У коханні не буває дрібниць, трапляються перешкоди.

У театрі ми дивимось те, що в житті давно зіграно.

Ніхто не цінує свободу так сильно, як чиновник, який виходить із в'язниці.

Багаті теж плачуть, але з дурості.

Жінку варто слухати мовчки, це додасть кілька зайвих років життя.

Депутати вийшли з народу, але вони такі далекі від нього.

Іноді, коли нічого сказати, краще чухати потилицю.

Не помиляється той, хто живе на одних помилках.

Він так багато допускав помилок, що до них зарахували і його добрі справи.

Один раз відріж, а далі думай, що ще різати.

Коли ти обплював минуле, вважай, що обплював себе.

На світі є багато гарних жінок, але про це їм ніхто не говорить.

Розкажи про свою дружину і я скажу, що тебе чекає ввечері.

Ніколи не говори «Ніколи», це скажуть за тебе інші.

Коли хвалять дружину, радій, якщо критикують – задумайся, а коли починають насміхатися з неї – дай по пиці.

Ніколи не кажіть жінці, що вона вродлива. Ви забираєте в неї шанс до самовдосконалення.

Не знайшовся ще політик, який зрозумів би душу свого народу. Йому не дає це зробити дружина.

Якщо всіх депутатів перепустити через детектор брехні, то детектор сам забреше.

Сміх продовжує життя, але сміх без причини може його вкоротити.

Іноді творити уже пізно, тоді сідають писати мемуари.

Думаючи про завтрашній день, зуби полікуй сьогодні.

У політиці трапляються винятки, це коли політики визнають свою вину.

Першу половину життя потратив на пошук роботи, другу – на роздачу візитівок.

Дружина так багато балакала, що незчулася, як підросли діти, чоловік удруге одружився, а вона стала бабусею.

Про нього говорили: «Везунчик», коли він віз із поля чи з чужих городів.

Її вважали «секс-бомбою», а вона жодного разу не підірвалася в чоловічому ліжку.

Якщо вас цікавить політика й жінки, ви неперевершений оптиміст.

Найкращий спосіб випробувати політика – сказати йому все, що про нього думаєш.

Якщо ціни й далі будуть рости з космічною швидкістю, товари доведеться шукати у Всесвіті.

Якщо пережили науково-технічну революцію, невже злякаємось сексуальної?

Таргани й бюрократи мають однакову силу: скільки їх не травлять, а вони виживають.

Мав намір стати на правильний шлях, але дорогою заплутався.

Щоб пізнати людину, не обов'язково з нею з'їсти пуд солі, дайте владу.

Старий парубок боявся не стільки жінок, скільки їх попиту на нього.

Раніше його прізвище не сходило з вуст учителів, тепер – з кримінальної хроніки.

Трудився до сьомого поту і жодного разу не спотів.

Гроші в кишені позбавляють спокою, а їх відсутність – сну.

Ми не тому бідні, що не вміємо працювати. А тому, що в роботі багато перекурів.

Між владою і жінкою багато спільного: обидві не визнають помилок.

У жінках він цінував не вроду, а вміння мовчати.

Дешеві речі – як легковажні жінки: їх часто доводиться міняти.

У дитинстві ховався за мамину спідницю, коли одружився – за жінчину.

Про наші дороги тільки дурень мовчить.

Ніщо в нас не цінується так дешево, як гривня.

Чим довше сидіти у Верховній Раді, тим складніше з неї вийти.

Росія без царя, що п'яний без бійки.

Краще мати справу з повією, ніж з «сестрою» Росією.

 У ДВА РЯДКИ

Посміємось із себе сповна –
У нас партія знову одна.

...

Це ж треба такому наснитись,
Ніби немає із ким похмелитись.

...

Вгорі – праведні пророки,
Внизу – від них самісінька морока.

...

Вже скільки часу не можу збагнути,
Чи вміємо у власну дудку дути.

...

Не шкодував нічого для народу –
Жалість починав зі свого роду.

...

Хтось тільки мріє про інтим,
А вона зі школи разом з ним.

...

У житті в нього принципи єдині –
Якомога більше вкрасти родині.

...

Не пускайте його до влади –
Він собі не може дати ради.

...

На втіху дівка гонорова,
А віддалась за сто «дубових».

...

Дивіться очі, що купували,
Ген яку владу повибирали.

...

Життя таке одноманітне –
Зустрів дівча – і вже вагітне.

...

Від вас таємниць немає –
Голодний вовк зайчих втішає.

...

Повчати всіх він був мастак,
Трудитись лиш не бравсь ніяк.

...

Друзі заздрили свині –
Щодня купається в багні.

...

Нині в Спілці письменників,
Як в мисці – вареників.

...

У два рядки писати мало,
Та часу більш не вистачало.

...

– Які сексуальні панчішки! –
Плескав долонями я.
– А ніжки? А ніжки? А ніжки?–
Шипіла дружина-змія.

...

Нардеп давав усім поради –
Бо досвід мав «верховнорадний».

...

Дружина забула лишень про дрібничку –
Впустити «законного» в хату п'яничку.

...

Ми все життя за щось страждаємо,
На старості – від того дулю маємо.

...

Я дам пораду рідному народу –
Не довіряйте на білборді «мордам».

...

Свого добра доволі має,
Та в Бога все одно благає.

...

Колись присвятив їй із сотню романсів,
Тепер вимагає за все це фінансів.

...

Хто сів на кашу «Геркулес»,
Той швидко купить «Мерседес».

...

Колишні погляди запилені та стерті,
Невже їх будем згадувать до смерті?

...

Пізнав за життя не одні він тортури
І все оце від партноменклатури.

...

Героя все корчив із себе Петро
Щодня, коли їхав в «час пік» у метро.

...

Бувають «щирими» подяки і овації,
Як гострі колючки в гілок акації.

...

Завжди на роботі вони чарівні –
А вдома купують себе у лайні.

...

Ну й сучасні нині малюки –
З молоком вивчають матюки.

...

В сім'ї досяг усе він криком,
Хоч ледве ворушив язиком.

...

Після шинку питав у Бога:
«Чи далека додому дорога?».

...

– Де ти взяв таку ось фею?
– Виграв вчора в лотерею.

...

Як тільки в житті не щастить,
Відразу він Бога винить.

...

Півень півню не рівня –
Куточка йому рідня.

...

Мрії не годяться лиш для раю,
Ті, що там, і так усе вже мають.

...

За двома погналась парубками,
Та з порожніми залишилась руками.

Зміст

ГУМОРЕСКИ

НЕСПРИЯТЛИВА НІЧ	3	НЕЗРОЗУМІЛЕ КІНО	44
ЗНАЙОМА СПРАВА	3	ТАКИЙ НЕ ПРОПАДЕ	45
НАДІЙНИЙ КОНТРОЛЬ.....	4	В ОДНІЙ ОСОБІ	47
ЗАЛЕЖИТЬ ВІД СУМИ	5	ХТО СТАРШИЙ	48
ПОЗА КОНКУРСОМ	5	НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК	49
ЗАБУДЬКУВАТИЙ ЖЕНИХ.....	6	ПОТРІБЕН ВІДГУЛ.....	51
ПОРЯДНА СВИНЯ.....	7	НА ДІЕТІ	52
КУЛЬТУРНІ ЛЮДИ.....	8	ОДНОФАМІЛЕЦЬ.....	55
ХРОПУНЧИК.....	9	ЧОГО ЖІНКИ ЗАДИВЛЯЮТЬСЯ... 57	
КЛЯТВА.....	10	ІНТЕРВ'Ю.....	58
НЕМАЄ ШАНСІВ	10	ВУЛИК.....	60
ФОРМУЛА КОХАННЯ.....	11	ТРЕНАЖЕР.....	62
ЗГАДАЛА, ЯК ДІВКОЮ БУЛА	13	СПОКУСА.....	65
ВАЖЛИВА РІЧ	14	ГУСОЧКА.....	67
ОРИГІНАЛЬНИЙ ХІД.....	15	КРИЗОВИЙ ВІК.....	69
ЧОЛОВІК ДЛЯ ДУШІ.....	17	ПОЗАЗДРИВ	71
ЗНАЙШЛА, ЧИМ ХВАЛИТИСЯ	18	ЕКСПЕРИМЕНТАТОР.....	73
ШКІДЛИВІ ЗВИЧКИ.....	20	ВІЧНІ ГОСТИНИ	75
ДАРМОВІ ТОРТИКИ.....	22	РІЗНИЦЯ	80
СТАРА ПІСНЯ.....	25	КОНСПІРАЦІЯ	80
ЧУДЕСНА КОЛЕКЦІЯ.....	26	СТИМУЛ.....	83
СЕКРЕТИ ДОВГОЛІТТЯ.....	28	КОМУ ВЕЗЕ, ТАК ВЕЗЕ	85
МАЛЕНЬКА НЕПРИЄМНІСТЬ	30	НЕ ПО ДОРОЗІ.....	86
СТО ПРИЧИН.....	32	УСЕ НЕ ТЕ	86
МЕДИТАЦІЯ.....	35	СПРАВЖНІЙ ГІСТЬ.....	88
ЛОТЕРЕЯ ДОПОМОГЛА	37	ДЕЩО ПІДТЯГНУТИ.....	89
ІДЕАЛЬНИЙ ЧОЛОВІК	38	РЕЗУЛЬТАТ НАЯВУ	89
РОДИМКА	40	НЕ ВМІЄ РАХУВАТИ	90
СУКНЯ.....	41	РЕФЛЕКС.....	91
СИНЕЦЬ	42	КРУТІ СХОДИ	91
РЕФЛЕКС.....	44	ЧОЛОВІЧА СОЛІДАРНІСТЬ.....	93
		ПРОГРАШ.....	96
		ПЕРЕРВА.....	99
		ПОМІДОРІ	100

ЗРОЗУМІЛО	101
ХАРАКТЕРИСТИКА	103
ЗА СЕБЕ НЕ РУЧАЮСЬ	104
НЕДАРЕМНО СТАРАВСЯ.....	105
ПЕРЕПЛУТАВ.....	107
ВИКОНУВАВ КОМАНДИ.....	107
ВВІЧЛИВИЙ ЗЯТЬ.....	108
ПОПЕРЕДЖЕННЯ.....	108
БЛАГОДІЙНИЦЬКА	
ДОПОМОГА.....	109
САМ ВИНЕН.....	112
РЯТІВНЕ КОЛО	113
СПАДКОВЕ.....	116
ЛЮБИТЬ ПОРЯДОК.....	117
ЗАБУДЬКУВАТИЙ БАТЬКО	118
ЗНАЙШОВ ВИХІД.....	118
АНГЕЛ	119
СОЛОНІЙ МІСЯЦЬ	119
НІЧІЯ	120
КОМПЛІМЕНТ	120
КУДИ ПОСПІШАТИ	121
БРЕХНЯ.....	121
ПЕРЕДУМАВ	122
ДОХОЛОСТЯКУВАВСЯ.....	122
РЕВНИВА	123
КОРУПЦІОНЕР	123
ОХ І ПАМ'ЯТЬ.....	123
НАЧЕ БЕЗ ГУДЗИКА.....	124
ВИПРОБУВАННЯ.....	125
ВЗІРЕЦЬ	126
ОДНОЧАСНО	127
ОБЛІКОВЕЦЬ	128
ГАЛЬМА ВІДМОВИЛИ	129
НЕ ВІДСТАЄ	129
МРІЯ ЗДІЙСНИЛАСЯ.....	130
ПРИКЛАД.....	130
ПИЛЬНІСТЬ	131

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ, ЕПГРАМИ, ЕПІТАФІЇ

ЧОГО ПРОПАВ СОН	133
ПРОБЛЕМА	133
ОБІЦЯНКА	134
ЯК ДІЯТИ	135
ТУРБОТА ПРО КАБІНЕТ.....	135
СХОЖІСТЬ	136
ЩИРІСТЬ	136
ВТРАЧЕНИЙ ДЕНЬ.....	136
ВІДВЕРТІСТЬ	136
ЗІЗНАННЯ.....	137
НЕЗДАРА.....	137
ЗАПОВЗЯТА	137
ЗАСТОРОГА.....	138
КУДИ ПОСПІШАТИ	138
ПОЦАСТИЛО.....	139
ВПАЛА ДУХОМ.....	139
САМ СЕБЕ ПОКАРАВ	140
ЛЦЕНЗІЯ	141
АБИ ГРОШІ	141
ЕКЗАМЕН	142
ХИТКИЙ БАЛАНС	142
ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ	
СЛУЖАКА	143
ДОПРОСИВСЯ	143
БОРЖНИЦЯ	144
СВЕКРУСІ ВИДНІШЕ	144
НЕ НАДИВИВСЯ	145
НЕВДАЛИЙ ПРОГНОЗ.....	146
ЗАЛІЗНИЙ АРГУМЕНТ	147
ЗГАДАТИ СМАК	147
ЗАВЖДИ ГОТОВИЙ.....	148
ПІСЛЯ ЙОГИ	148

НЕ ЗЛЯКАВСЯ.....	149	СПОКУСНИЦЯ.....	164
КАЛИМ.....	150	ПОРАДУВАВ.....	165
ЩЕДРИЙ.....	150	ВЕЛИКИЙ ОБМАН.....	165
НАТО НАДТО ДАЛЕКО.....	150	ПОДВІЙНА ЗАРПЛАТА.....	165
ЗРОЗУМІЛА ПО-СВОЄМУ.....	151	ВІДРЕВНУВАЛА.....	166
ДІРКА ВІД КОХАННЯ.....	151	НАПОЛЕГЛИВА.....	166
ПРИЗОВНИЙ ПРОЦЕС.....	152	ХТО ВЕРХОВОДИТЬ.....	166
НАЛЯКАЛА.....	152	НА СВОЮ ГОЛОВУ.....	167
ОБМАН.....	152	ЗНАЙШЛА ДУБЛЕРА.....	167
РІЗНІ ПІДХОДИ.....	153	НЕПОЧАТИЙ КРАЙ РОБОТИ... ..	168
ПРО ІНШИХ.....	153	ВИНАХІДЛИВА.....	168
ЗАПІЗНІЛІ ПРОКЛЬОНИ.....	153	КОЛИ ЯКА РИБА СТРИБАЄ.....	169
ЗАЗДРИСТЬ.....	154	СПОСТЕРЕЖЕННЯ.....	169
ДОВІРА.....	154	ВЛАСНИЙ ПОЧЕРК.....	169
ТРУДОГОЛІК.....	154	ПІКЛУВАННЯ.....	170
ОДЕРЖИМИЙ.....	155	СТРОГИЙ ЕКЗАМЕНАТОР.....	170
ЯЗИКАТА СВЕКРУХА.....	155	НА ШИРОКУ НОГУ.....	171
ЯК УМІЄ – ТАК ЖИВЕ.....	155	РОЗДУМИ НАЧАЛЬНИКА.....	171
ОБІЦЯНКУ ВИКОНУЄ.....	156	«МОВЧАЗНИЙ» НАЩАДОК.....	172
ВІДРІЗАЛА.....	156	ПЕРЕДЧУТТЯ.....	172
НАВПАКИ.....	157	ЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ДЕГРАДАЦІЯ? ..	172
НА ОЧАХ ЗМІНИВСЯ.....	157	ПІЗНО ВЧИТИСЯ.....	173
ВТРАТИЛА ГОЛОВУ.....	158	МРІЙЛИВИЙ КУМ.....	173
ВІДВЕРТИЙ ЛІКАР.....	158	ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА.....	174
ВИЯСНИЛИ.....	158	ХИТРА ПОМСТА.....	175
СЕКРЕТ УСПІХУ.....	159	ПРИЧИНА ВІРНОСТІ.....	175
ЧАРІВНИЙ ЖЕЗЛ.....	159	НЕ ВІДСТАЄ ВІД МОДИ.....	175
ДЕПУТАТСЬКА ХВОРОБА.....	160	НЕ БУЛО РІЗНИЦІ.....	176
НЕ СХОДИТЬСЯ		НЕВДАЧА.....	176
АРИФМЕТИКА.....	160	ОБМІН ДУМКАМИ.....	177
УТОЧНЕННЯ.....	161	БЛАГОДІЙНІСТЬ.....	177
ПЕРЕПЛУТАЛИ ГОЛОСОК.....	161	НІХТО НЕ ДОПОМОЖЕ.....	178
ДАРМОВЕ НЕ ПРОХОДИТЬ.....	162	ЖИТИ «ПО-НОВОМУ».....	178
ПОПРАВКА.....	162	УТОЧНЕННЯ.....	178
ВІДЧУЛА НА СОБІ.....	162	ПОГАНА ПАМ'ЯТЬ.....	178
ПОКЛИКАННЯ.....	163	КОГО СКОРОТЯТЬ.....	179

ПОХВАЛА.....	179	ПРАВДИВИЙ ПРОГНОЗ.....	194
ЕКСТРАСЕНС	179	СИЛА АНЕКДОТА	194
КЛОУНАДА	180	НА ДІСТІ	195
У ПОШУКУ	180	СИНІВСЬКА ЛЮБОВ.....	195
НЕЙМОВІРНИЙ ШАНС	181	ПОГРОЗА	195
ВИБІР	181	ПРОБЛЕМА	196
АПЕТИТ	181	НЕДОВІРЛИВИЙ СУСІД.....	196
РОЗРАДИЛА.....	181	ДУРНИЙ ПРИКЛАД.....	197
ВДАЛИЙ ТОРГ	182	ВІДВЕРТО	197
ВИДАВ З ГОЛОВОЮ	182	У КОЖНОГО СВОЯ РОБОТА.....	197
НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК	183	ПРОЗРІННЯ	198
ЗНАЙШЛИ КРАЙНЬОГО.....	183	ТИХОНЯ.....	198
ВИННІ НОГИ.....	184	ПЕРЕБУДУВАВСЯ	198
НЕ ДІЙШЛИ ЗГОДИ.....	184	ПРОСТА ВІДПОВІДЬ.....	199
ВИБОРИ БЕЗ ВИБОРУ	184	ЗАПРАЦЮВАВСЯ.....	199
ПІДТВЕРДЖЕННЯ	184	ДЕМАГОГ	199
НАУКА.....	185	РОЗСЕКРЕТИЛИ	199
ЖОРСТОКИЙ РОМАН	185	«НОВАТОР».....	200
НЕ БУДЕШ СУМНИЙ	186	СПРОСТУВАННЯ	200
ЗАПІЗНИЛАСЯ.....	186	ВИПРАВДАННЯ	201
МАРНЕ ПІКЛУВАННЯ	186	ПЕРЕСТАРАВСЯ	201
НЕ ДОГОДИЛА.....	187	РОЗМОВА З ЛІСНИКОМ.....	201
ПАРУБКИ.....	187	ДАЛА ЗДАЧУ	202
ПРОПАЖА.....	188	НА КОЛІР І СМАК	202
МАЛО	188	ХОЛОСТЯЦЬКИЙ ВИБІР	203
ПРИГОСТИВ	189	РОЗГУБИВ СЛОВА.....	203
РОЗУМНИЙ ЛЕВ	189	ДУЖЕ СТАРАВСЯ.....	203
СТРАТЕГІЯ	189	ВИСТАЧИТЬ УСІМ	204
НЕТОЧНІСТЬ	190	БЛАГОРОДНІ	204
НЕ ВТРАЧАЄ ГОЛОВУ.....	190	ОСТАННЯ З МОПІКАН.....	204
УПІЗНАВ СВОЄ.....	191	ПРО ЩО КОМУ МРІЄТЬСЯ.....	204
ВИВЕЛИ НА ЧИСТУ ВОДУ.....	191	ОХОЧІ ДО НИТТЯ.....	204
НЕ ТІ ЧАСИ	192	НЕМАЄ ВІДБОЮ	205
РОЗУМУ НЕ ТРЕБА.....	192	НАВИЩО ЛЯКАТИ	205
НАУКА.....	193	ВАЖКА НАУКА	206
НАРОДНИЙ КУРС.....	193	РЯТІВНИЦЯ	206
ВІРНИЙ СОБІ.....	194	ДИВНА ХВОРОБА.....	206

«МАРАФОНЕЦЬ».....	207	ПОВАЖНЕ ЗАПІЗНЕННЯ	219
ПРИЧИНИ НЕВДАЧІ	207	НЕ ВПАДАЄ У РОЗПАЧ	219
АЛЬТРУЇСТ.....	207	НАДУРНЯК НЕ ВИЙШЛО	220
СПОРТИВНІ ЗВ'ЯЗКИ.....	208	ЗАГУБЛЕНИЙ РАЙ.....	220
ПЕРЕСТОРОГА	208	ОМАНА	221
ЛЯЧНО	208	КВИТИ.....	221
САМООБМАН	208	ВАМПІРКА	221
ЗАРОБІТОК.....	209	РОЗРАДИЛА.....	222
ДВОРУШНІСТЬ	209	ЩОБ НЕ ПОЗАЗДРИЛИ	222
ХИТРИЙ ЗЯТЬ	209	ПОГРОЗА	222
ДОВЕДЕТЬСЯ ПОЧЕКАТИ	210	ДУЖЕ СКРУПУЛЬОЗНА.....	222
СУМЛІННИЙ ПРАЦІВНИК	210	ГОСТИННИЙ ГОСПОДАР.....	223
КОРОТКА РОЗМОВА	210	ПОСЛІДОВНИЙ	223
ЗВИЧКА.....	211	СТАРА ЗВИЧКА	223
РОЗРАДИВ	211	ПІДМІНИЛИ ЧОЛОВІКА.....	223
ПЕДАНТ	211	ВИКРУТИВСЯ	224
РІЗНІ СТИМУЛИ	211	НОРОВЛИВА ДОЧКА	224
КОМПЕНСАЦІЯ	212	СПИ СПОКІЙНО	224
БЕЗВИХІДНЕ СТАНОВИЩЕ.....	212	НЕОБХІДНА УМОВА	225
Є ДЕ ГРОШІ ХОВАТИ.....	212	СУВОРЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ	225
ВЕЧІРНІЙ МАСАЖ.....	213	ВИСНОВОК	225
ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР	213	ЗМІНА УМОВ	226
ВІДКРИТТЯ.....	213	ЗАВЖДИ ГОТОВИЙ.....	226
ПОПЕЛЮШКА.....	214	ЧЕКАЛА, ПОКИ ВИРОСТЕ.....	227
ПЕРЕОБЛІК	214	АНГЕЛ	227
ПОМ'ЯКШУЮЧІ ОБСТАВИНИ	215	ВМІЄ ДОГОДИТИ	228
НАВІТЬ ПОМЕРТИ НЕ МОЖЕ... ..	215	ДВА ЧОБОТИ – ПАРА	228
ПАМ'ЯТНА ВІДПУСТКА	215	ПОРЯТУНОК.....	229
ТОСТ НА ВЕСІЛЛІ.....	216	ЗМАГАННЯ.....	229
МАРНІ ПОТУГИ.....	216	НЕ ТУДИ ЗАГЛЯДАВ.....	229
ШУКАЮТЬ КРАЙНЬОГО	216	РОЗРАДИВ	230
ВЗЯВСЯ ЗА РОЗУМ.....	217	ПРО ВСЕ ЗАБУВ.....	230
ЕКСПЕРИМЕНТАТОРКА	217	У КОЖНОГО СВІЙ КЛОПІТ	230
ПОЩАСТИЛО.....	218	НАЛЯКАВ	231
ЗОЛОТЕ ВІДРО	218	БІДНОМУ Й НЕ СНИЛОСЯ.....	231
ПРО ГРИП-2009	219	ЧОЛОВІЧИЙ ПІДХІД	232
ОБІГНАВ	219	СТАРОМОДНИЦЯ.....	232

ГРАМОТІЙ.....	232	НЕ ПАДАЙ ДУХОМ.....	247
ДОВГО ЧЕКАТИ	232	СПІВ	247
НАДІЙНА СХОВАНКА	233	ПРИЧИНА БРЕХНІ.....	248
КАРА.....	233	РОЗПИСКА.....	248
У СТОМАТОЛОГА.....	234	ЛИХИЙ ПОПЛУТАВ.....	249
СТРИПТИЗЕРКА	234	ВІД ТАКОЇ ЧКУРНЕШ!	249
СИЛА МОРАЛІ	234	РОЗЧАРУВАННЯ.....	250
ВІДЧУТТЯ ЄВРОПИ	235	КРАЩЕ ЗА ЛІКИ.....	250
НАКАЗ.....	235	ПОРІВНЯННЯ	251
ЮНІЙ ТЕРОРИСТ	236	КОЖНОМУ – СВОЄ.....	251
ХОЧ У ЦЬОМУ ПОПЕРЕДУ	236	ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС	252
НЕ РОЗГУБИВСЯ	236	НЕВИКОРИСТАНА	
ЩАСТЯ	237	МОЖЛИВІСТЬ	252
ЛОГІЧНЕ МИСЛЕННЯ.....	237	ТУРБОТЛИВИЙ	253
КРИЗА	238	МРІЯ ІЗДОВОГО	253
ПОПРАВКА.....	238	ВІДПЛАТА	254
НЕПОГАНО ВЛАШТУВАВСЯ ...	239	ЗА ЩО ПЕРЕЖИВАЄ.....	254
ПИЛЬНІСТЬ	239	МОГЛА Б НЕ ГОВОРИТИ.....	254
ЗАСПОКОЇВ	240	БЕЗ ПІДГОТОВКИ.....	255
НЕ БУДЕ ТОЛКУ.....	240	НЕПОГАНО ВЛАШТУВАВСЯ ...	255
НАВПАКИ	241	МРІЯ.....	255
ПОБИЛИ ГОРШКИ.....	241	ДОБАЛАКАВСЯ.....	256
ЩЕ БАТЬКА НАВЧИТЬ	241	ПРІОРИТЕТИ.....	257
ПОПУЛЯРНІСТЬ	242	ПОВЕРНУЛАСЯ МОЛОДІСТЬ ...	257
ПРЕЗЕНТ	242	ЯК У КАЗЦІ	258
ЗГОДЕН	242	РОСТЕ КОНКУРЕНТ	258
ПОЛЮВАННЯ	243	ХОЧЕ ВІДПОЧИТИ.....	259
ОБРАЗА	243	НЕ ЗРОЗУМІЛА НАТЯК	259
КЛАСИЧНИЙ СПІВ	243	КОМУ ЩО	260
СЛАБКІСТЬ	244	НАСТАНОВА	260
ПЕРЕПЛУТАВ ДНІ.....	244	САМОМУ СОБІ.....	260
НАРІКАЄМО НА СЕБЕ	244	ЛІКАРЕВІ З ВИСОКИМ	
КОМПЛІМЕНТИ.....	245	ГОНОРАРОМ.....	261
МОЛОДИЙ, ТА ХИТРИЙ.....	245	ТОВАРИШУ, ЯКИЙ ВИЙШОВ	
ОЦЕ ПО-ТОВАРИСЬКИ	246	НА ПЕНСІЮ	262
ВІДСТАЛА ВІД МОДИ.....	246	КОЛЕЗІ, ЩО МІНЯВ ДРУЖИН ...	263

ВІЧНОМУ СЕБЕЛЮБЦЮ.....	263	ЦУРАЮТЬСЯ СВОГО	280
КОЛИШНЬОМУ		НАВКОЛО ВЛАДИ.....	281
ЧИНОВНИКОВІ.....	263	НАЛЯКАВ	282
НОВОЯВЛЕНОМУ		ДЯТЕЛ І ГОРОБЕЦЬ	283
КАР'ЄРИСТУ	263	РОЗПЛАТА	284
ЗНАЙОМОМУ ВЧЕНОМУ	263	НЕ ДО БАЛЕТУ.....	284
ЗАПОПАДЛИВОМУ		ОЛІВЕЦЬ І РУЧКА	285
СЛУЖАЦІ	264	ВЧЕНИЙ КОЗЕЛ.....	286
«ПОВЧАЛЬНОМУ»		ЧАС ІНШИХ СОЛОВ'ІВ	286
ТОВАРИШУ.....	264	КОРОВ'ЯЧА СЛАВА.....	287
НЕДАВНЬОМУ		ОБАЧЛИВИЙ ХІД.....	288
«ЗЕМЛЯЧКОВІ».....	265	НЕ РОЗГУБИВСЯ	289
ПСЕВДОВЧЕНОМУ	265	НІКОГО НЕ ЗАБУВ.....	290
ОЛІГАРХОВІ	265	ЛЕДАЧИЙ КІТ	291
МУЗИКАНТОВІ.....	265	ПАРТІЙНЕ КОРИТО	292
СТУДЕНТОВІ	265	ЗНАЙ, ПЕРЕД КИМ	

ЖАРТІВЛИВІ ТОСТИ, НОВІТНІ ЧАСТІВКИ

ТОСТИ.....	266	ВИСТУПАТИ	293
ПРО ТЕЩУ Й ТЕСТЯ	268	НАКЛЕПНИК.....	294
ПОЛІТЧАСТІВКИ	271	НЕБЕЗПЕЧНА ЗАКОХАНІСТЬ ...	295
АНТИПУТІНСЬКІ МОТИВИ	272	МИША СВЯТКУЄ	296
РІЗНА ВСЯЧИНА.....	273	ВТРАЧЕНІ ЛІТА	296
		ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ	296
		КОЗЛИ.....	296
		ТЕРМОМЕТР	296
		ЛІНЬ	297
		ПОМІЧНИК ДЕПУТАТА	297
		ДОТРИМАЛИ СЛОВА	297
		ВИСНОВОК КОШЕНЯТИ	297
		ЧЕМНІСТЬ.....	297
		НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ	297
		ГОРДІСТЬ.....	297
		МРІЯ.....	298
		БІДА	298
		ТАКЕ ЖИТТЯ	298
		КЕРІВНІ БАРАНИ.....	298
		СВАТАННЯ СВИНІ	298

БАЙКИ, БАЄЧКИ ТА НАПІВКАЗКИ

КАЧИНА ОБРАЗА.....	275		
НАЇВНА КОЗА.....	276		
ГОНОРОВИЙ ПІВЕНЬ.....	277		
КОНКУРС КРАСИ.....	278		
ПОХВАЛИВ НА СВОЮ			
ГОЛОВУ.....	278		
НОМЕНКЛАТУРНИЙ ОСЕЛ.....	279		

ЛЕВ – ХАБАРНИК	298	ДОРОГА ЦІНА	308
ГОРДА ЛИСИЦЯ.....	299	РЕВНИТЕЛЬ МОРАЛІ.....	308
СТУКАЧ	299	ДЕБЮТ	308
ПРИХОВАНА ЗАКОХАНІСТЬ ...	299	ЛИХОСЛІВНИЦЯ	309
КАР'ЄРИСТ	299	ІНІЦІАТИВА	310
СПРИТНИЙ ЧАЙНИК.....	300	АВТОПОРТРЕТ	310
КІНСЬКА СИЛА.....	300	КОЛОРИТНА ФІГУРА	310
ДЗЕРКАЛО	300		
ДОВГООЧІКУВАНА			
ПЕРЕМОГА.....	300		
ЗАЗДРИСТЬ.....	300	МІКРОСЮЖЕТИ	
МУХА	301	ВЕЛИКА РАДІСТЬ	311
НАСНАГА ДО ЖИТТЯ.....	301	ВІКОПОМНА ПОДІЯ	311
ЖОРСТОКЕ КОХАННЯ	301	НЕ ПОСТУПИВСЯ	
ТАКА НЕ ПРОПАДЕ	302	ПРИНЦИПАМИ.....	311
ГРАФИН І ЧАРКА	302	НА ВИДУ	311
ПІДМОЧЕНА РЕПУТАЦІЯ.....	302	СПІЙМАВСЯ	312
НЕСПРАВЕДЛИВА ОЦІНКА.....	303	КАР'ЄРА	312
ЗАКОННЕ ОБУРЕННЯ	303	ПЕРЕСОЛИЛА	312
ВТРАТА ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ ...	303	ІДЕАЛ.....	312
НІДЕ НЕ ВИСОВУЄТЬСЯ	303		
ТЕЛЕФОННЕ ПРАВО	303	ВЕСЕЛІ ДІАЛОГИ	
ВИСОТА.....	304	ПОСПІШАЄ	313
ТЕЛЕВІЗОР.....	304	ЗНАЄ	313
ТЮЛЬПАН І ТРОЯНДА	304	НЕ ЧІПАЙ.....	313
МЕМУАРИ СТАРОГО		ЦІЛЮЩА ВОДА.....	313
УНІТАЗА.....	305	МРІЯ.....	313
МУДРИЙ МІКРОФОН	305	ДОПИТЛИВИЙ.....	314
НЕБЕЗПЕЧНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ... 305		НЕМАЄ СУМНІВУ	314
НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ	305	ЦІКАВО	314
СМУТОК ПІВНЯ.....	306	ЩЕ ГІРШІ	314
РІЗНИЦЯ	306		
ПРИКРІСТЬ	306	ІРОНІЗМИ	315
САМОПОВАГА	306		
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ПРАЦЯ.....	307	У ДВА РЯДКИ	323
ВІДЗНАКА.....	307		

Літературно-художнє видання

Кривий Микола Васильович

ДІРКА ВІД КОХАННЯ

Гумор та сатира

Редактори

Ольга Дем'янчук, Мирослава Кирильчук

Коректор

Олег Власюк

Художник

Ольга Карнова

Комп'ютерний набір

Людмила Власюк, Алла Понарина

Технічний редактор

Віталій Власюк

Підписано до друку 20.07.2015 р.
Формат 60x70 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «PT Serif». Друк офсет.
Ум. друк. арк. 16,38. Наклад 200 пр. Зам. 38.
Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».

*Микола
Кривий*

*народився у 1948 році на Буковині.
Більше сорока років живе й працює
у Рівному. За фахом – журналіст, закінчив
Львівський державний університет імені
Івана Франка. Опублікував чотирнадцять
книг для дітей та дорослих.*

*«Дірка від кохання» – нова збірка автора.
Лауреат Всеукраїнської літературної
премії імені Михайла Чабанівського
(м. Харків). Заслужений
журналіст України.*